

העובדים הזה

המחצית

ג' י"ג

גליון מיוחד
לסכום תוצאות
הבחירות

גליון זה עמד בסיומן מגמה אחת ויחידה: להפיע במהירות המכסימלית אחרי נעילת הקלפיות, ולהביא את הדיווח הפרשני המוסיף מן המלא ביותר האפשרי. מגמה זו העמידה לפני המערכת כמה וכמה בעיות. אחת מהן: השער. היה מנוי וגמור עמנו לפרסם על השער את תמנתו של האיש שיוכה לנצחון המכריע בבחירות. אי-אפשר היה לדעת מי יהיה האיש הזה. לכן הכינונו כראש כמה שערים אלטרנטיביים. האנשים שבאו בחשבון, לדעתנו, היו שלושה: דוד בן-גוריון (במקרה שמפא"י תעלה), מנחם בגין (במקרה שהיה בניגוד ל-20 צירים בכנסת) ודוד בן-הרוש (במקרה שהיה זוכה להפגנת-אהדה גדולה). כל השערים האלה היו מוכנים בדפיס עוד לפני פתיחת הקלפיות. עם התילות הן נטיות הברורות הראשונות של סיכומי ה' תוצאות, ניתן האות להופיע את שערו של המנצח, המכתיב גליון זה.

מספר 1154

ר' חשון תש"ך

5.11.1959

שנה 23

המחיר 550 פרוטה

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן
עורך משנה:
דוב איתן

העולם הזה

עורך כיתוב:
סילבי קשת
כתב בכיר:
אלי תבור

חברי המערכת:
שיע גלור, לילי גלילי, דוד הורוביץ, רותי ורד, אברהם חרסון, יוסף אבר, חסדי, אביבה ססן, אבנר פרי, עסוס קינן, שלמה קרו.

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785, ת.ד. 136. טען למברקים: "עולמפרט". המוציא לאור: העגלם הזה בע"מ. דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 31139. החפצה: דוד סופל ובניו, תל-אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

הודעה חשובה למפלגות

כל ההשמצות אפשר לנקות מכבס בעצמו - לא מזיק לכביסה. ב"הוויק"

בעיה חמורה יותר - אנושית: כוח-אדם. כוחתי למיבנן האמיתי של שתי המיליט: כוחם של האנשים שהיו צריכים לכתוב גליון זה. לפני הבחירות שאלנו את עצמנו איך להפעיל את כוחנו בצורה היעילה ביותר. יום ההצבעה. יכולנו לנהוג, כפי שנהגים כל העתונם בבחירות, וכפי שנהגנו גם אנו בבחירות קודמות: לתת לחברי המערכת לעביר במשך היום בניידות מכסימלית בין הקלפיות, לדחף על הנעשה מסביבן, אולם נסיוננו ליכדנו שאין זה ניהל מספק. בצורה זו אמנם אפשר לקלוט קוריוזים רבים, אך אי-אפשר לתת דיווח אמיתי על מצב-רוחו של העם, לפרש את התוצאות לעומק. לצורך זה צריכים לשבת במקום שם נראה הבורח כמות שהוא: ליד הקלפי. כך עלה על דעתנו הרעיון שהינחה את הדיווח בגליון זה: להטיל על חברי המערכת לפעול כחברי ועדות-קלפי, להצמיד אותם לקלפיות מסוימות, ממונות ככל האפשר, כדי שיתרשמו בלתי-אמצעית ממהלך הבחירות, ממצב-רוחו הבורחים, מאחירת ההצבעה וממניין הקולות. ביקשנו מפלגות שונות למנות את חברי המערכת כבאי-כוחן בוועדות-הקלפי, ונענינו ברצון. כך פעלו חברינו כחברי ועדות קלפי, לא כעיתונאים. הצד החיובי של רעיון זה מובן מאליו. אחרי יום ליד הקלפי, אנו מרגישים את עצמנו הרבה יותר קרובים למהות הדברים ולרוחם. אנו יודעים לא רק מה הצביע, אלא גם מי הצביע כך - ואנו מסוגלים לנחש יותר טוב מודע הצביעו כפי שהצביעו. הצד השלילי של נוהל זה הוא אנושי. חברי המערכת שהשתתפו במיבצע זה כמו בשש בבוקר, עברו ללא הפסק ליד הקלפיות עד שעה 3 או 4 בבוקר של יום ה' מחרת, עת הסתיים מניין הקולות. בעוד שחברי-הוועדות האחרים חזרו הביתה לישון, רק אז החלה העבודה האמיתית של אנשי העולם הזה: לרשום את רשמיהם, ל' השות אותם, לספק חומר לפרשנות. כאשר יגיע גליון זה לידך, יישנו כל חברי המערכת שנת ישרים, אחרי 48 שעות של עבודה רצופה.

ביום השלישי וירא את המקום מרהוק... (בראשית כ"ב, ד')

שלושה ימים מהשפלה לירושלים

נמשכה הדרך בימי אברהם אבינו

תשעים דקות מתל-אביב לירושלים כיום - במכוניות החדישות והמרווחות של "אגד"

פרטום נאדל

העולם הזה הקדיש לבחירות אלה צמל ומקום רבים יותר משהקדיש אי-פעם למאור רע יחיד. הוא טיפל בהן בעשרות מאמרי ה' עורך ורשימות במדור במדינה וכמעט בכל שאר המדורים, בטומו הבחירות (שטרם סר כס) ובמיבצעי הקלפי הנסיונית. השאלה המעניינת ביותר היא לגבי ה' קלפי הנסיונית: באיזו מידה הצליחה? מה היו מעלותיה ומגרעותיה? היא לא הצליחה לנחש נכונה את התוצאות המדוייקות, ועוד נחזור לניתוח הגורם מים שהביאו לכך. מאידך, הקלפי - בתור ספת הערותינו - גילתה את רוב הנטיות הכלליות שנתגלו ביום הבחירות. הקלפי הנסיונית היא שהפריכה בפעם ה' ראשונה את הדעה הנפוצה שמפא"י נמצאת בירידה. אך לעומת זאת לא שיקפה את עלייתה הניכרת של מפא"י. היא נחשה נכונה את ירידתם המכרעת של ה'צ"כ, את עלייתם הקטנה של הפרוגרסיבים ואת אפסות רוב הרשימות החדשות. לעומת זאת הפריזה בכוחה של חרות - בגלל הת' להבות אהדי תנועה זו, שכפי שמסתבר עתה, לא באה לידי גילוי בסיכום היבש של מניין הקולות. תוצאות הבחירות לכנסת הרביעית הפתיעו את הכל - גם את מפא"י. ייתכן כי קורא העולם הזה היה מופתע קצת פחות.

כמובן הצליחו המפלגות

שנעזרו ברמקולים שלנו

(ואנו תקוה שישלמו את המגיע לנו בהקדם)

"רדיו דוקטור" - השרות לרמקולים והקלטה

תל-אביב, רחוב אידלסון 4, טלפון 24433

הופיע גליון מס' 23 של

הירחון המצויר לבידור והומור
דו"ח מיוחד:
אתם מכינים
כמוסיקה, אתם?
נוסף לכל המדורים
הקבועים והקריקטורות
64 עמ"ד • 500 פרוטה

לוי סלון

השנים בבחירות

כאילו עתה בעלי ואנכי לא העכנו בכלל בבחירות האלה. מה שכן עשינו — ישיבת בבית והשתעשענו בבחירות שלכם. ראשית כל בחרנו את עצמנו (התוצאה שלי כמ' של בעלי תו). אחר כך ניסיתי להתאים את כל הידידים והשכנים שלנו לתוכן מה למר לכם? מוזמנו כבר לא היו לנו בחירות שאלה.

יהודית עמיר, גבעתיים

שתלכו במחילה מכבודכם לעזאזל אתם, הבחירות ומי שהמציא אותן. אני הרוחניק בני הרוחניק, ואפילו הפכתא שלי היתה הרוחניקית ברם עשיתי סיכום לפי עצתכם ויצא לי — במקום ראשון: מל"ג, במקום שני: אגודתישראל.

ראובן ינובר, תל-אביב

אז בעד מי הצבעתו?

העשיית קפיאפי

אתם עומדים אצלי עכשיו בחחילת התור. קראתי את התיאורים האחרונים שלכם מי אספות השעה ה-11 והחלטתי כי מגיע לכם ציון לשבוע על חוסר מורא, אי-משואפנים וכוחסכל עילאי. אני הויתי רק באכפת אחת בכל הבחירות האלה, והשכתי שאני מתפור צי...

יהודה שיפגל, ירושלים

... אם להולצ'ין יש זוהר כזה, שהוא מצי לוח להכניס סקסאפיל למספרים כלכליים יבשים, אז מה הוא עושה בסוכנות העשיית הפרטים הישראלית הצעירה מהפשת כוכי ביום כמוהו בנרות.

ירוחם לוי, תל-אביב

מעניין היה לדעת מה היה עושה כתב "העולם הזה" שהכתבו לאספת הספרים של מפא"י, אם היה פונש עם את הספר שלו. עתונאי או לא עתונאי, אבל כבוד המקצוע היה מהיכי את הספר להשליך אותו מכל המדרגות.

ספר, תל-אביב

עם או בלי חפיפתראש?

מעימה ראשונה

עורך "העולם הזה" כתם ולא פרש מתי אמר החכם מכל אדם ארבעת המילים המפורסמות, "הכל הבלים הכל הבל" (העולם הזה 1152). יודעים אנו כי שלמה המלך לא פכל את הכל כשהיה בטיב שנותיו, רויי תענוגות ויטובע, אלא על סף תכלית חייו, כשלא הפירו הרבה שנים בינו לבין ה' מוות. הוא טעם את כל מעיני הטוב והניע למסקנה כי "הכל הבל".

אך נשבע הוא מבינותי, כיצד הניע העורך למסקנה זו כשיום הבחירות מפשמי ונא והוא צופן בחובו לחוסים בכפניו תעלומה גדולה...

יצחק הללי, ירושלים

אינני יודע כיצד מצליחות המפלגות לי הוליד בעולם שלל את בחוריהן. הרי מספיק לפי עם מעימה אחת כדי לדעת שהעונה כולה מקולקלת.

שלומית ענברי, ירקונה

גבריו האסון

בקשר לכתבתכם על התאונה בררר לריומי נה (העולם הזה 1152), הרשו לי להעיר

מספר הערות. באחד העתונים, שכתבו לא היה במקום התאונה

עד שעות הבוקר, הרי פיע שיר הלל לכבוד

דה של הנברת מילי

רוד, אשתו של יושבי

ראש המועצה המקור

מית בדומונה. נאמר

קטב ושהיא חובשת

שרבת וכאשר ראתה

את האוטובוס שגפ

נע, כינתה אותו כי

שם שהיקרב, עם כל

הכבוד לנברת מילי

שקפה

רוד, היא לא היתה במקום התאונה בכי לל, וממרחק של 18 קילומטר לבטח לא יכלה להניש עזרה לפצועים.

עד בוא המשטרה למקום התאונה, נשאר באוטובוס רק פצוע אחד, בדואי, שבגלל החושך אי אפשר היה להצילו, כמו את נויי יות שבעת ההרוגים שנסארו באוטובוס. מי שעזר להציל את נפני התאונה היה

אביגדור פטינגר מדימונה, אריה נולד, נתן וגמז וסקנה מסדום, אשר ברנע ש' אירעה התאונה כיסה בידיו את אש תו ועל-ידי כך הציל אותה מפגיעה. אלה היו נוסעי האוטובוס אשר, עד בוא המש' מרה, הוציאו את כל הפצועים ושני הרוגים.

ואשתו

כל תושבי דימונה, וכותב מכתב זה בכי ללם, מודים להם.

תושב הרונה בעילום שמי, דימונה

הפגנה בוונה

הגיעו לירדנו נליגנות, "העולם הזה" ה' מתארים את פרשת וארי סלוב (העולם הזה 1152 והלאה). הודעונו עד מאד כשקראנו על ישיבת דמו הסהור של עקיבא אל-קרייה, וכיצד הטביעה המיטרה כדם את כל פרשת האפליית של יהודי צפון-אפריקה. החלטנו, אנו קבוצת יהודים בוונה, להעמיד לרשות נפני הודאי כל אשר ביכולתנו. אנו מבי נים לארגן משלחת שתפגין בפני הקונסוליה הישראלית בוונה, או ליצור דעתיהל כאן ננד דיוכיים ואפלייתם של תושבי וארי סלוב.

היטלר ימחשמו לא הבדיל בין יהודי שחור לבין יהודי לבן. כיצד יבדילו השלי סוגות הישראלים ביניהם?

ק. רודוקף, פ. קלוגר, ס. פטר, ר. האוס, ד. ברקוביץ, וינה

הסיפור מאחורי הסיפור

מחמאותי על "כבוד האחות" (העולם הזה 1152). היה זה הסיפור האמיתי שמא חורי הסיפור. אילם מתוך הרגל לפרסם את הרברים הבלתי ידועים, נעלם מעיני כתכם פרט אחד נלוו. במכתבי למע רכת, "ידועות אחרונות" שחייב היה לי חכל את הפרשה של מחמוד כבאני, לא הכשתי את הפר' מים האישיים שלו, אלא ביקשתי להביא ליועית הנוגעים בי דבר שלא כל הפר' מים ברשימתי נמסרו לי מפיו של מחמוד. ישראל בן-אחרן, תל-אביב

בן-אחרן

הישות והשיר

במדרש "כפרים", בביקורת על האנטיגוניה "את אשר בחרתי בשירה" (העולם הזה 1153), כתבת כי ראשד הוסיפו, המשרור הערבי, הוא היחיד בקובץ ששיר עוסק בנושא ישראלי מודנש. האם אתם חושבים כי מות אחיו, כמלחמת השחרור, הוא נושא ישראלי מודנש?

בלהה גרובר, פתח-תקוה

כן.

אם ישותו של המשרור יעקב שלו הוטמעה כל כך טוב בישותו של ירושלים, כפי שהוא טוען בהנמקתו לבהירת השיר, "סימפוגיה ירושלמית", מדוע השיר כליכך נרוע?

יואב א., נהריה

הציונות והזוהר

איך בהורה כזו, כמו ריבה אמיתי (העיר לם הזה 1153), שבאה מבית לוחם מחתרת שנפצע בפעולה, ושהיתה מרכיבה כתברים שלה ציונות טהורה. מוכנה להמיר את האוניברסיטה התל-אביבית בשדות הפלחה של מסצ'וסטס?

דן גבריאלי, רמת-גן

... היתתי מבקשת מכל נערות הזוהר ולא נערות הזוהר הישראליות, החולמות על נישואין עם מליונרים אמריקאים, שי יקראו את פורתיה של יפה יוסף (קרינר), שנישאה למיליונר בו ואו ונאלצה תוך ארבעה חודשים להניע אותו להתיין בפני בית-המשפט.

מרים כהנא, תל-אביב

מיבשעשרה בהגשמה

איפה ילדי נללי? אחרי שרותי ורר נילתה את פרעופה המיבשעשרה (העולם הזה 1153) במאמרה על תצונת אופנה אני מתכה לקונסרטה שלה. חכמה — אני אפילו כשאני חושבת כמוה, אני מתביישת לכתוב את זה על הנייר...

רותי אשהיים, תל-אביב

... אני הייתי אוסר על כל האמהות המטופשות לקחת את בנות המיבשעשרה שלהן להצונת אופנה. עכשיו הן יכולות לראות את התוצאות. מה הפלא שאף אחת מהן אינה הולכת אחריכר להגשמה, הלוצית אמיתית?

אלי פ., רמתיים

מקצוע ועיוור

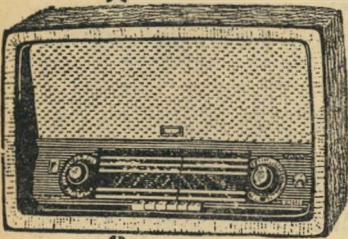
אנכי עיוור בשתי עיני, אב ל-5 ילדים רבים ואחראי לפרנסת משפחה בת 9 נפשות (כולל זוג הורים וקנימו). אנכי מקבל מלישכת הסעד סך 120 (מאה ועשרים) ל"י לחודש. ברור כי בתנאי היוקר של ימינו אין סכום זה מספיק ואף בצורה המינימאלית ביותר לפרנסת משפחה רבת נפשות כמו זו שלי.

איילכך הנני מבקש, איני רוצה בלחם חסר, אלא בעבודה המפרנסת בכבוד את בעליה. למרונני מקצוע: כסלפוניסם, סדרו לי תנות או הכניסוני לשירות השידור כי ערביית כנגז בכינור (אני מנגן מקצועי בכינור).

סלים קרקילי, חולון

40 שנה

פילוט רציו מפורסם בכל העולם

לכן תבחר בו

המכשיר לבעלי דרישות גדולות. 2 רמי קול אנטנה פנימית צליל HI-FI

Pilot Windsor

FACTORIES IN: USA, ENGLAND, SOUTH AFRICA, IRELAND, ISRAEL.

האתנה הנאה ללכל אחד ויסטומט המכשיר האוטומטי

מראות נהדרים בגלגל תמונות צבעוניות עם גלגלי חילוף על נושאים שונים. להשיג בחנויות לתנות וצעצועים

המפיץ: צעצועי שנקר, ת"א, רח' אלנבי 108 (מול ביה"כ הגדול)

2950

אנגלית • צרפתית

לומדים בשיטה קלה בבית-הספר "קדימה" תל-אביב, בן-יהודה 74, טל. 20314.

נפתחים:

- 1) קורסים ואולפנים למבוגרים (שפה שימושית, דקדוק, כתיב, סגנון ושיחה Conversation).
- 2) קבוצות נפרדות לתלמידי בתי-ספר (מתחילים, מתקדמים ועזרה בבחינות).
- 3) הכנה באנגלית לבחינת בגרות. הלימודים בקבוצות קטנות, עלידי מורים מעולים. סרטים והרשמה: מ"9 עד 12 לפני הצהריים; 3 עד 9 בערב.

(כל הזכויות שמורות)

ארבע קואליציות אפשריות עומדות בפני דויד בן גוריון לבחירה חופשית: קואליציה שמאלית של מפא"י, מפ"ם, אחדות העבודה והפרוגרסיבים, שיהיו להם יחד עם הערבים - כ־73 צירים בכנסת. למרות פרשות העבר, יתכן מאד שקואליציה כזאת תקום.

קואליציה כנ"ל, בתוספת הדתיים. קואליציה ימנית של מפא"י, הפרוגרסיבים, הדתיים-לאומיים והציונים הכלליים, שיהיו להם יחד עם הערבים כ־77 צירים. קואליציה מקיר אל קיר, מחוץ למפ"ם, חרות ואולי אגודת ישראל. דבר זה בא בחשבון מפני שמפא"י היא כעת כל כך חזקה שישאר לה רוב גם בתוך ממשלה כזאת, בה תוכל על כן להחזיק בכל התיקים החשובים.

מצב אידיאלי זה מאפשר למפא"י לדרוש כי שותפיה לעתיד, ובעיקר הדתיים, יכניסו לקופה גם את הקואליציות העירוניות. בעוד ששלטון מפא"י בחיפה מובטח לגמרי, הרי בלי מסחר קואליציוני כללי-ארצי לא תוכל מפא"י לקבל לידיה חלק בשלטון התלאביבי. גם הפעם יכריעו הדתיים בעיר זו את הכף בין קואליציה ימנית או שמאלית, ויתכן מאד שבחירת מרכזי נמיר כראש עיריית תל-אביב יהיה התנאי לסיתופם בממשלה.

עומת זאת קרוב לודאי כי ראשה העיר הכא של ירושלים יהיה דתי. הדתיים יוכלו לבחור להם כשותף את הימין או את השמאל, ויתכן כי מפא"י תתן להם את עזרתה בבירה תמורת שירות הפוך בתל-אביב. מלבד זאת, יהיה המחיר בשוק הקואליציוני עתה נמוך מאד. הדתיים לא יוכלו לקבל ויתורים רציניים תמורת השתתפותם בממשלה.

מפני שהם יהיו המבקשים, ומפא"י תנהג כאילו שיתוף הדתיים בממשלה הוא מעשה חסד.

גם הציונים הכלליים לא יקבלו שום תמורה עובר השתתפותם תם האפשרות בקואליציה, שתהיה בשבילם יותר מעשה הצלה מאשר קרבן. אפילו מפ"ם, שנש"א ארה איתנה, לא תוכל להשיג תנאים רציניים תמורת השתתפותה.

אלימך רימל, שמחה בכח ופרץ ברנשטיין, כתמיכתם השקמה של עובד בן עמי ואברהם קריניץ, צי, מכינים הפיכה נגד צמרת הציונים הכלליים. הם ידרשו את

התפטרותם של טרלין וספיר מן הכנסת. אם תצליח הפיכה לא ייפגע מכך חיים לבנון, אחרי שהבחירות האחרונות לעירייה גילו שלבנון הינו מושך קולות רציניים.

אחת התוצאות העיקריות של הכחירות תהיה תחושת כוח של מפא"י בכל השטחים, כולל בשטח הכלכלי. צפה לחץ מוגבר של מכבש המסים, אחרי שהוכח כי מדיניות המסים של לוי אשכול אינה מזיקה למפא"י ליד הקלפי. הדבר יתבטא הן ביתר תקיפות של מנגנון הגבייה והן בהטלת המסים אשר מפא"י היססה עד כה להטילם.

בשטח הכלכלי ינצחו דעותיו של פנחס ספיר, לגבי ליברליזציה נוספת ברוב השטחים. עקוב אחרי ח"כ יוסף אלמוגי. קרנו של מזכיר מועצת הפועלים מחיפה עלתה בקרב מפא"י, אחרי הצלחתו כראש מטה הבחירות שלה, והוא בא בחשבון לתפקיד תת-שר ואולי אפילו שר, בממשלה הקרובה.

קיימת אפשרות שדויד בן-גוריון יזכה לחנינה בימים הקרובים, מאת נשיא המדינה. בצורה זו תסיים מפא"י בצורה נאותה את הפרשה העגומה ותמנע את הפיכתו של בן-גוריון לקדוש מעונה.

תוצאת-ליוואי של מפתל הציונים-הכלליים עשויה להיות סגירת יומונם הכושל "הבוקר". העתון הוחזק מעל לפני המים עד לטיום מערכת הבחירות, כשגרעונו המצטבר מהווה מעמסה כבדה על קופת המפלגה.

צפה להתגברות הפעולה המיסיונרית בישראל. חוגים מיסיונריים, שהשתדלו עד כה לנהל את פעולתם מבלי לעורר את תשומת-לב הקהל, יפתחו בקרוב במערכת הסברה ותעמולה גלויה בקרב התושבים היהודיים.

יתכן כי עד הקיץ הבא יימצא פתרון לעורפי התוצרת החקלאית של ישראל. בחוגי משרד החקלאות מעיינים עתה בהפניית עורפים אלה אל השוק האירופי, הקולט כמיות ניכרות של ירקוטי-יבוא דווקא בתקופות-הספע של החקלאות הישראלית.

העם

תעודת בגרות

ביום ה־3 בנובמבר 1959 קיבל הציבור הישראלי את תעודת-הבגרות שלו. הוא הלך לקלפי כאומה מלוכדת. חילוקי-הדעות בין המפלגות היו קטנים, הצטמצמו בעיקר בתחום הסיסמות וההשמצות.

הוא הלך לקלפי כאומה ממושמעת. מספר התקריט והתלונות על לחץ היה קטן יותר מאשר ברוב מדינות העולם, כולל רוב המדינות הנחשבות לארצות-הברית.

הוא הלך לקלפי בסדר מופתי. אף שזו רק הפעם הרביעית שנערכות בחירות בישראל, פעל המנגנון הארגוני באופן מזהיר, כשהוא נשען על כ־20 אלף מתנדבים, בני כל השכבות והמעמדות, שהתמסרו לתפקיד ביום הבחירות, תוך התעלמות (ברוב המקרים) מאינטרסים מפלגתיים צרים. מסירות זו גרפה עמה את השוטרים ואת הסדרנים, שמילאו את תפקידם ליד הקלפיות.

הוא בחר מתוך בגרות רוחנית, בפסלו רשימות שניסו לעשות עליו רושם בלה"טוטים דמגוגיים ובתחבולות סנסציוניות. אם הסכים אדם לפסקידן הבחור או לא הבחור עצמו וכה בבחינה.

בעולם כולו, הדמוקרטיה היא צמח עדין הדלדל רק בארצות מעטות. רוב רובו של כדור הארץ עודנו שרוי באפולית של דיקטטורה גלויה או מוסתית. הדמוקרטיה

את העין אל הצלב ולהראות את כיוון הירוח. הצנחן צריך להשתדל לנחות קרוב ככל האפשר לצלב זה.

מה מהירות הרוח? שאל ציטר. "שישה קשר", השיב אברהם.

ציטר חישב את הגובה, מהירות הרוח וכיוון הטיסה. לצלול חד נשמע מעל לראשו: הטייס הודיע כי הוא מתקרב לשטח הצינחה. הוא חג בעיגולים גדולים, ומדי הגיעו למקום המתאים ביותר לצינחה היה מודיע על כך בצליל-אזהרה.

הצנחן לחץ על הדק המיקרופון וכשהוא רכון על רצפת המטוס העביר הוראות לטייס: שמאלה, ימינה. לבסוף העביר את המיקרופון לעוזר אחרי, ניצב בפתח ה"מטוס, כיוון את שעון-הסופר הצמוד ל-חגורה ל-15 שניות. משך 15 שניות אלה עליו לצנח ללא מצנח, ורק בתום זמן זה ימשוך את הידית ששחרר את המצנח.

היה זה ההבדל העיקרי בין הצניחה החופשית - שהיא ספורט - לבין הצניחה הצבאית. הצינחה הצבאית מבוצעת במטרה אחת: להביא את החייל לקרקע, כדי ששם יבצע את תפקידו העיקרי: לחתום. המצנח, במקרה זה, נפתח באופן אוטומטי, שניות מסוימות אחרי צאת החייל מהמטוס. ואילו הצינחה החופשית שמה את הדגש על הצינחה לשמה. השופטים על הקרקע מעניקים נקודות לפי נקיון הסגנון, וקירבת הנחיתה למטרה.

ציטר כיוון את הסופר, העיף מבט חטוף התוצה וקרא לחבריו: "גוד ביי!" הוא הפריח ושיקה, היטה את גופו שמאלה, אל מעבר לדלת הפתוחה - ונעלם, כשי זרועותיו פרושות לצדדים.

"יופי!" קרא אברהם, "הוא נופל מצויני!" גוף החאקי נפל במהירות מבהילה. שניה שתיים-חמש-עשר-חמש-עשרה. חופת משי לבנה פרוחה לפתע באויר והצנחן נעלם תחתה. הוא כבר יגיע לקרקע בשלום. אם קרוב או רחוק מהמטרה, זאת אפשר יהיה לראות בסיבוב הבא של המטוס.

ספורט, לא סתם תענוג. שלושה ימים נמשכו הצניחות מזאקוטות וממטוסי טיירנד דו-מושביים, בהשתתפות 22 צניחנים. רבי-סרן צנחנים עטור אותות (מלחמת העצמאות, מיבצע קרש, הבריגדה היהודית, הפלמ"ח), בעל רקע אדום לכנפיו (צינחה קרבית במיטלה), שעקב אחר כל צניחה.

היתה לכך סיבה אוניקסיבית: הצנחנים לא הספיקו כמעט להתאמן לפני התחרות. הבעיה לא היתה כיצד להשיג את המטוסים לביצוע האימונים - אנחנו מבצעים אלסי צניחות לשנה", הסביר מפקד בית-הספר לצינחה, "ואין כל בעיה לקבל את שעות הטיסה הדרושות לאימונים בצניחה-חופשית". הקושי היה למצוא זמן פנוי בלוח הזמנים העמוס.

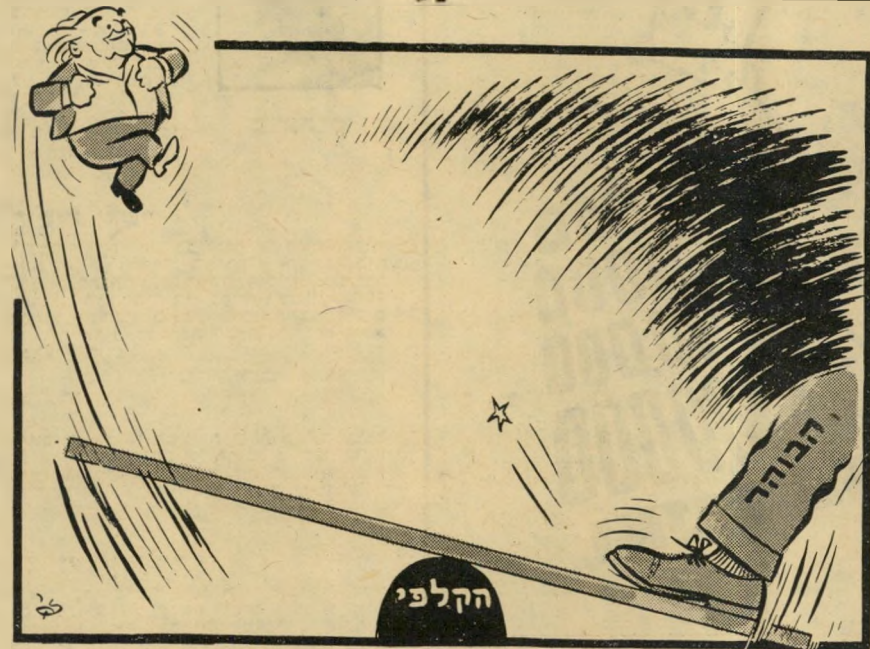
פגם זה יכוא, כנראה, על תיקונו. כי הצינחה-החופשית, גם בהיותה ספורט, אינה סתם תענוג.

אדוף עמוס גביעים. ברוח (12 קשר) חמסינית צרבת ניצבו משתתפי התחרות במיסדר לקבל מידי מפקד יחידת הצנחנים בצהל את הגביעים ואת אות השתתפותם. רבי-סמל מרכזי שורץ, קרא. צעיר צנום, בעל שיער בלונדן בהיר, התייצב לפניו. היה זה האלוף, שצבר 842 נקודות, מתוך מקסימום אפשרי של 1400 נקודות. הוא נטל גביע, ועוד גביע וגביע שלישי, בתוספת שתי מדליות. כאשר חזר עמוס לשורה, השאיר את שולחן-הפרסים קרוח.

שורץ, בעל חתק של המש שנים בצניחנים, שעלה מרומניה לפני 11 שנה, היה מצנח חוש בשדה הצניחה-החופשית. לא כן זה שבא אחריו, רפי דהן (828 נקודות), שייצג את ישראל בתחרויות בינלאומיות לצינחה-חופשית בצרפת וביוגוסלביה. "ככה זה", התנחם, "צריך לפנות מקום לצעירים". כפי מפקד בית-הספר לצינחה היו בשורות חשובות לגבי עתידו של הספורט החדש. אחרי שהפך ספורט עממי בארצות רבות בעולם, בו משתתפים רבבות בני-נוער במועדוני-תעופה, עומד הוא בפני התפתחות דומה גם בישראל. במשרדים ממשלתיים שונים דנים עתה באפשרות לפתחו במסגרת אזרחית.

במקרה זה, יהיה חיל-הצנחנים, ללא ספק, חלוץ בשטח זה. כבר עתה הוא מפתח מצנח מיוחד, כדוגמת ארצות אחרות, מותאם במיוחד לצינחה-החופשית, אשר יאפשר תימך רון רב יותר באויר, יגביר את יכולת הצנחנים לכוון את צניחתם.

אם יתן משרד החוץ את האישור, אף תיערך אליפות השנה הבאה במתכונת רחבה יותר, בהשתתפות ארצות מצרפת. בריטניה וארצות-הברית.

אז על

הישראלית היא פקדון יקר - וחובה קרוי שה היא לשמור עליה בשנים הקרובות.

צבא

חופה בשמיים

"שמאלה, שמאלה, עזר קצת שמאלה. אדום, ירוק". הצנחן הניח את פיית האלחוט מידו, ניפנף לחבריו שישבו במטוס, והטיל את עצמו מן הדלת הפתוחה, בגובה של קרוב לקילומטר וחצי מן הקרקע. היתה זו תחילתה של צניחה נוספת, במסגרת האליפות הראשונה של צה"ל בצניחה חופשית.

11 הצנחנים הנותרים בבטן הדקוטה הצבאי עקבו בעניין אחר נפילת החרם "הגולם". בדרך כלל, נהוג להצניח בובה גדולה, כגודל אדם, מצויידת במיצנח אוטומטי, כדי לבדוק בעזרתה את עוצמת הרוח וכיוונה. הפעם הציעו את התפקיד לעמוס, והוא הסכים כיוון. כמדריך-צינחה בבית-הספר ל-צינחה של צה"ל היה כבר רגיל לעסקי-איור מסוג זה.

רבי-סמל אברהם, האחראי לטיסה זו, דיחף ליתר הצנחנים - כולם - על כיוון נפילתו של הגולם. מי צונח שניג? שאל ציטר, מכוסה כולו בסרבול חאקי, כובע חאקי ומש"ק פטיסיים, ניגש לדלת הפתוחה. הוא קרע על ברכיו, כשראו שחוק למטוס, וסקר את הקרקע החולפת באיטיות מתחתיו.

15 שניות כסופר. בין שדות שלף וגבעות עגולות בבירור עיגול רחב שצוייר בתוך שדה חרוש. במרכזו העיגול; צלב לבן. לצידו התאבך ענן עשן בעל תפקיד כסול: למשוך

אמרו כן לזקן

גוני הפנטסטי שהשקיעה מפא"י בבחירות אלה. סכומים אדירים הוצאו, מנגנון אדיר פעל. הם הוסיפו למפא"י כמה אחוזים — כמו בפעמים הקודמות.

גם אלה אינם מסבירים את הנצחון הזה.

מי שישב כמגוי במשך יום שלם ליד אחת הקלפיות, באזור של הישוב הוותיק, וראה כמו עיניו מי האנשים שהנחילו למפא"י מ' רצונם הטוב וללא שום כפיה 39 אחוזים מן הקולות בקלפי זו — אינו מחפש את המסברים רק בלחץ ובאיגרון.

הוא יודע כי פה פעלו גורמים חשובים יותר, גורמים הנוכחים מן ההכרה החופשית של הבוחרים.

הייתי מגדיר את מצבירוחם של חלק גדול מן הבוחרים בערך כך: אין הבדל גדול בין כל המפלגות שהופיעו בבחירות. ואם אין הבדל גדול, מטב לבחור בעד המפלגה הנראית רצינית ביותר.

מפא"י היא מפלגה כזאת. אפשר להאשים אותה בהאשמות רבות, אך איאפשר להאשים אותה כי כך שאינה רצינית.

בראשה עומד אדם שהוכיח כי בשעת ה' צורך הוא יודע להחליט החלטות (טובות או רעות). הוא הוכיח עקביות בפרשת עסי-קת-הנשק עם גרמניה. הוא הוכיח תקיפות בפרשת ואדיסליב (ולדאבון לבי, רוב אורחי ישראל מסכימים לגישתו בפרשה זו).

בןגוריון דאג לחדש את פני מפלגתו, להחליף חלק מרמויותיה הישנות והעייפות בדמויות צעירות ומעניינות — דבר ששום מפ"י לגה אחרת לא טרחה לעשותו.

בשעה שכמעט כל המפלגות האחרות עו" ררו זילזול ונהגו כליצנים, נראתה מפא"י רצינית. הבורח לא זילזל בה. הוא נתן לה את קולו. הוא האמין שתוכל לנהל את ענייניו בעתיד הקרוב.

תחת לכל ההסברים האלה, ישנו כמובן ההסבר העמוק יותר, הרציני יותר.

כל המפלגות שהופיעו לבחירות אלה מייצגות את המשטר הקיים, עם הבדלי גור" גים קטנים.

בין כל המפלגות האלה, מפא"י היא ה' מפלגה המייצגת משטר זה בהצלחה רבה יותר, ובכנות רבה יותר, מכל מפלגה אחרת.

הרוב המכריע של הציבור הישראלי מרוצה מן המשטר הזה, מבחינה כלכלית, רעיונית ופוליטית. המשטר מספק לו רמת מחייה נאותה, בעזרת הכספים הנאספים בחוקי-לארץ. כל עוד נמשך מצב זה, יכול להיות רק מעוט השואב באמת לשינוי המשטר — ולמיעוט זה לא היה שום ייצוג בבחירות אלה.

הרוב מרוצה מן המשטר, והוא בחר ב' מפלגה הנושאת משטר זה על כתפיה. יותר מזה: הוא בחר באיש המסמל משטר זה מאין כמוהו, והרציני בלי ספק יותר מכל מתחרייו.

מפא"י דרשה, בשבועיים האחרונים לפני הבחירות: "אימרו כן לזקן!" וזה בדיוק מה שרוב הבורחרים עשה.

אינה ממשלה כזאת, וחרות לא עשתה שום ניסיון לצרף אליה אפילו איש חדש אחד. זאת ועוד. איאפשר לדבר על ממשלה ליברלית לאומית ובאותה שעה לעודד נע" רירחוב שיצחק "בגין לשלטון" ויפריעו לאספות — אפילו של משה דיין. מנהיג הנישא על כפיים בידי המון משולהב של בנישכונות, פשוט אינו נראה כראש-ממש" לה ליבראלי מיועד. תמונה זו עלתה ל' חרות בקולות רבים.

אולם הקוניונקטורה של שיטות פלמ"חיות אלה עברה ללא שוב. המפלגה ירדה, מפני שאיש לא ידע מה בדיוק היא רוצה. דייסה תמהונות זו של מלחמה ושלום, פעולה שמית ואקטיביזם חרותי, כנאומיו של איש אחד ויחיד, פשוט נמאסה.

מכאן ההבדל בין הצלחתה של מפ"ם ל' בין כשלונה של אחדות-העבודה. רבים חס" איה של מפ"ם. גם היא אינה אלא כת. ל' עתים קרובות ויחיה על עקרונותיה הקדור-

אינה ממשלה כזאת, וחרות לא עשתה שום ניסיון לצרף אליה אפילו איש חדש אחד. זאת ועוד. איאפשר לדבר על ממשלה ליברלית לאומית ובאותה שעה לעודד נע" רירחוב שיצחק "בגין לשלטון" ויפריעו לאספות — אפילו של משה דיין. מנהיג הנישא על כפיים בידי המון משולהב של בנישכונות, פשוט אינו נראה כראש-ממש" לה ליבראלי מיועד. תמונה זו עלתה ל' חרות בקולות רבים.

היתנה זאת דוגמה מאלפת של פיצול האישיות המפלגתית. חרות הצטרף להחליט איזה חלק של אישיותה ינחה אותה בעתיד.

הימין כזדו — חרות והציונים-הכל' ליים — הפסיד חלק ניכר מכוחו בכנ'

הקציר: פסק-דין הבוחר בקלפי בגמר ההצבעה

שום ביותר כדי להתחמק ממאבק. אולם ל' פחות נשארה כת זו עקבית בניסוח הרע" ינות עצמם, גילהה רצינות בגישתה התע" מולתית.

הבוחר העדיף רצינות זו על להטוטי אלון. הבוחר של 1959 היה רציני יותר מן הבוחר של 1955. העקביות הרעיונית (אפילו לא היתה, במקרים רבים, מלווה עקביות מעשית) היתה כראית.

ני סבור כי מצבירות זה הוא שצופן בחובו גם את הפתרון לתעלומה העיק" רית של בחירות אלה — נצחונה העצום של מפא"י.

אין כל טעם לנסות להקטין נצ" חון זה. אחרי ארבע שנים נוספות בשלטון (בהן קרה מה שקרה!) — זהו נצחון מפורא באמת.

בדואי, היה לחץ והיתה כפיה. באזורי ה' ממשל הצבאי, במעברות, בריכוזי העולים. והוא הוסיף למפא"י כמה אחוזים — כמו בפעמים הקודמות.

אולם האם זה מסביר את הנצחון? איאפשר להתעלם גם מן המאמץ האיר-

אינה ממשלה כזאת, וחרות לא עשתה שום ניסיון לצרף אליה אפילו איש חדש אחד. זאת ועוד. איאפשר לדבר על ממשלה ליברלית לאומית ובאותה שעה לעודד נע" רירחוב שיצחק "בגין לשלטון" ויפריעו לאספות — אפילו של משה דיין. מנהיג הנישא על כפיים בידי המון משולהב של בנישכונות, פשוט אינו נראה כראש-ממש" לה ליבראלי מיועד. תמונה זו עלתה ל' חרות בקולות רבים.

סת. אני חושב שהורע לכך גורע בשעה ש' שני הצדדים לא הוכיחו כשרון להתאחד.

הימין היה נראה אחרת בבחירות אלה אי' לו הופיע במפלגה גדולה ומלוכדת, מפלגה שהיתה צריכה לאחד בקירבה לא רק את העסקנים הישנים והמוכרים של שתי המפ" לגות, אלא גם אנשים חדשים כמו אליעזר ליבנה וקבוצתו, ואישים ללא עבר מפלגתי מוגדר. גוף כזה היה יכול לעורר רצון טוב אצל הבוחר, לתת לו את ההרגשה שהוא נותן אשראי למשהו חדש, שיש לו סי' כויים.

במקום זה נערכה ההצגה המוזי רה של האיחוד שנכשל, מטעמים אישיים, אחרי שהמפלגות כבר הודיעו על הסכם רעיוני מלא ביניהן. כל זה נראה בלתי-רציני עד להחריר.

ולבוחר פשוט נמאס לעכל דברים בלתי- רציניים.

שמאל ירד גורל דומה על אחדות העבודה. גם היא הצטיינה בעודף של זילזול באינטליגנציה הבריאה של האזרח. והיא סבלה בשל כך.

לכל נעיר-והר פוליטי יש אביב אחד, ו'

אזרחי ישראל הפתיעו ביום שלישי זה את עצמם. כאשר נודע להם מה עשו, התפלאו למדי ממעשי ידיהם. הם הנחילו נצחון אדיר למפלגתו של דויד בןגוריון.

הם נתנו לשלוש מפלגות — הדתיים, ה' פרוגרסיביים ומפ"ם — לשמור על מקומן בכבוד.

הם נתנו סטירות-לחי מצלצלות לארבע מפלגות: לציונים-הכלליים ולמפ"י שירדו לחצי, לאחדות העבודה שניזוקה קשה, ולחרות — שעליה הקטנה נראית כלעג ל' אור יומרותיה והתפארויותיה.

אין לי כל חשק לזרות מלח על פצעים טריים. אולם חובה היא לנסות ולמצוא הסבר הגיוני למה שקרה. איש לא חזה תוצאות אלה מראש ואל ינסה איש להיות חכם אחרי מעשה. אולם אפשר וצריך לנסות להבין את הסיבות.

ציונים הכלליים קצרו בבחירות (לכנסת) את קציר זלזולם המוחלט ב' אורח. בזה אחר זה סילקו או קברו את מנהיגיהם הוותיקים, שעוד עוררו כבוד. ה' עסקנים הנוחרים עשו במפלגה כבתוך פסק פרטי. הם עשו את הכל כדי ששום גנים חדשות לא יפריעו להם.

לעתים היה נדמה שהם מעוניינים יותר בחלוקת השלל בתוך המפלגה, מאשר בהופעה נאותה כלפי הבוחר.

לכן לא עשו מאומה כדי לגבש מצע רע" יוני רציני בעניינים מדיניים, לא עשו כל מאמץ ליצור צמרת אישים אשר מישוהו יר' צה להפקיד בידיה אפילו חלק קטן מן ה' אחריות להנהגת המדינה.

לבסוף, אחרי פרשת משה נסים, אחרי המישחק עם יסודות דתיים וחוסר-הרצינות בגישה התעמולתית, נראתה המפלגה כמעט מנוחכת. ירידתה כמעט עד כדי מחצית כו' ה', לא היתה מקרית. עליכך מעידה ה' עובדה שבבחירות לעיריות, בהן הציגו ה' צ"כ אישים יותר רציניים ותוכניות מע' שיות, היתה ירידתם הרבה יותר קטנה.

הצ"כ ירדו בבחירות אלה לדר- גת מפלגה קטנה, העולה אך כמעט על הפרוגרסיביים. אם לא יעברו באופן דחוף שינוי-ערכים כללי ומוחלט, ע" כדו שינוי דמותם ללא הכר, יהיה זה פופם ככוח רציני.

ורדה של מפלגת-הימין השניה לא היה טוב יותר. חרות לא הפסידה קולות, ואף זכתה לעליה ועירה. אולם עסי' קניה יכלו להגיד בצדק, כמו המלך פירוס המנות: "עוד נצחון כזה — ואבדנו!"

בשביל מפלגה כמו חרות, אין דריכה ב' מקום. אם אין היא מתקדמת בצעדים רבי' רושם, הריהי נסוגה לאחור. כי בשביל מפ" לגה כזאת, הפרסטיגיה שלה ושל מנהיגה היא ענין חיוני.

חרות קיבלה כמעט את אותם האחוזים כמו בפעם שעברה מפני שאותב העסקנים אמרו את אותם הדברים לאותם הבוחרים. היא לא עשתה כל ניסיון רציני להגיע לשכ' בות חדשות.

כי חרות אינה ביסודה אלא כת. אין איש בין מנהיגיה שלא היה רביזיוניסטי וותיק. הם צמחו יחד, מדברים בלשון אחת. אין הם מסוגלים לקלוט כוהות חדשים או רעיונות חדשים.

כת כזאת אינה יכולה להיראות בעיני הציבור כאלטרנטיבה. יפה לדבר על ממש" לה ליברלית לאומית, אולם מפקדת אצ"ל

ציננות

מחזיקי הזב

בכל רחבי אפריקה ואסיה דומה הקולר-ניאליזם לחיה פצועה ושותתת'דם, הנסוגה משדה'הטרף שלה. באחת-עשרה שנים קצרות גילה משרד-החוץ הישראלי נטיה מוזרה ל"היאחז בזנב החיה, למנוע בעדה את הנסיגה. כאשר, בשעתו, החליטו האנגלים סופית להסתלק מאזור תעלת-סואץ, ולספק בצורה זו את השאיפה שהיתה או קודש-הקדשים של העב המצרי; היה זה משרד-החוץ הישראלי שהרים את קולו ברגע האחרון, דרש מן האנגלים להישאר. התוצאה היחידה: שנאתם הלהטת של המצרים הלאומניים ל"ישראל. מכיון שבאותו רגע כבר היה מובטח לגמרי כי המצרים ינצחו, היה זה מעשה אחיל.

בחודש שעבר חזרה אותה הצגה, במה דורה אומללה עוד יותר, בצרפת. "מיכצ'ר חדש". התרגול הצרפתי שר-תת'הדם התכוון להיסוג מאלג'יריה. ראש-הממשלה הצרפתית הכריז בדורות שהוא מוכן לשאת ולתת עם הממשלה האלג'ירית על "שביתת נשק". מאחורי הקלעים, בג'נבה, בתוניס ובראבאט, התנהל משא'ומתן בין שתי הממשלות. הכל קיח כי תימצא נוסחה שתאפשר את סיום המלחמה, תוך נסיגה הדרגתית של צרפת.

גורמים אחרים, ברובם פאשיסטיים בעלי מסורת אנטישמית נושנה, התנגדו להסדר זה. אליהם הצטרף ארגון שנשא את השם המצלל: ההסתדרות הציונית בצרפת. הכריז ארגון זה, בהודעה מצלצלת ביומן החשוב לה מונד: "גורל 140 אלף יהודי אלג'יריה ובטחונה של ישראל קשורים קשר הדוק עם הישארות צרפת באלג'יריה. סילוק צרפת יסכן את יהודי אלג'יריה, שבחלקם יפול גורל דומה לזה של אחיהם ביתר ארצות ערב. סילוק זה יפתח את שערי אלג'יריה בפני הליגה הערבית, אשר תייסד שם מיכצ'ר חדש של התנועה הכל-ערבית, אויבת קיומה של ישראל."

הוסיף מזכיר ההסתדרות, אלכסנדר ריי-טר, במאמר תחום באותו עתון: "140 אלף יהודי אלג'יריה חייבים את שחרורם מחיי ימי-הביניים לרפובליקה הצרפתית. הם מיי-עוט בתוך מיעוט, התלוי כפלי-כפליים בשלי-טון צודק, חילוני וליברלי. רק צרפת יכולה להבטיח כיום שלטון זה." דרישתו: הציונים בכל רחבי העולם חייבים להתגייס לעזרת צרפת במערכה זו.

שם מטערה. מאות האלפים שקראו הכי-רות אלה לא יכלו לדעת כי ההסתדרות הציונית בצרפת אינה שופר ממשלת ישראל, ואפילו לא שופר ההסתדרות הציונית הצר-פתית, אלא רק הפלג הצרפתי של מפלגת הציונים הכלליים. הם היו נאלצים להגיע למסקנה כי ישראל והציונות העולמית מת-יצבים לצד הסיודות הקיצוניים ביותר בצרפת, נגד הפשרה האלג'ירית שתיבא להגדרה עצמית" וליציאת צרפת.

זאת הבין גוף ציוני אחר — חוג ברנאר-זאר, המסונף למפ"ם. מזכירו, כתב על המשמר הנרי בולאחקו, מיהר לשגר ללה-מונד הכחשה חריפה: "נוכח הבעיה הדרמ-תית של אלג'יריה נוהרו הארגונים המייצגים את יהדות צרפת בענקוט עמדה, מאחר ולא יכולה להיות בענין זה עמדה יהודית, ועוד פחות מזה עמדה ציונית.

"בזאת נענו גופים אלה לבקשתם של המעוניינים העיקריים: יהודי אלג'יריה. ניתן חופש מוחלט לאנשי העדה היהודית ולארגון-ניהם להתבטא ולפעול לפי הכרתם ואמר-תם... חוג ברנאר זאר מצדד בכריתת שלום בצפון אפריקה..."

הוסיף בולאחקו: "יש להצטער כי השם-ההסתדרות הציונית בצרפת הטעה אנשים לחשוב כי גוף זה הוא נציג כל יהודי צרפת."

אלא שהודעה זו לא יכלה עוד לבטל את הנוק שגרמה ההודעה המפוצצת הראשונה.

מדיניות

בין הכסאות

"הכל אוהבים את סוקה טורה / מתוקה העצמאות / יחי סוקה טורה, מנהיגנו הי-נביא!"

כך שרים שנים וחצי מיליון אורחי גיניאה החופשית לכבוד מנהיגם בן ה-37, שהספיק בחייו הקצרים לעלות משפל המדרגה, כאחד משבעת ילדיו של איכר עני, לנושא ארצו

• למרות שהאנגלים לא מנעו גם קודם לכן בעד המצרים מלחסום את התעלה בפני כל ספינה ישראלית.

תן לזמן לפעול לטובתך

33% פרס

פתח חשבון חסכון פרס

- בטחון לכספך
- רביית גבוהה
- שרות אדיב

בנק דיסקונט לישראל בע"מ

פרסום דחף

תלוה מודל

מציעה לכן עבור עונת החורף:

- * חליפה 7/8 עבודת יד באריגי טוויד אקסקלוסיביים
- * מעיל מסוגנן בדוגמאות צמר חדישות
- * שמלת ז'ירסי, חליפת ז'ירסי
- * שמלת צמר קלה, תואמת לכל הזדמנות.

*

עשו בחירתכן מתוצרת "תלוה" מהמבחר העשיר הקוצר הצלחה בבירות העולם. מבחר זה בדיוק הועמד לרשותכן בכל חנויות האופנה המובחרות בישראל.

חנות הפרחים בככר!

משה בן-ישעיהו

תל-אביב, ככר דיזנגוף 13
טלפון 24749

פרסום "הקולע"

ENGLANDER Sisters

S

אחיות אנגליזיות

Tel-Aviv רח' אלנבי 66 ALLENBY RD

הוא צעיר
ובעל דמיון.
בחושו הדק
מגיע תמיד
להחלטה הנכונה.

מדבן מאליו:

נלסון הוא מעשן!

NI20

ולמועמד רציני לכתר המנהיגות של 185 מיליון הכושים של אפריקה. הכל אוהבים את טורה — אך השבוע היה נדמה כי טורה אינו אוהב את כולם. באו"ם יש 82 חברות. 81 מהן התכנסו בשבוע שעבר למסיבה מפוארת, הגדולה ביותר בעונה זו, לכבוד סוקה טורה בניו יורק. החברה היחידה שנעדרה: ישראל. היא לא הוזמנה.

הסיבה הגלויה היתה פשוטה: כמארחי המסיבה הופיעו תשע המדינות האפריקאיות שהן חברות באו"ם. שהמשש מהן ערביות. רוב ערבי זה ההלטי להחרים את ישראל. אולם הפעם בניגוד לנשפים אפריקאיים קודמים בהם החרמה ישראל, אין סיבה זו מספקת. כי סוקה טורה הוא מנהיג עקשן יתקוף. שלא היה מקבל החלטה זו של הערבים, אילו התנגד לה בלב שלם. אם

הנשיא טורה שתי החונות, שתי הלויות

היהודים משתלטים כמו תמיד על החל- שים! הם שולטים בניו יורק ובלונדון! צעק אחד. שני איים שאחרי השמדת משה מיליון יהודים באירופה יכול לקרות מעשה כזה גם בגאנה. פרט מאלף: צד זה ביקר לא מכבר בישראל, כאחד מאורחי-הממשלה, ש- ביקוריהם מעוררים מדי פעם את הרשם שישראל מתקדמת בצעדי ענק ביבשת ה- שחורה. עתה דיבר כנאצי גרמני. ממשלה גאנה נדהמה לא פחות מאשר ממשלת ישראל. האיש החזק של המדינה, קואמה אנקרומה, מיהר לשגר את אחד משרי ממשלתו כדי להביע שאט-נפש ול- התנצל. אולם התנצלות זו מצד ראש-הממ- שלהי, החפץ בעזרה כלכלית ישראלית, לא יכלה לטשטש את העובדה המזעזעת שבין צירי כל המפלגות קיימת שנאה ליהדות וקיצונית לישראל, ידודה של צרפת. הכסאות נופלים. הדבר המזעזע הוא שבה בשעה ישראל נופלת מן הכסא ה- אפריקאי, מתברר כי גם הכסא הצרפתי נש- מט מתחת לגופה.

פרשת ניתוק היחסים בין חברת רינו הצרפתית לבין מפעל-ההרכבה בישראל היה רק פרט אחד בתהליך זה. גם כאן חזרה אותה התופעה: ישראל זכתה למלים חמות מפי שר-החוץ הצרפתי, בה בשעה שהבסיס המציאותי של ברית ישראל-צרפת נעלם ב- הדרגה. הסיבה הגיונית: המאמץ הסופי של צרפת להתפשר עם מורדי אלג'יריה (ראה לעיל), והסיכוי כי נסיון זה יוכתר בהצלחה. אם יתקדמו כל התהליכים האלה בדרכם המצופה, צפויה מדיניות-החוץ הישראלית לשואה הגדולה ביותר מאז מיבצע-סיני. היא תישאר מבודדת לחלוטין, שנאה על האפריקאים, מנותקת מן הצרפתים שיראו בה מכשול.

עוד לפני כמה חודשים התפארו מנהלי המדיניות הישראלית שיוכלו לרקוד על שתי החתונות — הצרפתית והאפריקאית. עתה קיים החשש העגום שישראל תאבל בשתי הלויות.

תירות

פירמידות וקיבוצים

בראש הגליון התנוסס הסמל המפורסם של שני המרגלים הנושאים אשכול-ענבים ענקי. לידו הטיסמה: „בקרן בישראל וראו את הארץ כמות שהיא!“ מתחת לזה הכר תרת: „חברת התיירות הממשלתית של ישראל — ידיעון-נסיעות — שרות לעת- נות.“ הכתובת: ציריך, שוייץ. התאריך: ספטמבר, 1959.

העלון דמה לכל העלונים שקדמו לו, ושנועדו לגרות את תיאכון האזרחים ה- שוייצים לבקר בארץ-הקודש ולהשאר שם פרנקים שוייצים טובים. אולם כאשר עב- רו עליו העתונאים בריפורף, נתקל מבטם בכיסקה שרתקה לפתע את תשומת-לבם. „תוך שיתוף-פעולה עם משרדי הנסיעות בשוייץ, בגרמניה המערבית ובאוסטריה,“ סיפר העלון, „כבר הכינה חברת אל על תוכנית-חורף, בעוד שחברת התעופה ה- שוייצית מצדה הכינה אף היא תוכנית משלה... תוכנית זו כוללת גם סיור ש- יקף את מצרים, ירדן וישראל, נתיב-המסע הקלאסי במזרח הקרוב.“

לא היה ספק: החברה הישראלית המ- שלתית ניהלה תעמולה לתיירות המצרית והירדנית, יחד עם תעמולה לתיירות כי- ישראל.

ברגע הראשון יכלו העתונאים לחשוב כי חלה כאן טעות, פליטת קולמוס של פקיד. אולם במחשבה שניה הבינו כי ההמלצה התבססה על שיקול מסחרי נכון. קשה לשכנע תייר לא-יהודי שכדאי לו לבקר בישראל, שהוא מעין מבוי סתום, ולשלם את דמי-הנסיעה היקרים כדי לבקר בארץ קטנה זו בלבד. אולם ההוצאה נר- אית כדאית הרבה יותר כאשר מבטיחים לתייר סיור בכל המרחב — כולל ישראל.

כך הפך העלון מס' 5 של חברת ה- תיירות הממשלתית למיסמך הרשמי הרא- שון של ממשלת ישראל שהתבסס על הש- קפה שמית מובהקת, ניהל מדיניות מרחבת אמיתית.

חינוך

קבר לסקר

כשנודעו בשנה שעברה תוצאות מבחני- הסקר שערך משרד החינוך למסיימי בתי- הספר היסודיים, נכנסו שתי תלמידות למש- רה, איימו לאבד עצמן לדעת עקב כשלונן במבחנים אלה. הפקידים הרגיעו את הבנות (המשך בעמוד 8)

• שנשא לאשף צעירה מצריה מקאחקר.

הסכים כי המסיבה לכבודו תיערך תוך החרמת ישראל, הרי שהשתמע מכך לפחות זלוול משוע בישראל.

ענבים המוצים. היחסים בין ישראל ומדינות אפריקה המשוחררות ייקבעו באפי- ריקה, ולא במסיבות-קוקטיל בניו-יורק! הכרוז הדובר הישראלי באו"ם. אולם הפעם נדף המצהרה זו ריח של ענבים ממוצים. כי טטירת-הלחי היתה גם מצלצלת וגם מטוכנת. מה גרם לעמדתו של טורה? מנהיג גינאה הוא מוסלמי מלידה, התחנך בבית-ספר מוס- למי דתי. אולם לא מכבר הכריז: „אני נוצרי, מוסלמי ועובד אלילים. אני שייך לכל הד- חות. כנשיא המדינה, אני הכל לכל.“ בני- גיאה המוסלמית אין הגורם הדתי מבוטל, אך גם אין הוא מכריע.

אולם גורם אחר אינו מבוטל כלל וכי- לל: גינאה שונאת את האימפריאליזם, והיא שונאת שבעתים את צרפת. סוקה עצמו טוען שהוא נכדו של אלמאמי סאמורי טו- רה, המנהיג האגדתי שניהל את מערכת- ההתנגדות הגיבורית לפולש הצרפתי, לפני שני דורות. הוא שמאלי קיצוני, מתעב כל גורם הנראה לו קשור במערך הקולוניאלי המערבי.

עד כה לא היסס טורה מלקבל עזרה מישראל כדי לפתח את ארצו, הזקוקה באופן נואש למומחים מכל הסוגים ולהון-השקעות. אולם נראה כי שאיפה זו נופלת בעיניו משנאתו לצרפת. כמו כל מנהיג אפריקאי, יודע טורה כי משלחת ישראל באו"ם תכזו- בנה להצביע בעד צרפת נגד שיחרור אלג'יר- יה, ובעד הפיצוץ האטומי הצרפתי באל- צחרה.

נאצים בגאנה. אם היתה דרושה אזי- הרה נוספת, הרי באה השבוע במדינה אפריקאית אחרת, שזכתה לעצמאותה שנה לפני גינאה.

הפרלמנט של גאנה התכנס כדי לדון כי- הצעת-חוק שיגרמית הנוגעת למסחר עם ישראל. לפתע פרצו משני עברי הבית — מספסלי הקואליציה והאופוזיציה כאחד — קריאות אנטי-ישראליות חריפות ביותר.

• רע"ם, סודאן, מארוק, תוניס ולוב, הארבע הלא-ערביות: חשב, ליבריה, גאנה וגינאה. החברה האפריקאית העשירית, דרום אפריקה, היא בעלת שלטון לבן.

sharon

- בימים 8, 9 לנובמבר מתחילים קורסים חדשים!
 - (1) קורס גזירה ומודליזציה לתופרות, קונפציונריות ו- למתקדמות! השיטה הכי חדישה! מידה וקונפציה!
 - (2) קורס תפירה וגזירה ל- מתחילות!
 - (3) קורס ציורי מודלים!
- בית-ספר „ליאונורה“ תל-אביב, רח' שלמה המלך 72 (עלייד גן החיות) ההרשמה יום יום 8-4, 1-9

חליכות הריון
כיצד איזחקת

תאם
תא שדד' חסדיק 19
016101 62, 19 13, 12

פקידים! תלמידים! סטודנטים!
הרשמו עוד היום לקורס ל- **קצרנות** עברית ו/או אנגלית (שני חודשים, פעמים בשבוע) ב-אולסן גרג- (GREGG). המנהל: ח. ברקא (קמפינסקי) תל-אביב, רחוב גורדון 5. ח צ ל ח ח פובכחת!

היום בו נבחרה הכנה

קלפי 79054, מעברת עמישב.

בוקר טוב. חם וטוב. השעה היא 06.45 של יום הבחירות. ליום זה פלש עולם המבוגרים אל תוך חדר כיתה א' של בית-הספר הממלכתי של המעברה, והם מתכוננים ברגע זה להתחיל במישחק החשוב והמרתק ביותר שמבוגרים יכולים לעסוק בו. הכל נעשה לפי כללים מדוקדקים, מודפים בחוברות שהוכנו על-ידי ועדת הבחירות לכנסת הרביעית.

הנה היושבראש: יעקב פתחי, תושב מעברת עמישב. איש חרות. הוא קורא בפרטיכל האחיד לכל הקלפיות, ורושם: נוכחים (מלבדו) סגן יו"ר הקלפי צבי כפרי, איש מפא"י וותיק מעין-גנים; חבר הוועדה משה עוזר (מפא"י) מעמישב; חבר הוועדה (צ"כ) שירי מוניר, גם הוא תושב מעולי עיראק.

המשקיפים תופסים את מקומם: ישנו יעקב דורי, מטעם הרשימה הקומוניסטית. בחור נאה ועדין, אח בבית-חולים. "אתה נשאר כאן כל היום?" שאל אותו המשקיף השני, שמעון רוט, חבר קיבוץ מענית המפ"מ. בכל המשק נשי ארו היום רק 30 חברים. השאר התגייסו לעזרת המפלגה.

חדר לארבע שנים

רוט, ארוך ורזה, לבוש בגדי-שבת, יצא ממשקו בחמש בבוקר, כדי לשבת בחדר זה ולרשום על טפסים מיוחדים את שמות המצביעים. מדי פעם יעביר את הרשימות למטה מפלגתו במקום, ושם יראו מי מבין זוהדי המפלגה לא הצביע עדיין. ישלחו להביאו בטנדר הירוק העומד לרשות מפ"ם כאן.

שמעון רוט, טרקטוריסט בימי חול, עובד בתנאים סוציאליים תקינים. בשעה שתיים אחר-הצהרים יבואו להחליפו. הוא יסע הביתה, יביעי, ובוה יסיים את שירותו למפלגה ליום זה. יעקב דורי מבקש בו. אין הוא שייך למפלגה עשירה. אותו לא יחליפו עד אשר תסתיים ספירת הקולות בקלפי מייודע-מתי - בשתיים, שלוש, ואולי ארבע לפנות בוקר.

היו"ר רושם: ההצבעה החלה בשעה 07.40. הסדרן קורא לעבר הדלת בעלצות חגיגות: "הקליינט הראשון, בבקשה!"

קלפי מס' 50040, רחוב דיזנגוף 221, תל-אביב.

07.00 - "שלום כיתה א'!" אומרת הכותרת של הפלאקאט על הקיר. אנו נמצאים בקומת הקרקע של בית-הספר הממלכתי. חלפיות מקושטות בציורים, חלקם של משרד-החינוך, חלקם מעשי ידי של משהו פרטי, אולי המורה או הורי חלק הילדים.

אחד-אחד מתכנסים חברי ועדת-הקלפי. התיבה מוצבת במקומה. כמצביא הסוקר את שדה-הקרב לפני מתן פקודת האש, משקיף יוסף גן, היושבראש, מבעד למשקפיו בודק אם הכל בסדר, בהתאם לחוק. הכל בסדר. שתי הרשימות, המכילות את שמות 830 בוחרים הקלפי, מונחות על השולחן, משני צדיו.

אפשר להתחיל. "מי תורן?" שואל הפלאקאט מול עיני, ומפרט: תורן הלוח, תורן הכיתה, תורן האוכל ותורן הבריאות. הדבר מזכיר לי את דבריה של מורה תל-אביבית, מבית-ספר סמוך, שניסתה אתמול להסביר לתלמידיה בכיתה ב' מה הן הבחירות שגבולן מושבתים היום הלימודים.

היא הסבירה זאת כך: כמו שיש לנו בכיתה תורנים לתפקידים שונים, כך יש גם תורנים במדינה. אצלנו בוחרים את התורנים אחת לשבוע, ובמדינה אחת לארבע שנים. כל האנשים במדינה הולכים ומצביעים בעד תורנים. זה כמו אצלנו בכיתה. אם התורנים של השבוע האחרון היו בסדר, משאירים אותם עוד שבוע. אם התורנים לא היו בסדר ולא ניקו היטב את הלוח, בוחרים תורנים אחרים.

ילד אחד קפץ ואמר: "יחליפו את כן-גוריון!" המורה חייכה: "וזאת נדע רק אחרי הבחירות." אכן, הלילה נדע.

לא עת להכרות

במסדרון כבר הסתדר תור של אורחים, כולם בגיל העמית, שהשימוי קום, מתוך תקווה להימנע משעות הצפיפות - ותוך כדי כך יצרו צפיפות בעצמם. היושבראש נותן את הסימן לסדרן: להתחיל. גבר בחליפה אפורה וכובע-מצחיה, בעל אף בולט ועניבה, נכנס ומגיש את תעודת-הזהות שלו. אברהם גרוסמן מקבל מעטפה, מתבודד מאחורי הפרגוד. המצביע הראשון.

קלפי 40170, שכונת ואדי סליב.

06.15 - שני תריסרים של גברים ונשים עומדים לפני דלת הקלפי, המוצבת בבית-ספר נחליאל שברחוב שיבת

ציון 10. על זרועות הנשים מתנמנים פעוטות אחדים. קבוצת נערים עומדת נכונה. בידי כל אחד מהם פתקים של אחת המפלגות הגדולות המוקיעות בבחירות לכנסת הרביעית. בין המצפים בתור מתנהל ויכוח. כמה מן הנשים טרם החליטו במי לבחור. זוג צעיר מיוצאי צפון-אפריקה מח' לט: הוא יבחר י"ס, רשימתו של בן-הרוש, והיא תבחר ח' - תנועת החרות.

רבקה סיסו, 34, ששלושה ילדים נאחזים בשמלתה ורך פעוט בור עותיה, אינה מוכנה לבחור: "כולם לא טוב... כולם שקרנים. אני הולכת הביתה בלי לבחור." היא משתכחעת לבסוף. בסדר, היא כבר תדע בעד מי לבחור.

קלפי 50239, שכונת התקווה.

06.40 - בית-הספר הממלכתי דתי מעלה רחוב התקווה, שכונת התקווה. בבית-הספר בן הקיפה האחת מתרוצצים כמנין אנשים הבודקים את השלטים, מנסים לקבוע את נקודת ההיערכות שלהם, כל אחד נושא עימו שני דברים: מכשירי עזר לביצוע ההצבעה וסנדביצים. מרחיקי-ראות כרכו כבר את הסודרים מסביב לצוארם.

בחדר הקטן של כיתה ג' נפגשים מספר אנשים. הם נביכים. אינם יודעים במה להתחיל. "אני יושב ראש הקלפי," מציג את עצמו בצורה מנומסת ראובן שנגבאום. גבר קטן קובה לבוש שחורים, מגודל זקן ופאות. הוא מורה המקדיש את יום הבחירות החופשי מלימודים למען המפלגה - ג"ד. גם הסגן דוד דרוי הוא מורה. אבל מורה של מפא"י. דרוי מסביר מיד, בעצב רב, כי ייתכן ויטריח קצת את חבריו. בנו בן ה-16 רכב יום לפני הבחירות על אופניים, התנגש במשהו, והובא חסר הכרה לבית חולים.

נהוג לעשות הכרות. נהוג גם להגיד כמה מלים טובות אחד לשני. אבל אין זמן. אין זמן מכיון שכולם איחרו להגיע. ברור שההצבעה לא תתחיל כפי שהיא צריכה להתחיל - בשעה שבע. היושבראש נבוך במקצת. לפניו על השולחן מספר חבילות סגורות. קשה לו להחליט איזו מהן לפתוח תחילה.

הקרב על ר' חיים

הקלפי סגורה במין פחית משונה. תעלומה. איך פותחים דבר כזה? אף אחד אינו יודע. המשקיף מטעם הקומוניסטים, טים, בנימין פתאל, מציג לשבור את הסגר. היושבראש מתנגד. "לשבור יש תמיד זמן, צריך לחשוב איך לפתוח בלי לשבור." דיון קצר וסכום מהיר מוכיחים כי אין דרך אחרת. שנגבאום מעיין בחוברת ההוראות הלבנה. "בסדר. לשבור. כתוב שם שבפנים יש עוד דבר כזה בשביל לסגור." בחוץ דופקים על הדלת. השעה שבע. אליהו זילברצוויג, סדרן קלפי 50239 מביטח שיהיה בסדר. "עוד מעט," הוא קורא לעבר המצביעים חסרי הסבלנות.

תל-אביב, רחוב עבודה.

07.15. מזג האוויר השרבי מפחיד רבים. הם מגיעים בשעות הבוקר המוקדמות אל תחנת הקלפי כדי לסיים את הצבעתם ולהינתנות מיום מנוחה מלא. בין הממהרים גם הח"כ בעל המקטרת בנימין מינץ, שחזר לביתו כבר בשעה 07.25.

מינץ אינו היחיד שנמצא ברחוב בשעה זו. בניגוד לו,

זכריה ירימי, הישיש העוור, מצביע

רבים מתמוכיו בחזית הדתית התורתית, ומתנגדיו בחזית הדתית הלאומית, אינם מסיימים בשעה זאת את סדר יום-העבודה שלהם. יש להם עוד יום עבודה ארוך. הם נכנסים בחסף אל בית-הזקנים על שם גולדוין ברחוב עבודה. יחזקאל, עסקן מזדקן וגבה-קומה של הפועל-המזרחי, מתגלה כבעל מרץ רב.

"בוא ר' חיים, בוא להצביע," הוא אומר לישיש עיוור ותוחב לידו את הפתק ב. פרחי העסקנות של החזית-הדתית התורתית אינם מפגרים אחריה. הם סוחבים את חיים הישיש אל המונית שלהם, תוחבים לו ביד פתק אחר של ג"ד. מרוב הצעות למוניות, אף מונית אינה נוסעת.

הנהגים מבוססים. "לי לא איכפת," אומר נהג המונית נחמיה לוי, "לי משלמים שבע לירות לשעה, גם אם אני עומד." הוא סתם נהנה מהקרב על רב חיים. כמו בכל המקרים מתערב מישור שלישי וזוהה. אחרי שהם מושכים אותו כל אחד לצד אחר, מגיע גבר צעיר מחרות, מושב את היים במונית שלו. העסקנים שנסארו על המדרכה מספקים רק לחיך שן. מבעד לחלון המונית השלישית מתעופפים הפתקים שנתנו לזקן. עסקן חרות נתן לו פתק אחר. אם מישור לא יצליח לפתוח את חיים ליד הקלפי, הוא יבחר בעד חרות.

עסקני שתי המפלגות הדתיות אינם חורקים שן הרבה זמן. ישנם עוד עשרות ישישים, שצריך לטפל בהם. הם חוזרים לחצר בית-הזקנים, לצד קולות.

כדי לזכות בקולות אלו מותר הכל. ילדי החזית-הדתית התורתית, שהובאו ישר מן הישיבות המנוהלות על-ידי אגודת-ישראל, יודעים בודאי הרבה חוקים יהודיים, שלמדו בתלמוד. רק חוק ישראלי חדש נשכח מהם: אסור לחלק כריות תעמולה ביום הבחירות. זה לא נוגע להם. הם מחלקים כרזים התומכים בידי רבנים ידועים, התומכים במפלגתם. בבית-הזקנים אף אחד לא יאמר להם מה לעשות.

קלפי 50239, שכונת התקווה.

07.10 - שנגבאום יושב כבר במקומו, במרכז השולחן המוארך. "אזוני סדרן," הוא מכריז. "להכניס את הראשון." אל החדר מתפרץ כסופה גבר בריא-בשר. "ראובן עוזין, כן, כן עוזין ראובן, עוזין, עוזין. בעי, איזה א' עליכם?" הוא ממורמר באמת. "כבר חצי שעה אני מחכה בתור ואתם מתמזמים לכם פה." מרגיעים אותו. מעטפה ראשונה נופלת לקלפי.

קלפי 79054, עמישב.

08.00 - המצביעים הראשונים הם בעיקר זקנים ועקרות בית. לזקנים אין מה לעשות, והם רגילים ממילא לקום מיקדם. עסקני המפלגות הובילו אותם הנה בצי מכוניות העומד לרשותם. עקרות-הבית, הן עסוקות-מאד. הביאו אותן לכאן בתי שתי ארוחות, אחרי שנמרו להאכיל את ארוחת-הבוקר, ולפני שתצטרכנה להתחיל בהכנת ארוחת-הצהריים. "זליכא יעקב!" קורא צבי כפרי ומעביר את תעודת-הזהות למשה עוזר. המשקיפים רושמים בשקדנות את השם והמס' פר. חברי ועדת הקלפי מעיינים בתעודה, מושיטים להוד מעלתו הבחור את מעטפתו. הוא מתבודד לרגע קט מאחורי פרגוד תא-הבחירה, חוזר ומטיל את מעטפתו לקלפי. אחרי מציבעה אשתו, היא ממרתת כנראה. אין לה סבלנות לאכות עד שתגיע אל מאחורי הפרגוד. אפשר לראותה בבירור מוציאה פתק מקופל מכיסה ומכניסה אותו למעטפה.

משרד ליכוד עולי צפון-אפריקה, ואדי סליב.

08.00 - פנינה ממן פורצת בסערה. יושבראש חודת הקלפי שלה בקולנוע הור לקח ממנה את תעודת המשקיף מטעם הליכוד. היא אינה יכולה למלא את חובתה. משקיפים אחרים מגיעים למשרד הליכוד. "לקחו מאתנו את תעודות המשקיף כדי שלא יוכלו לראות איך מסדרים אותנו," אומר אחד. כולם מסכימים. רוב יושבראש הקלפיות בואדי וס' ביבותיו הם אנשי מפא"י. הם מתנהגים כאלו היה הליכוד תנועת-מחתרת בלתי-חוקית.

קלפי 79054, עמישב.

08.30 - וידור זבידה, אשה נאה ותקיפה כבת 25, באה עם אמה הזקנה. חברי הוועדה בודקים ברשימותיהם ומודיי עים לידור שהם מצטערים, היא אינה יכולה להצביע. שמה לא נכלל ברשימת הבוחרים. "אז תנו לאמא שלי."

לאמא של וידור יש זכות להצביע. משה עוזר מורה לה להיכנס אל תא-הבחירה. וידור אחוזת ברוע אמה ומובילה אותה. היא גם רוצה להיכנס עימה אל מאחורי הפרגוד. המשקיפים מקימים צעקה, חברי הוועדה מתערבים: רק לי בוחר מותר להיות בתא. וידור מתעצט: "אבל היא לא יודעת לקרוא. איך תדע איזה פתק לקחת?"

"יש 24 פתקאות, שתבחר לה אחת!" עונים לה במקלה. וידור ממשיכה להתעקש - עד שזבידה האם פותרת

סת 47

בעצמה את הבעיה. מבלי להיכנס לתא. לעיני כולם, היא מוציאה מתוך חוייתה פתק מקופל היטב ומכניסה אותו למעטפה. ויודר צוחקת, סתם מתחה את כולם. אמא ידעה כל הזמן בעד מי להצביע! המשקיף מטעם מפא"י לוחש לה: "תני לה עכשיו פתק בשביל להצביע לעיריה...". גם שם תודע ובידה האם בעד מי להצביע.

קלפי 50239, שכונת התקווה. 09.00 — ג'מילה מזרחי חסרת השיניים באה עם בעלה הזקן, הבוש רגל ונשען על מקל. בקושי רב היא מסכימה להיפרד מתעודת הזהות. "אמרו לא לתת את זה לאף אחד", היא מסבירה. ביד אחת היא לוקחת את מעטפת הבחירות, מוציאה בידה השניה פתק מקופל מכיס השמלה, מניחה אותו בדפיקה על השולחן. הועדה מודעזת נוכח הגילוי הנוראי של חוסר החשאיות. טננבאום עוצם את עיניו, מסביר לג'מילה כי עליה להצביע בתא הסגור. כעבור דקה היא יוצאת ופונה ללכת.

"והמעטפה, ג'מילה?" שואל מישהו. "שמה בפנים." "אבל ג'מילה, צריך לשים את זה פה." ג'מילה נכנסת שוב לתא וחוזרת עם המעטפה. לפני שהיא משיכה אותה פולה בדעתו של מישהו לשאול אם שמה פתק בתוכה.

"לא צריך", עונה ג'מילה בבטחון, ועוד לפני שמספיקים להעמיד אותה על טעותה, היא משלשלת את המעטפה הריקה לקלפי.

קלפי 50067, רחוב גורדון 62. 09.10. תושבי צפון תל-אביב הם אנשים שקטים ואדישים. אבל על הקלפיות הם מתנפלים היום כבר בשעות הבוקר המוקדמות. העבודה לא נפסקת מהרגע שפתחו את הקלפי. ועדת הקלפי היא קורבן של חוסר הצלחה. לא הולך שם משהו. מרכזי פייגין הקרח מטריד את כל הועדה, שואל לבסוף על מיקומה של קלפי 50051 שם הוא צריך להצביע.

קלפי 50239, שכונת התקווה. 09.15 — הלחץ מתגבר. חם. חם מאד. הרדיו הודיע: שרב. וילברצוויג הסדרן מויע, נכנסת סולטנה רפאל. בידה שני פתקים תו. מתנה מאד. שערות צבועות אדום לוהט. מישהו מודעז: "תכניסי את זה לכיס מהר." אחר רוצה לדעת לשם מה שני פתקים. סולטנה מסבירה במלוא הרצינות: "אחד בשביל בני שעוד לא בא, אולי לא יוכל לבוא המסכן." מחשבים יודע פרסית כדי להסביר לה את תהליך ההצבעה. אין דובר פרסית. לבסוף היא מבינה את שפת הידיים. נכנסת לתא ולא יוצאת. דקה. שתיים. שלוש. מזורים אותה, "גברת סולטנה, יותר מהר לגמור!" מתוך התא נשמעות אנקות ויללות. מבהוץ שולחים ל- סולטנה עצות. עד שסגן יושב-ראש דרוי יוצא מכליו. "שתעשה כבר מה שהיא רוצה, העיקר שתגמור ותלך בשם אלוהים."

קלפי 79054, עמישב. 09.20 — זרם המצביעים נחלש במקצת. נכנס בחור שחרחר, בעל עיניים יוקדות, דויד כהן הוא עסקן מק"י במקום, שבא לראות איך מתנהלים העניינים. מה יש לו לומר על מהלך הבחירות? "היום חזקא שקט. אבל אתמול — יא חביבי, מה שהלך אתמול!"

יום האתמול של עמישב

אתמול הלכו מכות בעמישב. במעברה קיימת אהדה גי' כרת (וקולנית מאד) לרשימה ז"כ של הבללים, בבחירות לעיריית תת-התקווה. ערב הבחירות פירסמו הקומוניסטים כרוז, המהלל את ז"כ כלוחמים כנים למען בני עתם. הם גם יעצו לתומכי ז"כ לבחור בעד מק"י בכנסת, מאחר והיא דוגלת, במישרו הלאומי, באותם העקרונות שז"כ דוגלת בהם במישור העירוני.

מפא"י הציגה מיד רמקולים, שהכריזו כי סוף-סוף הוסר המסווה מעל פני ז"כ: הבלתי-תלויים העיראקיים תלויים בקומוניסטים — דבר שהרחיק את דמם של אוהדי הרשימה העדתית. משם ועד ויגורו-ידיים אין הדרך ארוכה בדרך- כלל בעמישב. אנשי ז"כ ניקו את שמם. שהרי טוב שם משמן טוב.

קלפי מס' 50040, רחוב דיונון 221, תל-אביב. 09.30 — הציגונים הכלליים דואגים לאיש שלהם. צעיר בא ומגיש שקית של גיליון ליוסף גוטליב כסוף-השער, נציג הצי"כ בוועדה, העוסק במחיקת שמות המצביעים מרשימת הביקורת. בשקית ביצה בלוקה, שתי לחמניות. אפילו בק' בוק של משקה קר יש. נציגי שאר המפלגות מסתכלים בו בקנאה. להם אין דוא' גים. הם מנותקים ממפלגותיהם. רק מפא"י מביאה משהו. לא

אחרי ההצבעה: צעירה תל-אביבית מתרענת — כמאות אחרות — בברירה

מצליחים להשתלט על התור. יפה חדאגי עוזבת את התור בבהלה. היא שכחה לכבות את הגנ. מבטיחים לשמור לה מקום.

בשר=בוחרים בכריז

אברהם שחרץ מתחכך בצד עם אחד מחברי ועדת הקלפי. הוא התבלבל והכניס את תעודת הזהות שלו למעטפה. יחד עם הפתק. עכשיו הוא רוצה שיפתחו לו את הקלפי. הוא צריך עוד להצביע בעד העירייה. מסבירים לו כי לפי החוק לא תיפתח הקלפי אלא בחצות הלילה, וגם זאת לא בנוכחות קהל. הוא לא מוכן לחתור. "מה שהצבעתי לעירייה זה לא חשוב", הוא טוען. "אני רוצה להצביע לכנסת — ח". אין ברירה. תנועת החרות תצטרך להפסיד כנראה קול אחד.

קלפי 50239, שכונת התקווה. 10.00 — זילברצוויג הסדרן, טכנאי הטלפונים, מתעצבן. הלחץ על הדלת גובר. הוא פותח את הדלת, מבקש יפה משני הראשונים בתור להיכנס להצביע. השניים נזרקים פנימה. אחרים נורים לתוך החדר עוד חמישה פגזי אנשים. "גוט (אלוהים), בשביל מה הם מביאים כולם את הילדים שלהם?" מיילל זילברצוויג. "וכמה ילדים? בלי עין הרע."

מעברת עמישב. 10.00 — בחורי הקלפי משעמם. זקן מרדה אחר זקן, עקרת-בית אחרי עקרת-בית מוציאה את הפתקה מנרתיקה, חוזייתה, כיסה או כטפתתה. אין מגישים כל כיבוד לחברי הועדה או המשקיפים. יצאתי לאכול משהו. הרחבה שלפני בית-הספר דמתה ליריד מזרחי צוחני וריחני — בעיקר ריחני. בצריפון רעוע מוכרים פיתות עיראקיות דקיקות וטעימות עם ביצים קשות או עם קבאב צלוי. איזה שאתה רוצה, בלירה. עם משקה קר. המוכר עסוק מאד. כי דוכנו הוא הקרוב ביותר לנקודת המוקד של המעברה כולה. אבל מכירת הסנדביצ'ים החריפים והמתובלים אינה העסק היחידי המתנהל בצריפון העתיק. כי בעוד זה מוכר ביצים — מוכר אחר ראשים. ליתר דיוק: "שמע, תגיד לו שיש לי כמה משפחות, אבל צריך הרבה כסף בשבילם." ההצעה נעשית בעיראקית, באין חשש שור יקלוט אותה. המצביע: גבר צנום, לבוש חולצה בצבע יין כהה. ברגע זה נעמדו ליד דלפק הביצים-קבאב-פיתות שני גברים: אחד אשכנזי, זר, השני עיראקי, איש המקום. הזר בא ממרכזו מפא"י בפתח-התקווה, המקומי הוא נציג הצי"כ בעמישב. הוא מקשיב להצעה, מפקפק אם היא מעשית. "על כל פנים, הוא מסכם. תוך לגימת מיץ דובדבנים פושר, "תשאיר אותם בצד."

כמו שמכניסים בשר לפריזר. קלפי 40170, שכונת ואדי סליב. 09.55 — החום מגיע ל-33 מעלות — בצל. הסדרנים אינם

אוכל, אלא ערימה גדולה נוספת של פתקי א'. תודה, לפי שעה אין בהם צורך. יש די.

המצביעים עומדים בתור קטן, כשה-שמונה בוחרים. כמעט כולם בגיל העמידה. האם הצעירים נמנעים? או שהם יבואו יותר מאוחר? ואולי אין כמעט צעירים כאוור זה של התיקי תל-אביב, המשתרע מרחוב סוקולוב לרחוב דיונון, מז'בוטינסקי עד שדרות-גורדון? אולי הצעירים התחנתו ונכנסו לשיכון מחוץ לעיר? אשה נכנסת מבלי להגיד שלום, מביטה בנו במבט חשדני ונפני, מסתכלת מאחורי הפרגוד. משקיפה מטעם מק"י. באה לבדוק אם לא גנבו את הפתקים שלה. הכל בסדר. אין חוסר בקוריוזים. זכריה ירימי, זקן תימני עיזר, מובא עלידי כמה מבני משפחתו, מושב על כסא באמצע החדר. אשתו תולכת לשים במקומו פתק למעטפה, מאחורי הפרגוד. ניכר שהיא יודעת בדיוק מה היא רוצה. אפשר לנחש מה, אבל לנו אסור לנחש. הירימים הם משפחה גדולה. רשומים אצלנו לפחות חצי תריסר בנים ובנות של זכריה הזקן, בתוספת אשתו וכלותיה. עוד ידם טויה.

תעודת-הזהות של הבוחרים הן צרה צרורה. כמעט כולן קרועות. אחדות מורכבות רק מדפים בודדים, קרועים בחל" קם. אולי אתם יכולים להדביק לי?" שואלת הבוחרת וזה אלקיים. מסבירים לה באדיבות שהדבר חורג מגדר תפקידו. הבוחרת אהובה אדלה, צעירה בחולצה ירוקה, לוקחת את המעטפה שלה, ושואלת: "איך עושים את זה?" מראים לה איך עושים את זה.

יוסף גל מרוצה. כבר הצביעו למעלה מ-20%. העסק משגשג.

מועדון אחדות העבודה, ואדי סליב. 09.30 — אנשי פלוגות הפועל עומדים לפני המועדון. הם מנסים למנוע את כניסת חברי אחדות-העבודה למקום. ה" קלפי המוצבת במועדון כמעט ריקה. גבר צעיר ונמרץ, ה" נושא סביב זרועו סרט אדום, ממחר החוצה. תוך חמש דקות מגיעה למקום נידת של המשטרה. אנשי פלוגות הפועל נסוגים בכוח-פנינים.

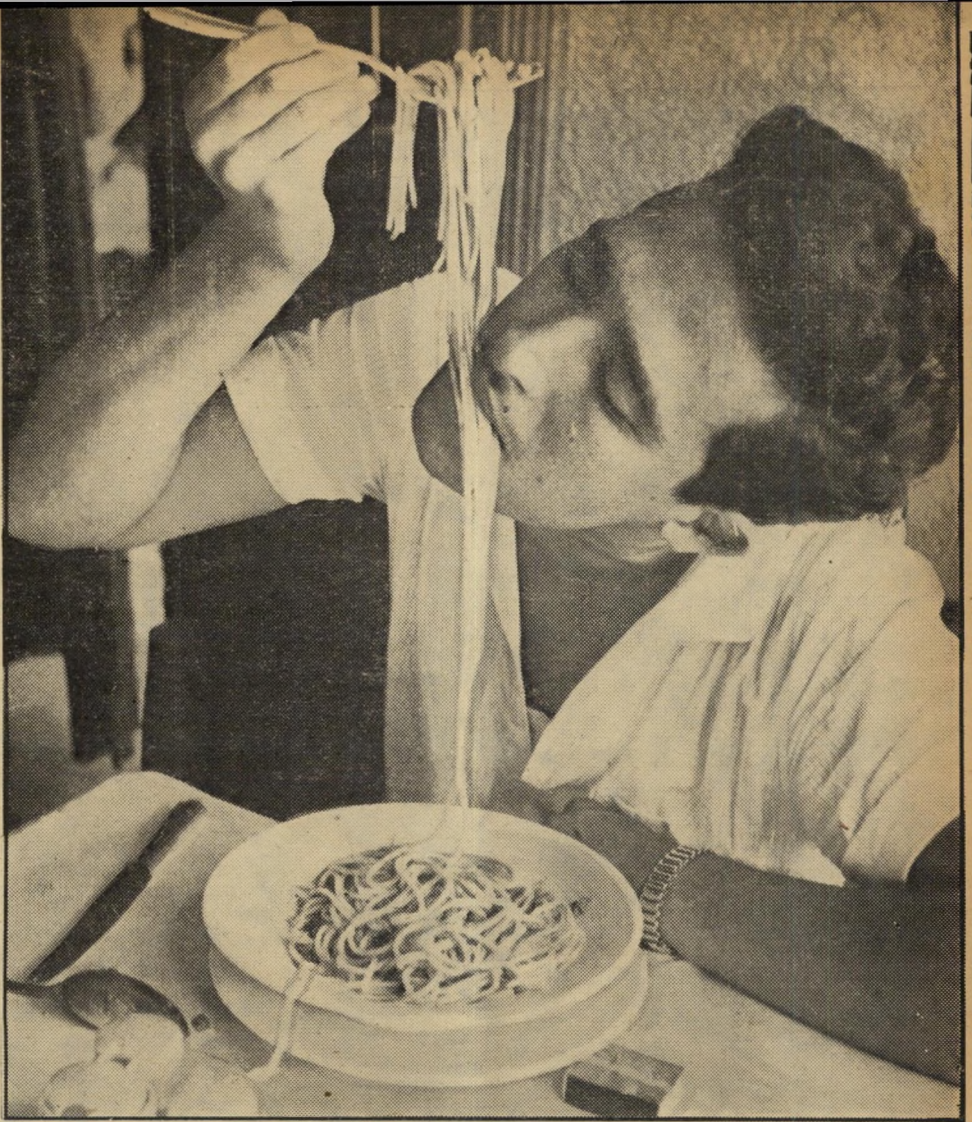
קלפי 50067, רחוב גורדון 62. 09.45. אוסף מגחן של מצביעים מגיע לקלפי. הבולט ש- בהם: אהרון רבינוביץ, דתי עטור זקן, מלווה על ידי בנו, שהוא סרן בצה"ל. שמו בתעודת הזהות מחוץ. חברי הועדה מתקשים לקרוא אותה. הסיבה: התעודה היתה הרבה זמן במים.

ראובן איברפר, סגן יושב-ראש הועדה אינו יכול להת- אפק, הוא מטיף לרבינוביץ מוסר. "למה אינך מחליף את תעודת-הזהות שלך?" שואל אותו איברפר. לרבינוביץ יש תשובה מהירה: "אני לא רוצה להחליף את התעודה אצל השר ישראל ברי-הודה", הוא מסביר בהברה אשכנזית. "אם ירצה השם אעשה זאת אחרי הבחירות. יהיה שר אחי."

קלפי 40170, שכונת ואדי סליב. 09.55 — החום מגיע ל-33 מעלות — בצל. הסדרנים אינם

כתב „העולם הזה“ מחפש תשובה

גמתי את

ה כל התחיה עם הבדיחה הישנה על אותו קבצן שנכנס למסעדה, הומין ארוחה דשנה ובשהנישו לו את החשבון, אבר שאין לו כסף. בעל המסעדה לא התרגו. הא רק אמר לו: „אין דבר חביבי, אתה לא צריך לשלם. אבל אתה רואה את המסר עדה ממול? לך שם ועשה מה שעשית אצלי.“ והקבצן, כפי שאתם בדואי יודעים, ענה: „אני לא יכול. כבר עשיתי את זה, ובעל הבית הוא שאמר לי לביא גם אליך.“ מישוהו אמר: „כאן, בארץ, אי אפשר לעי שות דברים כאלה. ישר תוקעים לך בשיניים אי קוראים למשטרה, ואתה מוצא את עצ מך בבית-סוהר על הוצאת כסף במירמה.“ אני סברתי אחרת. לב בעלי-המסעדה, טענתו, רך כמו מנה של כבד צלוי. עוד יותר רך אפילו, וכך מצאתי את עצמי מהחיל בחקירה הסוציולוגית המעמיקה: עד כמה רך לבם של בעלי-המסעדות בישראל? במלים אחרות: מה יעשו לי אם אוכל ואשי תה מבליל לשלם?

- את דן מרגלית -

„העולם הזה“ מודה לכל בעלי-המסעדות, המלצרים והמלצריות שנטלו בלא-יודעים חלק בהכנת רפורטזיה זו, על כי התרגזו על חבר המערכת, קיללו אותו, דחפו אותו ואף השליכוהו החוצה בכוח. כדי לא להוסיף עלבון למהתלה, כיסה „העולם הזה“ את ההוצאות שהיו להם בקשר לאורח הבלתי-משתלם. את חשבון הרופא שטיפל בקיבה המקולקלת, שילם הכתב עצמו מן הכסף שחסך, כביכול, מהארוחות הכפיוות דנן.

ה היה קל מדי, אמרתי צריך לחפש פנינה מיוחדת. ואז פנינת המזרח, אותה מסעדה מפירס כר מוגרבי. התיאבון, כפי שאמר בא עם האכילה. הומנטי סטייק. באופן אובייקטיבי, זה היה סטייק אבל לא יכולתי להרשות לעצמי אובייקטיבי. עוד לפני שנגעתי בו שהוא יהיה גרוץ. ובאמת, אחרי שלוש-הרבעים ממנו הרמתי את וניגשתי לבעל העסק. „הסטייק לא הכרזתי, קשה כמו סוליה!“ המסכן כמעט בכה: „איך זה יתכן הוציא מתוך המקרר צלחת מלא השבתי שיעיף לי אותה לפרצוף. אל הסועדים המעטים שישובו בשע מאוחרת זו: „סתכלו! תראו אי זה בי יש כאן! יכול להיות שסטייק טוב?“ שאל בלהט מוצדק. עמדתי בשליל: „כמו סוליה!“ ול „סוליה ישנה!“ זה כבר הרגיו את מרדכי המלל

*** „שולמן ישלם“ ***

ה תהתי ב„ענבר“, מסעדה מרחיבת מפוראת, בעלת מרפסת גדולה. הומנטי קבב ומיץ אשכוליות. האוכל הגיע ואתו הגיעו ייסורי הכליות. „מה?“ שאלתי את עצמי. „השתגעתי?“ נגיסת קבב, „אין לי כבר —“ לגימת מיץ — „מה לעשות?“ בחוץ עבר ידד משפחה, רופא-שיניים ידוע. חשבתי לקרוא לו: „דוקטור, החילק, הצל איתי מכל העסק! זה בשבילי זה!“ אבל עד שפתחתי את הפה כבר הסתובב. מיהר לארוחת צהריים אצל אשתו. הזכרתי לעצמי שאנשים כבר עשו דברים מסיכונים יותר למען המדע בכלל והסוציור לוגיה בפרט. שיננתי את הרפליקית שלי, כמו מסקין בחדר-האיפור שלו, בטרם עלות המסך. „שולמן ישלם“, אמרתי לעצמי בחבר מניות, „על חשבון הבארוך.“ ענה קול פנימי נפחד.

„בלי קונצים!“

צועק עלי המלצר הוא הבלי, שכאשטו שהסטייק לא טוב, היות זה כדי להתחמק מתשלום — ור רק יהודי טוב שהסכים לשלם. עבורי הציל אותי

מתמרמת המלצרית של קפה פרק. היא מספרת למלצר שני כי סירבתי לשלם, מתוך טענה שאינני משלם בשבת. באמת לא נעים. על השבון בעל-מסעדה, מילא, אבל מלצרית?

„החוצה!“ קורא אחרי בעל קפה תמר, אחרי שהשליך אותי בזעם. היה זה המקררה המקום החוצה בתקיפות ובאלימות. הוסיפה לכעסו העובדה שאילצתי אותו לספר לי סיפורים.

גבול חיינם

אל המלצר, "מה זה פה?" התרעמתי בסדר גיית רבה, "נמלים אתם נותנים לאכול?" הם נראו ביחסו טליחה. איך זה באמת יכול להיות? המלצר הבטיח בכל שבועות בולגריה האפשריות כי הנמלה לא התבשלה בתוך הבשר. הניעה לאוכל דרך האוויר. הוא ביקש נורא טליחה.

עבור בקבוק המיץ הוא בכל זאת דרש כסף. זה כבר הרגיו אותי. "אתם עוד דור?" שם ממני לשלם? שאלתי, "אולי גם בש" ביל הנמלה אשלם?" לא, אינך צריך לש" לב" נק מלך בולגריה. רואים? לב רק כמו כבר צל".

על השבון העסק

ר גיע הדמן לקניית הסעודה. במקרה זה: גלידה ספיישל ענקית, בקפה הרוק של ברוקלין בצר. זאת היתה גלידה לענין. "שמנת?" שאלו אותי. "כן, שמנת עם הכל."

שלם. מה יש, שיעשה סיבה. כמו שהמשכנו לדבר בשקט, ליבולו השיר בה החלטתי, גם כן בשקט. יד אחת אחזה בחולצתי, יד שניה במכנסים - והיפ עברנו! מצאתי את עצמי ברחוב. זה הלך

לקפה את המסעדות. סוף-סוף אם צעיר כמוני לא יאכל שם, ממה יתפרנסו? הגעתי לקפה תמר, ברחוב שינקין בתל-אביב: מיפ גש של אנשירוח ונשות-החברה, בשעות כססית ורוול עדיין מהוץ לתחום של מי

הבין שעושים אתו קונץ, והוא אינו אהב שעשים לו קונצים. "מה אתה מבשלת?" הוא התרעם. הוא הבין טוב מאד מה בישלת, ויכול הסיפור שלי בא רק כדי להשתמש מתשלום. יש לו נסיון, אתם מבינים, הוא סיפר ללקוחות: פעם היתה לו מכולת ואשה אחת היתה גונבת ממנה בקביעות. אז הבעל שלה בא אליו ואמר: "שמע, מרדכי, תן לה לגנוב. זאת מחלה שלה. קליפטומניה. אני אשלם לך פי שלוש בעד מה שהיא הגנובה." כל זה כדי שתבינו, יעני, שאצל מרדכי אין קונצים. לא גונבים אצלו. לא לוקחים משהו בשביל לא כלום.

בעצם, ייתכן שהיה משלים עם זה ש' מישהו פעם לא רוצה לשלם. אבל להגיד שהסטייק שלו הוא סוליה? זה לא! יש גבול לנבזות! "זה פרינציפ בשבילי!" הכרתי ב' קול דרמתי.

נפנפתי לשלום באברות לא-איכפתיות ופ' גיתי לעבר הדלת. מרדכי צרח: "נראה רק שתעשה בלטה אחת החוצה!" והרים את ידיו לכיוון צווארוני.

העסק התחיל להיות רציני. מישהו הציץ: "קרא למשטרה." אבל מרדכי לא צריך מש' טרה בשביל דברים כאלה. הוא יודע לנקום בעצמו את עלבון הסטייק. יהודי טוב אחד התערב: "אל תתרגז, אני אשלם בשבילך."

הכסף לא עניין את מרדכי. "אני מצפצף על הכסף!" סינן בין שיניו. "רק אל תהיה גיבור ואל תחשוב את עצמך!"

היהודי הטוב ממש התחנן בפניו: "אדוני, אל תתרגז, אני משלם." רציני לחכות עד הסוף, לראות מה יצא מכל העניין. אבל היהודי הטוב דחף אותי החוצה. "לך כבר!" ציחה, "אתה לא רואה שאתה מרגיז אותי?"

חיילי-קודש

נ ארוחת-צהריים כבר אכלתי. מה תהיה המנה האחרונה? קפה, כמייבן. אמצא לי איזה בתי-קפה שקט, שם אפשר לעכל את הסטייק בשקט. מצאתי: קפה פרק, ברחוב דיזנגוף. "אספרסו, בבקשה." בעצם, אם אין לי כסף, אפשר גם להזמין איזה עוגה טובה. כזאת עם תפוחים ואגוזים ושקדים, עם קצפת למעלה.

עד שיבואו המעדינים, הזנתי את עיני במזון הרוחני של רחוב דיזנגוף: תתיכות דה-לוצ'ה, בדרך אל תנומת-הצהריים של שבת. לפעם התערבה המלצרית, בדרישה מצחיקה: שאשלם בעד האספרסו והעוגה. סליחה, שתי עוגות. לאן עוד נגיע? הנה, אני נח את מנות השבת שלי וזו מדברת על מיץ ועסקים. חילול-קודש ממש. "אני לא לוקח כסף בכיס בשבת", הסברתי, "זה יום קדוש. לא קונים, לא מוכרים."

היא האמינה לי. פשוט האמינה. לא שאלה איך זה שודת שלי בכל זאת מרשה לי לעשן בשבת, ואיך זה אין לי פירות, או עוד שאלות כאלה. אבל היא בכל זאת כעסה. אב אין כסף, למה נכנסתי לקפה? כמה סתם להזמין ולא לשלם - ודחקה על חשבון הכסף שלה?

זה כבר היה משהו אחר. לשתף את בעלי המסעדות בהוצאות המחקר שלי - ניכא. אבל לגזול את כספה של מלצרית - זה לא. קרצתי לצלם שישב ליד השולחן השני. הוא ניגש למלצרית: "גברתי, הודיע במיטב האברות האירופיות, "אני אשלם בש" ביל. אני מכיר אתו... אחיו... בן-דוד שלו. אני פילנטרופ."

יד במכנסים

ה הספיק לשבת. ביום ראשון כבר קר יצאתי בלי אוכל מהבית. אסור

הסטייק שלי זהב!

התעלבו את בעלי-המסעדה כאילו פגעתי בו אישית. הוא האדום מרוב התרגשות ולא נרגע זמן רב מן הפגיעה החמורה בשמו הטוב. "לא איכפת לי הכסף", אמר, "רק שלא יגידו שהסטייק שלי לא טוב, ושלא יחשוב את עצמו לגיבור." להוכיח דבריו הראה לי את הבשר.

ביסקויט, אפרסקים, אגנס, שופים, אגוזים, שקדים, מיץ-פטה. "הסוף סתם שני כדורים גלידה בעלי עוצמה."

כיס הספיישל התרוקנה באיטיות מיותר. גינדהי ממנה את כל הפרות והשארתי את הגלידה. אחרי זה קראתי למרדכי טנבאים, בעל-העסק בסניף-השיער. "לא רוצה לשלם בגד הגלידה" הודעתה, "הוא לא מוצאת חן בעיני. הגלידה שלך לא טובה." עכשיו כבר דיברתי בבטחון, לא כמו בפעם הראשונה בעבר.

העלבון הזה, אמרתי לעצמי, יוביל אותי סוף-סוף לזרעית החיק, בדמותי של שיטר-המקור. איכה! טנבאים רק פסק את ידיו, ואמר: "אתה לא צריך לשלם. זה בסדר, על השבון העסק."

לא יכולתי כבר להתאפק יותר. איזה מין בעלי עסקים אלה? החלטתי לגלית לו את הענין. טנבאים היה מבסוטי. בה מבסוט ש' המיץ אתי לעוד מנה של גלידה ספיישל על השבון העסק. זה כבר היה יותר מדוי. לא היה לי יתר מקום בבטן. וחיון זה, כבר היכחתי את מה שרציני להוכיח. היתה זו סתם הזירות אם עוד אבשיך לזלול הינם.

ובינינו לבין עצמנו, הקיבה שלי כבר מקולקלת.

מחרעם אברהם פרז, בעל מס' אלא שכדי להשתמש מ' כמו סוליה - דבר

כל-כך מהר, שהצלם הצליח רק בקישי להג' ציח את המעמד. "שלא תביא לכאן פעם שניה", יעץ בעל הקפה. אחר-כך ניגב את הדיש במגבת, כדי שלא ללכלך את העוגה של הלקוח הבא.

נמדה באיור

ה סיפור יבול היה להיגמר בזה, לולא הגיעה בדיוק שעת ארוחת-צהריים. נזכרתי כי ברחוב פינסקר קיימת מסעדה ששמה בולגריה ופעם ניהל אותה ידידותיק שלנו מבאר-שבע, בשם מוריס. מוריס זה היה פעם הכי מפורסם בין תושבי הנגב, חוץ, כמייבן, מבוגריון של שדה-בוקר.

בבולגריה מגשים מזון טעים. התבשילים לומר שהסטייק שלהם כמו סוליה. כי היא היה רך כמו המאה ביום המסין. היבשתי תירוצ ולא מצאתי, עד שהזדמנה הזדמנות נפלאה. אישם דיגנו משהו בנעל. הספקתי לאתר את הדיגנו: נמלה, שיכילה לתפוס תפקיד חשוב בכל הפעולה. ביד-אומן זריזה סידרתי לה משכך-כבוד בתוך מנת האורז, כשחלק ממנה מועף על הבשר.

שתי דקות אחר כך ניגשתי בפנים המורים

שמכבו את עצמי. שיגעתי את המלצרים: "השולחן הזה לא יציב, מכאן אי-אפשר לראות, את זה צריך לנקות עוד פעם. טוב, תן לי מיץ לימון. מה, מיץ לימון הכאת? קר מדי, כל-כך מוקדם בבוקר. תן לי קפה." הלקוח, בקפה תמר, תמיד צודק. הביאו לי קפה. "סליחה, אני בכל זאת אשתה מיץ לימון. איכפת לך? גם שתי עוגיות. אבל טובות שיהיו. הכי טוב בות שיש לכם." שירות באמת מצויין, אדיב, מהיר, סבלנות של ברזל ועוגות ממש מצויינות.

זה לא הספיק. בעלי-המסעדה הוא גת אמון. וביחוד זה של תמר. תודות ללקוחותיו, כמובו, דרשנו ממנו לכפר לנו כל מיני סיפורים, אבל שיהיו משעשעים, איך שפעם באו אליו שבעה חברה, מהטיבים. ששה הסתלקו. השביעי שילם, אבל רק בעד עצמו. "מי מכיר אתם, מי?", אמר. בעל המסעדה סיפר, וצחק. הוא לא ידע מה מחכה לו.

אחרי שגמרנו את עוגת השוקולד המ' צויינת שלו ושמענו את כל הסיפורים באה שעת חשבון-הנפש. ניגשתי לבעל הקפה. "לא משלם", הפלתי. בלחש ובתקיפות - ככה סתם. לא מתחשק לשלם, אף על פי שהעוגה היתה מצויינת, אין לנו כסף ל'

קטמות והכוגה בלהט השרב

קלפי משק יגור, ליד חדר האוכל.
10.06 — אמבולנס לנזק עוצר ליד הרחבה שריפה, ישראל בריהודה, יורד בכבוד. הוא הוסע במיוחד מבית החולים בו הוא שוכב כדי להצביע בקלפי שלו.

קלפי 79054, עמישב.
10.15 — פתאום נעשה צפוף ליד הדלת. בן רגע ממש נוצר תור של כמה עשרות בוחרים. הם נדחקים, דוחפים הצידה את הסדרנים ואת השוטר, מצייפים את חדר הקלפי. העבודה משותקת כמעט לכמה דקות. אך המשטרה משתלטת במהרה על המצב.

וכנס יושבראש ועדת הבחירות האזוריות. "אה, כן, נתנו לכם כאן שני סדרנים במקום אחד", הוא אומר, "כאן זה עמישב. מקום מועד לפורענות".
יוסף זידי, זקן מופלג, רוצה להיכנס לתא הבחירה עם אשתו. חברי ועדת הקלפי מתנגדים. הסדרן מושך את האשה בעדינות הצידה. הבעל מתנגד. "אני לא יודע מה לעשות!" הוא מוקנן בקול מרטיט. לא עוזר לו. הוא נאלץ להכניס את הפתק לבדו, אבל לא לפני שהספיק להפיל את הפרגוד העץ ולפור את כל פתקי המפלגות על הרצפה.

קלפי 50067, רחוב גורדון 62.
10.25. מגיעה השעה החמה של ועדת הקלפי. יושבת הראש אלה אלון מחלקת לחברי הוועדה כסף. מעירה לאיש מפא"י בסוף השיעור אריה ברקין, כי תצטרך לבדוק אם חבר חוקי בוועדה. הסיבה: נוסף לברקין מיוצגת מפא"י באותה ועדת קלפי גם על ידי רחל בן-יעקב.

ברקין אינו יכול לסלוח את העלבון לגברת הממושקפת, העונת לידה טבעת גדולה ומבריקה. הוא מן האנשים של העלייה השנייה, שבשילו העבודה הזאת היא מלאכת קודש. "אני יושב פה בזכות, לא בחסד", הוא מתגונן. עשרה מצביעים מחכים בתור לסיום הויכוח ביניהם. בין השניים מתחילה מלחמת תהול ועכבר.
כולם מחכים בכליוני עיניים לשליח המפלגות שיביא להם מנת הבחירות טעימה בצירוף בקבוק חלב.
היא מנצלת את האוכל להפיג את המתוחות. מציעה לברקין להתכבד. הוא מסכים. "על חשבון הצ"כ למה לא?" הוא שואל כמתגונן.

קלפי 79054, עמישב.
10.30 — אינטרמצו קליל, בדמותה של צעירה חגיגית לבושה בחומרה. היא מציגה את תעודתה בפני יושבראש הקלפי, והוא מרשה לה להצטרף לשולחן המשקיפים. את מי היא מייצגת? רוט מבעית, הוישב בניו לבנה, מעביר את השאלה ואת התשובה: "אגודת ישראל".
יחזקאל לוי — כולם כאן נראים כמהדורות מההות מעט של נביאי התנ"ך, עם זקנים לבנים, גלימות צבעוניות ומבטי זעם — מפר את חוק הבחירות בפרהסיה. הוא מכניס פתק למעטפה במרכז החדר, לעיני כולם. כבר עשו את זה רבים לפניו הבוקר. אבל הפעם רוט אינו משלים עם הדבר. הוא נוטל את הפתק מתוך המעטפה וזורק אותה על הרצפה. כולם רואים: ב. לך מאחורי הפרגוד!" הוא אומר לזקן.

זקן נכנס אל מאחורי הפרגוד ויוצא עכבור שניה. הוא גיגש אל הפתק המקומט שרוט זרק על הרצפה, מישר אותו ושוב לעיני כולם מכניס אותו לקלפי. משקיף ב' עוזר לו לשלשל את המעטפה לקלפי.

בית המורה, סטה וועדת הבחירות האזוריות, חיפה.
11.00 — התקרית של היום. זה עתה הגיעה למטה ועדת הבחירות האזורית הידיעה כי חברי מפא"י בקלפיות של חיפה הפרו את תקנון הבחירות. חבריהם, היושבים כמשקיפים בקלפי, מצויידים בפנקסי רישום עליהם מתנוססת בארבע פינות הפנקס, האות א' רבתי. תקנון ועדת הבחירות קובע בפרוש כי אסור לנציגי הרישומים השונות להציג את איתיות רשימתיהם אלא בתא הסגור בו בוחר המצביע את אור רשימתו.

היעדה ישירת על הקיבה

תל נה שניה הנרשמת בפרוטוקול ועדת הבחירות החרי פאית: משקיפי מפא"י, במסחה רשימת י"א, שיתוף ואחווה, אחת הרשמות הערביות של מפא"י, אינם יושבים על ספסל המשקיפים, אלא לצד יושבראש הקלפי. פנקסי הרישום שלהם מצויידים אף הם באות א'.
פורץ דין צבי הדסי, יושבראש ועדת הבחירות האזורית בחיפה, איש חרות, מורה מיד לשלוח את נציגי הוועדה, שיאסרו על חברי מפא"י להציג את אית רשימתם בפרהסיה. הוא מציע לתלוש את האותיות המסומנות, אם אי אפשר להעלים את הפנקסים.

קלפי 50040, רחוב ז'ונגון 221, תל-אביב.
11.15 — התרגשות גדולה. צעיר כוש, כבן 25, בחליפה כהה מהודרת, צוארון לבן מעומלן היטב ונעליים חומות בהירות מבהיקות, נכנס לקלפי בלתיית פמליה גדולה. זהו הקונסול של גאנה, לוחש לנו המלחה המשופם, ברכוכבא שור. הוא רוצה לראות איך עושים בחירות. לידו הגברת הרליץ ממשרד החוץ.
מסבירים לקונסול באנגלית. הנה בא הבוחר ומגיח את תעודת-הזהות שלו. לא, בלי תעודה זה לא הולך. מסתכלים אם יש שולו מפיץ ברשימה, אם כן, מוחקים אותו. את התעודה מעבירים לצד השני של השולחן. שם מוחקים אותו מרשימה שניה, לשם ביקורת. נותנים לו מעטפה. הוא הולך אל מאחורי הפרגוד. שם הוא בוחר באחד מ-24 הפתקים

מכונית מפא"י מביאה מצביעים לקלפי

המונחים זה ליד זה, בסדר האלף-ביתי. הוא שם את הי פתק במעטפה.
אפשר לסגור את המעטפה ואפשר לא. זה לא חשוב. הוא שם אותה בתיבה.
בינתיים שמו לו חותמת בתעודה, ונקבו חור. מחזירים לו את התעודה וזהו זה.
לרגע אני מצטער שהמראה כל כך פרואי. אין שום דבר על השולחן אין מפה. אין מאפרות ואין סל לניירות. ליד הקירות ערמה של שולחנות וכסאות-תלמידים. סמל המדינה מודבק על הלוח. ומתחתיו צייר בנה של אחת הבוחרות מפלצת ילדותית איומה.

אך כל זה לא חשוב. הדמוקראטיה היא דבר פרואי. זה יופיה. אין בוחרים משיח או קיסר. ההדר שייך לדיקטטורים. לנו נאה יותר אחירה של סדנה, אחירה אפורה של בית מלאכה. כי אנו עוסקים כאן במלאכה חשובה ופרואית: לקבוע מי ינהל את עניינינו היומיומיים בארבע השנים הבאות.
מכל המשטרים שהיו עד כה בעולם, לא נמצא עדיין משטר יעיל יותר.
אני מסתכל בבוחרים, העומדים בסבלנות בתור הקטן, נוטלים את מעטפותיהם, מתבודדים מאחורי הפרגוד ושמים בשקט את המעטפה לקלפי, אומרים שלום והולכים. יש משהו יפה במחזה זה. זוהי הרגשת-חובה שקטה, עניינית, המאחדת את כולם, כאן בצפון תל-אביב.
אחרי ככלות הכל, כל אחד יכול להגיד לעצמו: מה חשוב הקול שלי, אחד מתוך מיליון? למה לי לטרוח ביום שרב זה? למה שלא אלך לים, או אשאר במיטה?

בכל זאת הם באים. ואפילו אלה שלא יבואו, ברובם הגדול יעשו זאת מתוך רגש-אחריות, כדי להפגין משהו. מספר האדישים באמת, אלה שלא איכפת להם, קטן מאד בעם מזור זה. זה ציבור אחראי, ממושפע, מאוחד מאד. עם כל ליקוייו, אין רבים כמוהו בעולם.

יתכן שמחשבות מעין אלה עברו גם במוחו של הצעיר הכושף. הוא אומר שלום באדיבות ומסתלק. איך הגיע למעמד כזה בגיל כה צעיר? זה הסתם יש מחסור באיגו באנשים היודעים קרוא וכתוב והמסוגלים לייצג. אולי גם המשפחה מיוחסת.

קלפי 50239, שכונת התקווה.
11.00 — אידיליה בחדר הקלפי. הלחץ נעלם. אין מצביעים. האנשים פותחים את צרורות המזון, מצרפים אותם אל הצרורות המובאים כל כמה דקות על ידי שליחי המפי לגות. מהישיבים בניחותא לארוחה. מפעם לפעם מצייץ

שוטרים בודקים תעודות בשער הקלפי

ראשו של מצביע. כשהוא רואה את ועדת הקלפי אוכלת הוא נרתע. על השולחן קליפות ביצים, חצאי מלפפונים, פיתות ועבניות. "עובדים, עובדים", שמחים כולם בכל מצביע בודד.

קלפי 79054, עמישב.
11.00 — מאורע חגיגי: צוות מקליטים של קול ישראל. הם נכנסים כשבידם מכונת-הקלטה וכמה עשרות מטרים של כבל חשמלי מסורבל. הקריין מביט סביבו. לחברי ועדת הקלפי אין הוא רוצה להפריע. הוא פונה אל שולחן המשקיפים. "תרגעו לומר כמה מלים עבור יומן החדשות" הוא שואל אותי. אני רוצה.
הוא מדבר לתוך הפיה. דברי-קריינות המסבירים היכן אנו, מה נעשה בחוץ. מתוך כך אני למד שבחוף "רוגש עד סוער", מתרוצצים, צועקים. אני מספר על מה שקרה כאן מאז פתיחת הקלפי. תודה רבה חבר... "מתי זה ישודר?" לא יודע. מקילא לא אוכל להתפנות לשמוע את עצמי. חוץ מזה, כבר יודע מה שאשמע.

קלפי 50239, שכונת התקווה.
11.25 — בעיה קטנה. תעודות זהות רבות אינן חתומות בחתימתם האישית של בעליהן. אשה בגיל העמידה. המקום המיועד לחתימה, מתחת לתמונה, ריק. היא מתבקשת לחתום. לרגע היא מהססת ואחר היא טובלת את בוהן ימינה בכר הדיו מחתימה את סביעת אצבעה מתחת לתמונה. תעודות זהות רבות אחרות מקושטות בסביעות אצבע.

קלפי 40155, רחוב צהרון 5, חיפה.
11.40 — נציג ועדת הבחירות האזורית תולש את האלפים מפנקסי משקיפים. דף אחד, מפנקס שמספרו הסדורי 1000, מגיע לידי יושבראש הוועדה כמסמך-הוכחה.

קלפי 50239, שכונת התקווה.
11.45 — מהומה קטנה בחוף. יפהפיה שחרחרת עוצרת במרחק כמה צעדים מהתור. לבושה חצאית צרה ואפודה הדוקה. לידה עומד צעיר מטורון, ממלמל במהירות דברי שכנוע.
"את הבנת רחל? זהו זה?"
"מה זהו זה?"

הצעה מאחורי הפרגוד

הצעיר מוציא פתק לבן מכיסו, תוחב אותו לידה של חברתו. היא מקריבה את הפתק לעיניה.

"לא רוצה."
"מה זה פתאום לא רוצה, השתגעתי?"
"לא רוצה את זה. עזוב אותי לעשות מה שאני רוצה."
הצעיר רותח. "משוגעת! יצאת מדעתך?" ומסיף מיד: "שמעת אותו בשכונת?"
"שמעתי."
"ראית איך החברה השתגעו ממנו?"
"ראיתי."
"נו, או מה?"
"עזוב אותי."
שוטר הפסיק את הריאיון. אותו שלח החוצה. אותה לווה לקלפי.

קלפי רחוב בריגודא מספר 31, חיפה.
12.07 — התנגשות חריפה. יושבראש הקלפי במקום אינו מוכן להענות לתביעת נציג ועדת הבחירות האזורית, טוכמן איש מפ"ם, לשלל את הפנקסים עטורי האלף-המקלפי. "מי אתה שתאמר לי מה לעשות?!" קורא המפא"יניק החתיק ראובן בוניק. חלופי מילים חריפות. טוכמן המפ"מי נסוג. אין זה לכבודו לריב עם יושבראש ועדת קלפי.

קלפי 50165, בית-ספר ביאליק.
13.00. חברי ועדה עליונים. מסתדרים ביניהם בסדר. בעיקר בשעות אלו, כשמספר המצביעים נמוך. רוב אלה שמגיעים לקלפי אינם מצביעים. הם מגלים ששם אינו נכלל ברשימת הבחורים. טעות. הם חושבים שאם הצביעו בבית-ספר ביאליק לפני ארבע שנים, לא יתכן שמישהו העתיק את מקום הקלפי שלהם. כל חברי הוועדה מרחמים עליהם, כי הם צריכים למהר לא לשכת הבחירות האזורית, לברר את מיקום הקלפי שלהם. כשיוכד איובל, למשל, מגיעה אל הקלפי, היא נתקלת באותה בעיה. חבר הוועדה שמואל סידס מסביר לה מה לעשות. היא אינה מרוצה. לרוץ עוד פעם בחום הזה? זה לא בשבילה. "אתם חושבים שאתם עושים לי טובה?" היא שואלת את אמנון צהורי, איש מפ"ם. "צריך להיות אלי יחס אחר, אם אני מטריחה את עצמי לקלפי ביום חמסין".

אולם צהורי לא נבהל. מלבד זה שהוא חבר ועדה, יש לו תפקיד מפלגתי מיוחד. ברגע של שעמום, צהורי לא מתבייש להסביר מהו התפקיד. מפ"ם הכינה רשימות של אוהדים. כשמקריא יושבראש ועדת-הקלפי את שם הבוחר, מעיין צהורי בכרטיסו המפלגתי. אם השם ישנו, צהורי יודע שזהו חבר מפ"ם. כשצהורי מזהה את השם, הוא מודיע את המצביע. "תשים במעטפה רק פתק אחד", אומר צהורי, "חיונה, לפעמים הפתקים נדבקים".
בשעה אחת בצהרים מגיע מחליפו של צהורי, דן מקיבוץ מסדה. צהורי מסביר לו מה לעשות עם רשימת חברי המפלגה. את תפקידו כחבר ועדת-הקלפי ילמד תוך כדי עבודה. לא זה התפקיד העיקרי.

קלפי 50164, בית-ספר ביאליק.
13.00. גם קלפי זאת נמצאת בבית-ספר ביאליק, אולם לא בחדר ההתעמלות אלא בחדר של כיתה ב. מישהו מן הילדים התחכם. הוא השאיר על הלוח של הכיתה משפט קצר, כתוב בגודל לבן: "לשבת בשקט". חברי הוועדה עשו זאת. גם המצביעים המעטים שמוצאים את הכתובת הנכונה ומגיעים לקלפי, ממלאים אחר ההוראה.
חברי הוועדה קפונים. הם בודקים כל דבר, רושמים בפרוטוקול כל משפט. כשזאב גלברדר שר את שירו המ-

קלפי 50239, שכונת התקווה.
16.10 — חסרה רק מוסיקה לשעת הנופש כדי להפוך את ההצבעה בשעות אלה לפעולה נעימה ומהנה. מצפים לגל גדול אחרי שהשרב ירד קצת. עושים טוטו מתי תתחיל המהומה הגדולה.

קלפי רחוב בריג'ורא מספר 31, חיפה.
16.45 — ראובן בוניק, מיישביה יושב-ראש ועד הדר הכרמל, עתה יושב ראש הקלפי ברחוב בריג'ורא, איש מפא"י, אינו מוכן לחרו. "אני לא אסלק את הפנקסים עם האל"ף". הוא מודיע לעורר-דין צבי הדסי, המחכה לתורו להצבעה בקלפי זו. צבי הדסי תולש דף נוסף מפנקס האל"פים. עוד הוכחה.

מעברת עמישב.
17.00 — הרחובות קמים שוב לתחיה, אחרי תנומת הצהריים. השרב הכביח רבים לצל הבתים, ואפילו לקלפי כמעט ולא הגיע איש. אני רואה דמות מוכרת ליד סנדר כחול. אני קורא: "גוגול" גוגו הוא חבר נחשונים, ענק בלונדי, תכול-עניים וטוב-לב. "חבר ועדת קלפי?" אני שואל. "לא, רק אם יש מכות".

יזחק, גש מיד! בחירות אלה לא הולכות ברגל. הנה הווג האבוד. היא יושבת בחרטום החסקה ואינה מדברת עם הבחור. נראה שרבו. אולי בכל זאת קרה משהו. אני חוזר לחוץ. הקלפי מכה. יש להבדיל בין קודש לחוליהים.

קריית נחום, מפרץ חיפה
14.30 — טנדר ירוק — 75081 עוצר ליד קלפי 25401. 14 צעירים גברתיים יורדים ממנו. שבעה מהם לובשים חולצות כחולות. בין הצעירים המתגודדים ליד הקלפי עובו לחש. "פלוגות הפועל" גברתני הפועל יודעים את מטרות. אחד מהם ניגש אל שמעון אסולין, בן ה-17. איש חרות. בלי לומר מילה הוא מוריד לו ראסיה. הכוונה ברורה. קריית נחום היא מצודת אנשי חרות. תגרה ליד הקלפי עלולה לפסול או לעכב את ההצבעה. צעירי חרות מתלכדים. אין זמן לדבורים. תגרת ידיים כללית. אנשי הפועל נסוגים אט-אט לכיוון הסנדר. מגיעה תג-בירת לחרות. אחד מגברתני הפועל מופרד מחבורתו ונהדף בכיוון למגרש ריק. שניים מקרעים אותו לארץ. בכיס מכנסיו נמצא אקדח. הגברתן עם האקדח מובלים למשטרת קריית חיים הסמיכה. התורן מבטיח לדאוג לעניינים.

פורסם של צדוק סביר על התוכי — "אבגה, — לך לעזאזל" הם מעירים לו על התנהגותו. זה לא בסדר. כל ארבע האותיות הללו שייכות למפלגות שמשתתפות בבחירות. ביניהן גם מפא"י, שקלברדר הוא נציגה. אבל זה לא חשוב. כי גם הנציג השני של מפא"י מודה עם דרישה זו. הקלפי עצמה אינה מענינת. איש לא נכנס להצביע. רק לאה שלזינגר, הנציגה הבלונדית של החזית הדתית הלא-מית, מפיגה במקצת את השעמום. יש לה דיבור קולני.

קלפי בקופת חולים, רחוב קלר 7, חיפה.
13.00 — זיוה ברקן, 22, פקידת עתון חרות בחיפה, נכנסת למאחורי פרגוד הקלפי, בוחרת את האות המתאימה ומטילה את המעטפה החתומה לקלפי. אחד מחברי העדת הקלפי מוכן להתערב עימה: "הצבעת ה', נכון?" זיוה מתבלבלת לרגע. מסתבר כי בפרגוד הקלפי יש קרע, מבעדו יכולים חברי העדה לראות את בחירת המצביעים.

בריכת השחיה, תל-אביב.
13.20 — ליום אחד חזר הקיץ לבריכה. נערות-הזוהר שגעולו ביום הביר אחר בראשית ספטמבר, כאילו נדברו ביניהן חזרו לביקור פתע. הנהלת הבריכה, הממלאה עתה רק אחת משתי הבריכות בכל יום — פעם את בריכת המבוגרים ופעם את בריכת הילדים — הואילה בטובה למלא היום את שתי הבריכות גם יחד, לכבוד המאורע.

דת ביקיני

חם מאד. צוחקים, מתרחצים, מושקים פינג'פונג, קופצים על חבל. משוחחים על הבחירות. אין משוחחים על שום דבר אחר. א' אדום גדול מסתכל מן הצד. האם כבר הצביעו? בטח, כולם כבר הצביעו. מה'תה חושב, מה!
בעד מי? פה מותר לשאול. לא נעלבים. רחל החתיכה, למשל, זו עם הביקיני השחור הנוצז, הצ' ביעה ב'. לא ב' של ביקיני, אלא ב' של דתיים-לאומיים. איך בא ביקיני וגוף נהדר כזה לדתיות לאומית? פשוט מאד. היא קיבלה חניך דתי. הבית מסורתי, או זהו זה. אורה קפלן, המשרטטת הגיגיית בעלת הגוף החטוב וה- ביקיני הצבעוני, מסבירה את דעותיה הפוליטיות לחוג גדול של מלריצים ממין זכר, המקיף אותה מכל עבר. היא מילאה את הבחירות של העולם הזה והגיעה למסקנה שעליה להצ' ביץ בעד — — — . איני שומע בעד מה. מיד נפתח ויכוח כללי.

על גג המזנון של הבריכה מתחככים כמה גברים, תוך הסתכלות בחתיכות. אחד מתלונן על הבחירות של העולם הזה — יצא לו שעליו להצביע בעד מ', אבל הוא הצביע ח'. הוא מתנגד לסוציאליזם, וחוז' מזה התחנך בבית-י. איך בכל-זאת יצא לו מ' מתנגד לממשל הצבאי, רוצה שלום עם הערבים והשתלבות באפרו-אסיה. שכנו מייסר אותו. חייל משוחרר, פעיל, הצביע הבוקר א'. הוא מדבר על "האספוסף של בגין" שהרגיו אותו. ראה את בגין נוסע אחרי חבורה של אופונונים, שדהרו לפניו, לדבריו, כמו "ילדים עם רעשנים לפני המלך". ואת מי אפשר לשים במקום ב'גוריון?
גם מרגיש הצביעה א'. למה? מפני שהיתה עד לא מכבר חברה במשק חמדיה, של איחוד הקבוצות.

קלפי 50143, בית-ספר בלפור.
14.00. תנועת המצביעים בקלפי זו קטנה. חברי הועדה אהבים לשוחח ביניהם. קלמן וילנר, הנציג הדתי בעל משקפי הזהב, מדבר על זכויותיו הרבות. הוא אינו מתעצל להטריח את עצמו לקום אל מעילו, להוכיח את זכויותיו. בין השאר — תמונה עם ב'גוריון. "זו זכות", מסביר וילנר וממחר להסתייג: "אבל יש לי גם תמונה עם בגין". תנועת ההצבעה הולכת וגוברת אחרי הצהריים. מרבית המצביעים יודעים בדיוק מה לעשות. אינם צריכים הסברים. נומה בראון בת 57, אינה באה לקלפי לבדה. היא מביאה אתה גם את אמה שלה. "שתצביעי", אומרת הבת הצעירה, המתקרבת לגיל שישים. "אמי היא בת 81". אבל לא רק אקנות מצביעות בקלפי 50143. פנינה סחלוביץ, בעלת צמיד הזהב ועניית כחולות היא דוקא צעירה. היא לא היחידה. גם עליוה רוזנבליט. אבל אתן אין בעיות. הן מבינות. לא עושות מזה ענין גדול. אברהם גולדברג לעומת זה, מתנהג כמו נסיך בסכס ממלכתי. הוא הולך וחוזר עם המעטפה בידו, חוזר כל פעם על ברכתו: "גמר בחירה טובה". זה משהו בשבילו.

קלפי 50239, שכונת התקווה.
14.05 — צהריים. ועדת הקלפי מונממת. איש אינו מפריע להם לישון קצת.

שפתיהם של תל-אביב, מול רחוב פרישמן.
14.45 — מי שרצה לברוח מן הכל, יכול היה לנוס אל שפתיהם ולקחת חסקה.

הים שטוח כמו ראי, והרוח המזרחית החמה דוחפת לעומק. יש ביים כחצי תריסר חסקות, סירת מפרש של זכר-לון, שתי סירות מנוע. אחת מהן מושכת מישהו על סקי-מים.

ליד טופסי יש התרגשות קטנה. אמריקאית אחת מתרגשת. התכרה שלה התרחצה בים. צעיר אחד הומיץ אותה לחסקה שלו והתרחק מן החוף עד כדי כך, שאין רואים ממנה אלא נקודה שחורה זעירה במרחקים. אולי קרה לה משהו?
מבקשים אותי לצאת לשליחות של ישע. אני מתרחק מן החוף במהירות רבה, נעזר על-ידי הורות. היום תענוג לחתור, ביוחד בהפסקה בין ישיבה לישיבה ליד הקלפי. אפשר לשכוח לרגע את הבחירות.

אבל לא. ממרחק מאות מטרים מגיע בבירור, על גלי הרוח, קול הרמקול המרטר ליד קפה פילץ. שהפך למועדון מפא"י. הנהג של הסנדר האפור מתבקש לגשת מיד! איפה משה הרוכב על האופנוע? המכונית הירוקה יוצאת מיד!

רגע מכריע: ספירת הקולות באחת מאלפיים הקלפיות

בפעם האחרונה פגשתי את גוגו בדיוק באותו מקום, לפני ארבעה חודשים. אז נערכו הבחירות להסתדרות. גם אז נשלח מטעם מפלגתו להגן על פעיליה במקום. אז הייתה נוכחותו דרושה. כמה מפעילי מפ"ם ספגו באותה הזדמנות פועלית כמה מהלומות רציניות מאד מידי חב' ריהם-למעמד הפועלים ממפא"י. אבל הפעם אין כל צורך בגוגו. אין מכות. אין עניינים.

היכן פגשתי עוד את גוגו בהזדמנויות דומות? כן, במשרדי מפ"ם בתל-אביב, לפני 7-6 שנים. כשתפסו את שני שליחי מנגנון-החושך שבאו להחליף את הבטריה במכשיר-ההאזנה שהוטמן בשולחן ח"כ מאיר יערי. זה היה בשעות הבוקר המוקדמות. מרכז המפלגה הזעיק עתונאים להראות ולספר להם על המקרה. פגשתי את גוגו מחיך במבוכה במסדרון. היה בלתי-מגולח אחרי מארב של לילה שלם לכידת שליחי ההאזנה. "אני מקחה שהפעם לא יהיה צורך במכות", אני מאחל. "כן, זה בסדר", הוא מרגיע אותי.

בית המורה, מטה וועדת הבחירות האזורית, חיפה.
17.00 — ישיבה דחופה של מטה הועדה האזורית. נציגי העתונות הוזמנו במיוחד. על הפרק: השימוש הבלתי-חוקי באותיות א' בקלפיות בחיפה. מרסל בקיש, מועמד מספר שלוש של חרות לעיריית חיפה, מעלה הצעה מרחיקת-לכת: לפסול את הבחירות בחיפה. ההצעה נדחת ברוב קולות.

התייעצות קולנית. קריאות ביניים של נציגי מפא"י. היעדה מחליטה: להטיל על יושב-ראש הועדה לנקוט באמץ צעם מדידים להפסקת השימוש באות א'; להכניס לתמונה את משטרת חיפה; להמליץ להעמיד לדין את ראשי הקלפיות המסרבים להשמע לנציגי הועדה.

קלפי 50239, שכונת התקווה.
17.30 — יעקוב הייבלום, השמש של בית הספר עליה בו שכנת הקלפי, מנצל יפה את ההזדמנות. "תה או קפה?" הוא עובר בין חברי ועדות הקלפי השוכנות בבית-הספר. "אבל זה לא עוזבן המפלגות, אלא על חשבונכם". תה עולה 150 פרוטות וקפה 200. הייבלום מצטער שאין בחירות כל חודש.

(המשך בעמוד 16)

קריית נחום, מפרץ חיפה.
14.45 — שלוש נידות עמוסות ששים שוטרים, מוויינים באלות וחבושים כובעי פלדה. מגיעות למקום. מאוחר. אנשי פלוגות הפועל נמלטו על נפשם. שבעה שוטרים נשארים ליד הקלפי במקום כתגבורת.

במשטרת קריית חיים אין איש. התורן אינו זוכר צעיר עם אקדח. הבירון שהובא למקום נעלם כאילו בלעה אותו האדמה.

קלפי 50143, בית-ספר בלפור.
15.30. יושב-ראש ועדת הקלפי מגלה סימני עצבנות. הוא רוצה לדעת מה נעשה במקומות אחרים, סקרן לדעת כבר את תוצאות הבחירות.

"שמעת אולי משהו בחדשות?" הוא שואל כל מי שנכנס לחדר. רק חבר ועדת-קלפי מן החדר הסמוך מצליח להפסיק את סידרת השאלות של ביילין. "אל תדאג", הוא אומר בבטחון. "גם חחר תורת השמש" ביילין מפסיק. יחד אתו נפסקת גם תנועת המצביעים. מי שרוצה להצביע כבר הצביע. האחרים יעשו זאת אחרי הצגה שניה.

ועדת-מכות

השעמום מוליד את הרכילות. הסדרן מאיר שטייגר מרגיש צורך לספר על משהו. הבחורה היפה מועדת הקלפי השניה, היא אשתו של נציג רשימה ג'ד, שמחה פרידמן — מישהו צריך ללכת לברר זאת.

הנושא מוצלח דוקא. כל אחד מוצא לו אמתלה להיכנס לחדר השני, לראות אותה. פננד הילף המקייסט מודה עם טעמו של הסדרן. עד שפתאום יורדת הפרסטיגיה שלה. מישהו גילה שהשערות שלה אינן כל כך נהדרות. זאת סתם פיאה נוכרית. מעבירים נושא.

פננד ממקי' הוא גם זה שמוצא נושא נעים אחר לשיחה. הוא פותח במקרה את החוברת של השופט יואל זוסמן, קורא את ההוראות שלו לבוחרים. "אמנם הבחירות נערכות הפעם בראשית החורף ולא יהיה חם", כותב זוסמן. זה מספיק. כולם צוחקים, מבקשים מיושב-ראש הועדה לקנות עבורם בקבוק מיץ קר.

צעיד ישראל' חודר אל תוך שורות העולם רק לעשות

מאת יורק דלמר

מהחיים השקפתו הנסחרת של פקיד גבוה, שהוא אחראי לחינוך הדור הצעיר בשנת 1959, מרעיד הדבר.

המש"ך הוא: "כמוכב, סניור דלמר, אני ס מך עליך. מילה אחת משיחה זאת ולא תשאר לי ברירה אלא לברוח ולהצטרף ל- לודוויג צינד בגלותו במצרים. הצטרפנו על צינד. סוף כל סוף רק ביטא בשיכרותו מה שכולנו חושבים." נאחז חזקן: "הלוואי ועוד אראה את היום בו אוכל לספר לנוער את האמת ולחנכו חינוך גרמני אמיתי." ראיתי כי אין להתחכב אתי, כי טירופו מרחיקו מדי מן העולם המשיח אל עולם חלומותיו. הערתי רק כי אין טעם לעמוד על המקום לגבי מספר היהודים שנרצחו, אם היו שישה מיליון או שני מיליון. הקובע אינו המספר, אלא עובדת הרצח עצמה. במדינה של חוק לא יירדף, לא ייכלא ולא ייהרג אפילו איש אחד חף מפשע. חוקן התבונן בי, עבר להסתכל ברצפה, שתק. היה זה כנראה, רעיון לגמרי חדש עבורי.

★ ★ ★

שונאים צבא

גרמני הממוצע אינו מתעניין כלל בפוליטיקה. גישתו לחיים דומה לגישת האנגלי הממוצע המתעניין בספורט, קורא בעתון את תוצאות מרוצי הסוסים, את פרטי הרצח האחרון והסקנדלים הפיקנטיים. לכן לבש גם רוב העיתונות הגרמנית את צורתה של העיתונות הסנסציונית באנגליה, כדוגמת דיילי מירור. לשידורי החדשות בי רדיו אין כמעט מאזינים. הפעם היחידה ביום בה נזכר הגרמני בעולם הגדול ובי מעשיו, היא בשעה 8 בערב, כאשר כל גרמני טוב פותח את מכשיר הטליוויזיה. תכנית הערב מתחילה עם מהדורת החדשות קצרה, המיגשת בצורה מושכת ולענין. הדור הזקן, כדוגמת מנהל בית הספר, חולם עדיין על ימים שחלפו. אולם בעוד שנה שנתיים יצאו הוא ודומיו לפנסיה, ובעוד כמה שנים ירדו כלל מבמת עולם זה ויתנו את הדין במקום אחר. הדור הבינוני, בגיל 35 עד 55, המהח

גם כשהירשתה הצגתו לפני שנה, עבר הי סרט דרך ארוכה עד שהגיע למסך הישראלי. בעלי בתי הקולנוע סירבו להסתכן בהצגת סרט אמנותי כמותו, ורק בלחצם של מבקרי הקולנוע נמצא לבסוף בית הקולנוע שעשה את הצעד הנצחי. היה זה צעד נועז באמת. כי איבן האיום הוא סרט אמנות אמיתי מכל הבחינות; ובתור שכזה הוא כבד, איטי ובלתי מקובל על צופה הקולנוע הממוצע. החלק השני, המוצג כעת, מקיף כ-20 שנות שלטון של איבן. מהתקופה בה ניסה להגשים את שאיפות ההתרחבות שלו בדרכי שלום, ועד לדיכוי ולטבח באצילים ובמתי נגדיו. מלבד תוכנו וביצועו הרמתי, שגם בהם יש ערך רב לצופה, יש לאיבן האיום מעלה גדולה: זו רק מבחינתו הפילמאית הטהורה של לסרטי, צילום ועריכה, חייב כל המערך את אמנות הקולנוע לראות סרט זה. הוא יקרב אותו לשפתו האמיתית של הקולנוע, שפה שכמעט אינה מדוברת כיום.

הוכחה תמורת אשה

איזה לילה?! (מגדלור, תל-אביב; צר-פח) הוא סרט-מתח במיטב מסורת סרטי הפשע הצרפתיים האחרונים, מסוגה של חוה בת הרשע, שהופעתו של מיליין דמונזי בהם היא אחד מסממניהם האופייניים. הפעם הגברת דמונזי היא דוגמנית, שבעלה (מר) ריס רונה) הוא פרסימאי בשרותו של חוק מודקן (ויאן סארבה) החושק בדמונזי.

ברוב קנאתו מנסה רונה לרצוח את מעבדיו הנואף, רוצח תחת זאת ארב אחר. הנקודה היא שהוכחה אשמתו של רונה נמצאת דווקא בידי המעבד, הדורש תמורת החזרתה את גופה של דמונזי. ברור שהי סרט אינו מסתיים בהתלבטויות הנפש של הבעל הצעיר, המפקפק אם למסור את גופו למשטרה או את גוף אשתו לנואף. דמונזי הפורה של הבמאי שומר עוד כמה וכמה הפתעות לצופה בסופו של הסרט.

למרות אריכותם המיותרת של כמה קטעי עים, ולא דווקא הקטעים בהם מעוניין הי צופה — אלה שבהם מציגה הגברת דמונזי גיו את סגולותיה — ולמרות עתיקותם של כמה מסכססי המתח, נשארת עדיין מנת מתחיות מספקת, מוגשת במקצועיות שיגרתית, העושה את הסרט ראוי לראיה.

גם הגיבורים אשתעממים

ג'וזיה הארמונית (אופיר, תל-אביב; צרפת) היא פסקל פטי. בעצם היא פסקל פטי כפול שניים. פעם קצרה אחת היא אהובתו של צייר עני (דניאל גילין), ה עזוב אותה כדי להיות בעל בית-חרושת למסמרים, פעם שניה היא אהובתו של בעל בית-חרושת למסמרים (דניאל גילין), הנושא אותה כדי להשאר בעל בית-חרושת למסמרים. גיליה השניה אינה אלא בת אחותה של גיליה הראשונה, המקריבה את בתוליה כדי לנקום את נקמת דודתה, שנעזבה על ידי דניאל גילין הראשון שהיה אביו של גילין השני.

מה שמפגיש את הדור השני, היא הי צחאה שהשאר גילין הראשון, בה ציאה שני-שלישים מנכסיו לגיליה הראשונה ולצאצאיה. בנו הסבור כי גיליה השניה אינה אלא בתה של הראשונה, מנסה לצוד את ליבה כדי להשאיר בידיו את כל בית החרושת. כשהוא מצליח, היא עושה הכל כדי להוציא מידיו את כל בית-החרושת.

אגדה היתולית מעין זו יכלה אולי להיות משעשעת, אילו הוגשה בקצת אספרי צרפתי. אולם כל מה יש בה הם כמה התחכמי יות של בימיו והומור קלוש, עד שראה שאפילו שני גיבורי הסרט משתעממים בו.

תהדריך

- אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:
- בני טוכים לאן (הוד, תל-אביב) — דור חסר-אידיאליים, כפי שהוא משתקף ביצירת מופת של מארסל קארנה. פסקל פטי, זיק שרייה.
- איבן האיום — ראה לעיל.
- יומנה של אנה פראנק (אוריון, ירושלים) — תעודתה האנושית המזועזעת של הנערה היהודיה מאמסטרדם, מוגשת לטעמו של הקהל האמריקאי, אך אינה מאבי דת זה גדולתה. מילי פרקינס.
- זה קרה לאור היום (ארנון, ירושלים) — תסריטו הראשון והיחיד של פרידריך דיינמאט (ביקורה של הגברת הי זקנה) על ציד רוצח ילדות.
- הדין והשקט (צינון, ירושלים) — האפוס של קוזיץ הדין, בתקופת המהפכה.

סרטים

הסרט שסטלין אסר

איבן האיום (גת, תל-אביב; ברית-המועצות) היה המלך הרוסי הראשון שכיהנה את עצמו בשם צאר. הוא שלט במוסקבה במחצית השנייה של המאה ה-16, ראה את עצמו כשליט תניכי וכיורשם של קיסרי ביזנטיה. בימיו החלה התפשטותה של רוסיה לכל הכיונים. הוא הפך את רוסיה מארץ של אחוזות פיאודליות לממלכה מגובשת אחת. במחצית השנייה של תקופת מלכותו התי פנה איבן מכיבושיו לביסוס מלכותו, דיכא ביד אכזרית וביצר סאדיסטי כל התנגדות קולנוע, הרג בין השאר גם את בנו בכורו, לו, כיוון ש עיקר חוצי המחת שלו נגד האצולה הרוסית, בעזרתו של חילי-משמר מיוחד שכונה בשם האופרניצ'יקים.

דמותו של שליט עריץ זה נשארה עד היום בהיסטוריה העולמית כאחת הדמויות

פטי כג'וזיה הארמונית" דור שוכב, דור אחד בא

הדרמטיות ומלאות-הסתירות ביותר. אין פלא איפוא, שהיא שימשה נושא לאחת מיצירותיו האפיות הנפלאות ביותר של גאון הקולנוע הגדול ביותר שחי עד כה — סרגי איזנשטיין. איזנשטיין, יליד ריגה, מהנדס וארכיטקט לפי מקצועו, עשה הכרה עם הי קולנוע כעת שירותו בצבא האדום של מהפכת 1918. עד מהרה הפך להוגה הי דעות ולאמן מספר 1 של הקולנוע הסובייטי. אחת מיצירותיו הראשונות, אנית הי קרב פטיומקיין, נחשבת עד היום כסרט האמנות הגדול שנוצר אי-פעם.

איבן האיום היה הסרט האחרון שיצר איזנשטיין לפני שמת בשנת 1948, בגיל 50. הוא יצר אותו בשלהי מלחמת העולם השנייה באולפנים לא-מעולים בקזכסטאן, תיכנן להפיקו בצורת טרילוגיה, שתספר בשלושה סרטים נפרדים על עלייתו של איבן, על דיכוי החתירות נגד שלטונו ועל התבססות ממלכתו וחורבנה. החלק הי ראשון הוצג לראשונה לפני 15 שנה, זכה בתשבחות. את החלק השני הפיק איזנשטיין לפני 13 שנה, אולם הוא לא ראה מסך עד לפני שנה. את החלק השלישי לא הספיק איזנשטיין להפיק, בגלל מה שאירע לשני.

סרט חיבה. כאשר הוצג החלק הראשון בברית-המועצות, עשו רבים הקבלה בין דמוי תו של איבן לבין דמותו של סטלין. תחילה ראה גם סטלין בעין יפה הקבלה היסטורית זו, אולם החלק השני, שסיפר על דיכויי אימים וחדר לעומק נשמתו של השליט הי-אכזר, חשף את תסביכיו ואת מאבקיו הפנימיים, עבר את הגבול. מרכז המפלגה הי-קומוניסטית הסיבירית אסר את הצגת הי סרט לא בגלל דמותו של איבן, אלא משום שהוא גילה בורות לגבי העובדות ההיסטוריות והציג את האופרניצ'יקים ככופים פושעים בדומה לקירקולסקין האמריקאי.

נגד המוות טרביני מלחמה עורכים הפגנה אנטי-מלחמתית בימנכן. על השלי טיס: "מוטב לנהל משא-ומתן מאשר לצחצח חרבותי". מלחמת העולם הראשונה עלתה ב-9,700,000 הרוגים, "מלחמת העולם השנייה עלתה ב-55 מיליון."

שמיח

בעיה לגמרי אחרת. רבים מבני דור זה הודו בפניו, כי כל "התקופה היא" היתה משגה. השקפתם על השמדת היהודים מסתמכת באימרתו של טאליראן לפוליאון: "זה היה גרוע מפשע, זו היתה שגיאה!" הם מתעניינים בכל הנעשה אצלנו — עד כמה שהם בכלל מתעניינים בנעשה בישראל — ואוהדים אותנו, כישראלים. כלפי היהודים, אין הם מרגישים בנות. בזה דר מה מצבם למצבו של הימין הקיצוני בצרפת וללאומנים בדרום-אפריקה, שהם אוהדי מדוינת ישראל ושינאי יהודי ארצם.

ולבסוף, הדור הצעיר. הם אנטי-מיליטריסטים, עושים את שרות-החובה הקצר שלהם — 12 חודש — בחיכור רצון. עביר 76 מטוסי-הסילון מדגם F86 של חיל-האוויר הגרמני נמצאו עד כה רק 32 טייסים, ואין להפעיל אפילו שליש של הטייסת. עושים פרסומת, עושים תעמולה, לא עוור. מחפשים מתנדבים למשמר הגבול ואין. מחפשים מתנדבים לחיל-הים הגרמני — אין. משרתים את שרות-החובה ולא חותמים קבע.

★ ★ ★

מהתרת צפון-אפריקאים

ה ופתעתי הראית כאן מספר ניכר של צפון-אפריקאים. כל צפון-אפריקאי בעל דרכון צרפתי דינו כדיון צרפתי, לכן מגיעים אלגיראים וקצת מרוקאים הנה ומחפשים עבודה. ניכר גם מספר האיטלקים; כמעט כולם מהחלי העוני בדרום איטליה. שם שורר חוסר-עבודה, בגרמניה מורגש חוסר ידידי-עובדות.

הצפון-אפריקאים על פי רוב שקטים, ואם הורגים הם מישוהו, הרי זה אחד מהם, עקב ריב פוליטי על רקע מאורעות אלגיריה. המחתרת האלגירית פועלת כאן בשלושה מערכים נפרדים עד כדי כך, שאחד מהם עלם מקיומו של השני ואין שום קשר ביניהם. מערך א' הם הצפון-אפריקאים המ' קומיים, המאורגנים אמנם, אך נמנעים מכל פעילות פרט "לתרומת" חלק ממשכורתם. מערך ב' הוא המורו ביותר. הוא קשר ישר בין העולם התחתון הגרמני של המבורג, דרך העלם התחתון הצרפתי של פריס, אל מנהיגות המחתרת האלגירית בפריס. מת' עסקת הברחה וזירה, וכל מה שפיץ בזה. המערך ג' פועל בחוצפה רבה, כמעט בגלוי: רכישת נשק מן הדגים הגדולים, סוחריה רכישת הבינלאומיים.

אולם כל שלושת המערכים כאחד משו תדלים להימנע מכל צעד שיביא איתם לת' שומת-לבה של המשטרה הגרמנית.

★ ★ ★

נערות חופשיות רק לברברים

ק א כן האימולקים. לא פעם גורמים הם לצרות צוררות בהתנגשויותיהם עם האגליב-שטארק, הנ' ער הפרוע הגרמני. ה' האגליב-שטארק מתחלקים לשני סוגים: הבר' טים, שהם מין סדייבויט רעשנים בתלבוש' עובדים ומתפרנסים בכבוד. מופיעים בחברה, פחות או יותר סגורה כלפי חוץ, מסדרים נשפיות רעשניות, מתרוצצים על אופנועיהם ומרגיזים באלף צורות את הבורגני המסכן. בערך כמו בתל-אביב.

הסוג השני הם הברברים. תלבושתם פחית רעשנית בדרך-כלל, חברתם גמישה יותר ופחות סגורה. רוב הברברים עצלנים מ' בטו-לוידה, משתדלים להסתדר מבלי לעבוד. על פי רוב מצליחים הם, אפילו אם דרוש מאמץ פי שניים להמנע מעבודה מאשר ל' עבד. אפילו כאשר ברבר עובד פעם ויש מזג אוויר קיצני יפה (דבר די נדיר כאן בצפון), הוא מסוגל לעזוב את עבודתו בן אמצע, לקפוץ על אופנועו, לקחת את נע' רתו ולנסוע אתה לים.

בין ברברים ובין איסקט (כינוי לפוש' טקים האיטלקיים הצעירים בגרמניה), היו מספר התנגשויות ותמיד על אותו הרקע: הבנות. הנערות של הברברים מתנהגות בתחשיות, דבר שאינו מובן לבני-הדרום הפרימיטיביים. הם מתנכלים לעבודות, קור' צים להם עין, פותחים בשיחה בלתי רצויה ואינם רוצים להבין כי נערות הברברים חופשיות רק לברברים — וכבר מתחילה

הי' שעה

אשה זו מסמלת את הגרמני היום: ליהנות

ההתנגשות: מכות, מקלות, סכינים, שמח! בהמבורג השתמשו כבר בנשק חם.

★ ★ ★

סוף שבוע מוצדח ורטוב

ה פועד כאן מרויח טוב — ואינו יודע מה לעשות עם כספו. אמביציות נשגבות כמו אצלנו — שכון, ארוזיקור, מיקרה, שטיח — אין לו. לאכול הוא מסוגל רק כמות מסוימת והאוכל הוא זול. דרך' אגב, אוכלים כמויות פנטסטיות.

בסוף השבוע משחררים את חצי הפועלים ביום שישי בערב ואת החצי השני בשבת בצהריים; יום א' חופשי כולום. בצורה זאת יש לכל פועל ס' שבוע של יום וחצי, וכל שבועיים סוף-שבוע של יומיים שלמים. אם מוג'האוויר יפה, מתחילה נהירה גדולה מן העיר, יוצאים עמוסים באהלים, כלי' מטבח — על אופנועים, קטנועים, מכוניות ואפילו על אופניים. כאשר מוג'הא יר גשום נשארים בבית, ומשתכרים. רוב רובם של בתי-הקפה הזולים פתוחים עד 4 לפנות בוקר, ועבור אלה אשר טרם נפלו מרגליהם או גרמו את כספם, יש ברים מיוחדים ה' פותחים ב' בבוקר.

קשה היה לי להתרגל למראה נשים שר' תית' ומשתכרות. לא רק בחברת בעליהן או אהביהן, בצורה אלגנטית, כנהוג אצלנו, אלא לבד, פשוטות-העב, בצורה לגמרי לא אלגנטית, ובמטרה ברורה להשתכר על מנת להשתכר. באנגליה פיתחים את בתי-המרוח בשעה 11 בבוקר, וכבר משעה 10 עומדות הזקנות בתור לפני הדלת. אלה הן המנקות אשר ניקו את בנייני-המשרדים הגדולים ב' שעת הלילה והביקר המוקדם. מצפות ל' טיפה המרה על מנת לשכוח מעט את מרידות חייהן. בגרמניה אין צורך לחכות בתור. הכל פתוח, ומסע שכיחות לילי נמ' שך עד למחרת בשעה 9 או 10.

ביום א' בשעות אלה רואים אותם בר' חוב, אהרונני משתכרי הלילה, זוגות וגם בר' דדים או בודדות, עוזבים את בתי-הקפה. בקיץ, במוג'האוויר נאה, לא ירחו למצוא את הדרך הארוכה הביתה; מוצאים אותם ישנים בגנים הציבוריים. תחילה חשבתים למחוסרי-קורה, שוטטים, עד שנחבר ל' כי רוב-רובם פ' עלים אמידים, אשר הגוימו בשתייה. בעוד כמה שעות יתעוררו, יעלו על החשמלית או הרכבת-התחתית ויחזרו לחיק משפחתם, לאחר שבילו "סוף-שבוע מוצדח". לחשוב על דברים רציניים, שברומו של

עולם — למי יש זמן? עסוקים בלעשות שמח!

★ ★ ★

האמנות המופשטת

ע וד לפני גל החום שפקד את גרמניה בקיץ זה, הלך והתפשט הנוודיזם. תחילה היתה אמנות מופשטת זו מוגבלת לכמה חופים סגורים, אך השנה נפתחו בפניה חלקים משפת-הים הפתוחה. בשפת-הים נק' ראים מקומות אלה חוף'יים חבשי. מסת' בבים בהם משפחות שלמות, ערומות. ההתעניינת הציבורית בספורט חדש זה הניעה למדי פלישה המונית אל חופי הנו' דיסטים. הסקרנים, שלא השכילו לכבד את מנהגי המקום, עוררו את המת הנודיסטים. אלה, הידועים כגלוי-לב, רגזו על הפלישה, הקימו שערוריות. העת נית הסנציונית הת' לבשה על המציאה, כיסתה את הגופות ה' ערומים לאורכם ולרחבם.

בין רבבות הסקרנים הייתי גם אנוכי. בחברת כמה מידידי הברברים בקירתי ב' חוף החבשי הגדול ביותר בגרמניה, באי סילט. מי שלא ראה מחזה כזה מימיו — לא הפסיד מאימה. כי התגובה הראשונה למראה האנשים הפשוטים, היתה אכזבה עמוקה. כולם היו זקנים או ילדים, אף חתיכה אחת ראויה לשמה! כי חתיכה כזאת מצליחה גם בביקיני, או מדוע תגלה את כל קלפיה?

שמעתי שישנם חופים חבשים רחוקים יותר, שהגישה אליהם אפשרית רק לבעלי מכוניות. שם, שמעתי, באמת שמח. העוסקים בנוודיזם שם הם צעירים וצעירות, המתמס' רים לספורט בריא זה בגוף ונפש.

★ ★ ★

לא כמו בחדרה

מ ה עושים צעירים שאין להם מכר ינה, והעוסקים בנידיום כל אחד בנפרד, בחדר-האמבטיה שלו? שאלתי את עצמי את השאלה והגעתי למסקנה: מה שטוב בחדרה טוב גם בהאמבורג. ארגנתי כמה חברה ויצאנו לקומז'יק. בדרך "ארגנו" כמה דברים טובים למאכל ולשתיה, ותקענו יחד על שפת-הים של טימרסדורף, כשעתיים נסיעה מהאמבורג. היו שם המון כסאות ריקים, והלילה היה קריר כמקצת. הופ! וכמה כיסאות מצאו את עצמם במדורה. שרנו ורקדנו. פתאום הופיעו ה"פטר" (שוטרים), הקיפו אותנו ועצרו אותנו. למה? שוטטות! אבל לא רק אותנו עצרו. למחרת

הבארים מלאים, הכבישים הומים נופשים ואין לאיש פנאי, וגם חשק, לחשוב על בעיות-העולם המשעממות.

קראנו בעתונים שבאותו לילה עצרה המש' טרה 47 בחורים 45' בחורות. איזה בדיחות עפו על חשבון שני הבחורים הגלמודים שלא היו להם בנות-זוג!

ניוון השכבה העליונה

ב הותי שייך לברברים, גיליתי צד נוסף של שפלות החיים אשר כמעט והספיק להגעיל עלי עם שמצאתיו — למ' רות הכל — די ס'מפטי.

בלצור, הפילוסוף שלנו, המכונה "פרו' פסור", קרא לי יום אחד וסיפר: זה עתה ניגש אליו איזה בורגני, ששילם עבור בירה ובכלל היה קצת יתר מדי ידידותי. הפרופסור חשב שזה סתם הומו וכבר רצה להסביר לו כי אמנם ברברים אינם מתעסקים עם דברים אלה, אבל תמורת בקביק בירה נוסף וקופסת סיגריות הוא מוכן לספק לו את הכתובה הנכונה.

נתבר כי האיש היה הרבה יותר מוד'. הוא חיפש צעיר שיסכים לקבל ממנו — עבור תשלום, כמובן — מכות רצח. עוד סדיסט. הפרופסור לא היה מעוניין.

כאשר שמעתי את הסיפור, רתח דמי. תארתי לעצמי שזה איזה שומר מחנה-ריכוז לשעבר, שהרבצת מכות הפכה אצלו לתאחה הזידה המספקת אותו. החלטתי לטפל בו. לאחר חיפוש קצר מצאתיו. שנאתי אותו מן המבט הראשון. עיני חולדה, פרצוף חולדה, שיני עכברוש.

הבאתי אליו את אוטו, בחור שגם כו' חותיו השכליים וגם כוחותיו הגופניים דר' מים לאלה של לני בעל אנשים ועכברים. אמרתי לעכברושי: "תרביץ לו עד שיהיה כמעט בלי הכרה, אז תזרוק אותו לרחוב ולא תשלם!"

ענה: "חס ושלום!" אמרתי: "אבוא אתכם, ולפני שתכנסו לבייתך תחן לי את הכסף עבורו!" העכברוש התחיל להתמהמה. הוצאתי את הפגיון האיטלקי שלי, וראיתי שהוא כבר מתחיל להצטער. לא יעזר לו, שכנעתי אותו. הוא רק לא ידע כי סיפרתי לאוטו שהעכברוש רוצה לקבל מכות, ושירביץ לו. כשעזבתי את העיר, אחרי שבועיים, עוד היה העכברוש בבית-חולים. אומרים שנפל בשיכרותו, שבר שתי צלעות ויד. התגלגל כנראה במדרגות, כי הרופאים מצאו בו חבלות בכל גופו. אני שונא עכברושים.

חבל, לא שמעה. בתה היא תלמידה שלי. יש לה עוד בת. לומדת בסמינר לבני ברק היא באה לאמא. שלה ובכחה נורא ואמרה לה אמא את מוכרתה להצביע ג'ד אז האמא אמרה בטח אצביע ג'ד. הוי איפה המחט?

קלפי מס' 50040, רחוב דיזנגוף 221, תל-אביב. 20.45 — ברוך השם (אם הרבנית דושינסקי תסלח לי על חילול הקודש), הענין מתקרב לסוף.

כמעט ואין עוד בוחרים. לשם מה קבעו כי הקלפיות תישארה פתוחות עד חצות? לא היה כל צורך בכך. ביום של שבתון, היה לכולם זמן להצביע עד עשר.

מי שלא הצביע עד עכשיו, משמע שלא יצביע, היושב ראש אינו מבטוט. גורג כאילו ישלמו לו משכורת לפי מספר הראשים שהצביעו. הצביעו כמעט 80%, ונראה שזה יהיה כמעט הסיכום הטיפי.

מפעם לפעם עוד נכנס בוחר, עושה את שלו ויוצא, מלחה בדברי ניתוח של חברי הועדה. למשל, האשה שהצביעה עכשיו, שבעלה נראה כל כך מאושר. הוא הביא אותה ככה בבוקר, אבל אז לא רצתה להצביע. נראה שהקדיש את היום לשיכנוע.

הזמן ווחל. השוטר, שכבר כמעט אומץ כחבר הועדה, מספר על הבטיחות של האנגלים. לאנגלי אחד כאבו שתי שיניים. הלך לרופא, וזה עקר לו את כל החמש שעוד היו לו. האיש הגיש משפט וורש פיזיונים. מה החליט השופט? שישלמו לרופא רק בעד עקירת שתי שיניים, ולא בשביל השלוש האחרות.

יהודי דתי נכנס, מסתכל בנו באי-רצון, עומד כהסס. אבל רוזנהאופט הרפוגרטיבי מוכן גם לזה. כהרף-עין הוא שולף כיפה מכיסו ושם אותה על ראשו. הדתי ניגש אליו. מוכן להצביע. הכל בסדר. עם חילוני לא היה מדבר. איש גדול, רוזנהאופט.

יוסף גן, היושבראש, מספר על עבודתו, כפקיד בקרן הבטיחות של פועלי הבנין. מקשיבים רק בחצי-איון. השעון מתקדם לשעת האפס.

שתי דקות לפני חצות. משה רוזנצווייג רוצה להצביע. למה כל כך מאוחר? הוא עובד ברחובות, שוחרר מהעבודה רק מאוחר בערב. הבוחר האחרון של הקלפי.

קלפי מס' 50239, שכונת התקווה. 21.45 — נציגי מפא"י בועדת הקלפי מצטערים על כל העסק. לשונם יבשה. הם לא קיבלו עוד אפילו טיפת משקה אחת ממפלגתם. אחד הנציגים יוצא כציר ללשכה האזורית של המפלגה. הוא חוזר מיד עם מבט מאוכזב. "הם אמרו שיש להם בסך הכל 30 לירות בשביל כל השכונה, זה הספיק להם רק בשביל השליחים".

בית המורה, מטה וועדת הבחירות האזורית, חיפה. 22.00 — הקלפיות הראשונות מנקודות ההצבעה הקטנות מגיעות למטה. הספירה הסופית מתחילה. מכונות חישוב מתקתקות בעשרות חדרים. פקידים מתרוצצים בין החדרים. מגיעות התוצאות הראשונות. איאפשר לטעות: אבא חושי זוכה בנצחון מכריע בחיפה.

קפאון בשעה ה-12

קלפי מס' 50239, שכונת התקווה. 22.10 — לבנימין יפת, המשקיף של חרות, יש בקור. רחל כוש, צעירה נאה ששירתה יחד אתו בצה"ל. לפני הצהריים באה להצביע. הם החליפו ביניהם כמה מילים שאינן נהוגות בין ידידים. עכשיו היא באה להתנצל. כוש, שהפכה במשך הזמן לאוהדת מפא"י, מסבירה ל' בנימין כי לא התכוונה להעליב אותו אישית, אלא שאמרה מה שאמרה בגלל הכרוז של בני-יהודה.

אגודת הספורט של השכונה עמדה להתאחד עם הפועל לפני חודשים אחרים. האיחוד לא יצא אל הפועל, אולם ציוד של בני יהודה נשאר בהפועל. בני השכונה פנו פעמים רבות להפועל בבקשה לקבל חזרה את הציוד. לפני הבחירות פנו למנחם כהן, נציג ההסתדרות במועצת עיריית תל-אביב, איימו כי אם לא יוחזר הציוד יצאו בכרוז נגדו.

ביום שישי האחרון יצאו בכרוז שקרא לכל בני השכונה אוהדי הקבוצה, להצביע בעד כל המפלגות מלבד מפא"י. רחל, עסקנית המפלגה שהיתה פעילה למען האיחוד, נפגעה פגיעה אישית מן הכרוז, שפכה את חמתה על יפת. יפת הבין וסלח.

קלפי מס' 50239, שכונת התקווה. 22.45 — בפעם הרביעית או החמישית מופיע בקלפי צעיר שחרר, לבוש חולצה משובצת רעשנית. "אז מה יהיה אתי ועם כל הזיפת הוה?" הוא שואל במריירות. מאיר מדינה הופיע אמנם בפנסק הבוחרים אולם גרשם שם כבוחר בקלפי אחרת. הוא טוען שהתרוצץ כל היום מקלפי לקלפי, לא הצליח לאתר את הקלפי שלו. "אני מוכרת להצביע", הוא מסביר שוב ושוב לחברי הועדה. "מוכרת! מוכרת!" הוא מוכרת לקבל חותמת המעידה כי מילא את חובתו האזרחית, או לפחות אישור שלא יכול היה להצביע. "אני עובד בסולל-בונה", הוא מסביר לשאלת אחד מחברי הועדה, "מנהל העבודה אמר לי כי אוי ואבוי יהיה לי אם לא אצביע".

יושבראש הקלפי מוכן לוותר, הוא כותב את האישור. לפתע מתפרץ מדינה באיומים. טננבאום, יושבראש, מורה בחייו האזרחיים, לוקו את האישור ובתנועה של מתנך קורע אותו לנגד עיניו של מדינה.

קלפי מס' 50239, שכונת התקווה. 23.12 — צעיר שתום עין מופיע עם תעודת זהות בידו. הוא ממהר לעבור על פני חברי הועדה, מקבל לידו את המעטפה, מצביע וממהר אל היציאה. פתאום צועקים בנימין פתאל איש המפלגה הקומוניסטית ושלמה, חבר מקיבוץ

בכל זאת יש תקלה. בוחר אחד מתלונן שחסרה האות שהוא רוצה לבחור בה. הוא לא אומר איזה אות. בדיקה חטופה מגלה כי מישוהו סילק את הפתקים של ק. הפקרות. מביאים ערימה חדשה של קו"פים.

קלפי מס' 50040, רחוב דיזנגוף 221, תל-אביב. 18.15 — די משעמם. אין עבודה. זרם הבוחרים כמעט פסק. רובם הצביעו עוד בבוקר. רצו להיפטר מזה, ודי. ההתי של ועדת-הקלפי הולך ומתפתח. ארבעה חברים מן השולחן הם רומנים, הונגרים או משהו באמצע. טראנסיל-בנים. מדברים רומנית וגם קצת הונגרית.

יש זמן להתבונן בבוחרים. אפשר לנסות לנתח אותם, לנתח בעד מי הם מצביעים. הנה הצעיר הממושקף, בעל הפנים הנמרצות קצת יותר מדי. חרות, מן הסתם. הגברת הצעירה בעלת השערות הבלונדיות הצבועות והעקבים הגבוהים? "לא שלי", מחייך המפ"מניק. הוא עם העניבה, אולי צ. והגרמני ששמו הפרטי האנס ושם אביו ארגנסט? מה השאלה, פרונרטיבי.

החבר מקיבוץ יקום, שהוא מחנך במשק, מספר על בנו. הילד, בן ה-12, אמר: "אבא, במקום לבזבז כל כך הרבה כסף על תעמולה, יכלו המפלגות לשלם בכסף זה את הגשמת כל הבטחות שלהם!".

כל חברי הועדה מסכימים כי הילד צודק. "זרקו יותר מדי כסף על התעמולה", סבור גוטיב הציוני-הכללי. גם הרבנית החנינית מסכימה. מי היה צריך את כל החוברות האלה?

חוכמה אחרת של הילד מיקום: הילד: "אבא, בן-גוריון הוא חכם?" אבא: "בטח, חכם מאד". הילד: "אז הוא מצביע בעד מפא"י?" אבא: "הוא רגיל ככה. הוא כבר מצביע מפא"י המון שנים".

הילד: "אז אני חושב שיעקובי (המורה שלו) צריך לדבר אתו. יעקובי בטח ישכנע אותו". הזמן ווחל. חברי הועדה, העובדים משש בבוקר, עייפים.

קלפי מס' 79054, עמישב. 18.30 — עד כה הצביעו 480, מתוך 789 כעלי זכות בחירה. הקצב מוגבר במקצת, אבל אין הפרעות. תהליך הבחירה כאן הוא ממושקף, מהיר, מסודר.

שכנות עתה היא אגודת ישראל. כשהיא רק מתחילה, איאפשר כמעט לעצור בעדה. היא צברית, ילידת פתח תקווה. בן 19 וחצי. "נכון, אני באמת עובדת כאן. אני מורה בבית-הספר של אגודת-ישראל בעמישב".

היא מוציאה מפה מתיקה ומתחילה לרקום. יש לה לחנה ולידידה דעות פוליטיות מגובשות. היא נורא התאכזבה לראות איך שאגודת ישראל לא עושה מאמץ בין תושבי המקום. יש דווקא המון דתיים. לא סתם, דתיים באמת. אבל אם לא הולכים להביא אותם בטקסי מהבית ונותנים להם פתק מראש — מה זה שוהה? באה מפלגה אחרת ומסיעה אותם ונותנת להם פתק וכו'. בכלל, למפא"י יש המון כסף. ראיית כמה מכונות שלה נוסעות בחוץ? ודחקא יש לאגודת ישראל הרבה אוהדים כאן. הנה, בשעריה למשל, בית-הספר הממלכתי הוא סתם צריפון קטן ובית הספר של אגודת ישראל הוא ממש בית גדול, שלוש קומות, הוי, הנה גברת שאער. גברת שאער! גברת שאער!

קלפי מס' 50040, רחוב דיזנגוף 221, תל-אביב. 17.30 — ועדת-הקלפי הפכה בינתיים לגוף אחד. איש אינו יודע עדיין בדיוק את שם שכנו לשולחן, וגם הוזהות המפלגתית נתגלתה רק באקראי במשך הבוקר. מצביחות מבורח ורוגע, ואפשר להרכיב כאן קואליציה נחמדה מאד. מלכת הקלפי היא נציגת ב', ברכה דושינסקי. מסתבר שהיא אשת רב ידוע. בקסם אישי ובחן תרבותי היא משפיעה על כל חברי הועדה. מעל לראשה הנאה מתנוסס כובע מודרני, מעין כומתה אדומה שכל צנחנית היתה מקנאה בה. אפילו המשקיף מפ"מ, גבר בריא ושופע-בדיחות מקיבוץ יקום, מודה (ברגע שהרבנית יצאה לשנות קפה), כי היה משנה את דעתו על החזית הדתית אילו כל נציגיה היו כמותה.

ההומור הבריאי של הקיבוצניק בחולצתו הירוקה, הפתורחה עד לטבור, מתחרה עם ההומור העדין של הנציג הפרוג' רטיבי, עורך-הידין אביגדור רוזנהאופט, גבר נמוך וקרח, העונב עניבה. הוא אינו מרגיש בטוב, משהו עם הלב לא בסדר. אבל המפלגה שכחה להחליף אותו, והוא מחזיק מעמד עם הפסקות קטנות, כמו רוב חברי הועדה, שגם הם לא הוחלפו.

לרוזנהאופט יש שיטה להתבדח עם הבוחרים מבלי שירגישו בכך. שכנותו, ציטה קרבינסקי מרמת-הכובש, נציגת אחדות-העבודה, משתגעת ממנו. גם היא במצב-רוח מרומם, למרות התנגשות קטנה שהיתה לה קודם לכן עם היושב ראש המפא"י.

הלה, טיפוס של פקיד הסתדרותי רציני שאינו מצטיין בחוש הומור מופרז, התנגד לכך שתרשום לעצמה את שמות הבוחרים. לדעתו, אסור הדבר לחברי ועדת-הקלפי. היא ענתה בתריפות. לרגע היה נדמה כי היחסים בועדה יתחדדו. אבל ההומור משני האגפים ניצח את הרוח הרעה.

הבוחרים ממשכיבים לעבור על פניו בקצב איטי. היושב ראש מרוצה — כבר הצביעו קרוב לשישים אחוז. צריכים לקחת בחשבון שבאזור שלנו 34 איש שוהים בחוץ-לארץ. איך הוא יודע? הוא מחייך חיוך ערמומי. מסתבר שהמפלגה עבדה יפה.

יש בעיות עם משפחת ירימי. לציפורה ירימי חסרה ה' תמונה בתעודת-הזהות. בלי תמונה, לא מצביעים. מצטערים. כל הירימים מרוגזים.

המשקיף המפ"מי, הבודק את תעודות-הזהות, שם לב ש' אחת הנשים הצעירות והנחמדות, שבאה בלחית ילד ונוהגת כאמו, היא רווקה לפי תעודתה. חיוכים מסביב לשולחן (אחרי שהבוחרת יצאה, כמובן). אפילו הרבנית דושינסקי מרשה לעצמה רמו של חיוך רק.

הורים רבים הביאו את ילדיהם, כדי לתת להם שעור בדמוקרטיה. זה חינוך טוב. יוסף גן, היושבראש, מנסה לשוא למנוע בעד הילדים מלהיכנס אל מאחורי הפרגוד, יחד עם אמא. מביצע חסרת-תחלת.

אשה אחת אפילו שואלת אותו, בתמימות רבה: "אולי אפ' שר לקבל עוד מעטפה, כמוכרת לילד?" גן נחרד.

כמה אמהות מרימות את ילדיהן ונותנות להם להכניס במו ידיהם את המעטפות לקלפי. שראו, ילד אחד שם את המעטפה, יורד על הארץ ומסתכל מתחת לתיבה. שמא נפלה המעטפה דרך התחתית.

ילד אחד דורש מאביו, במפגיע: "אבא, מה שמת?" ה' אבא לא רוצה להגיד לפני כולם. אלה בחירות שאשיות. הוא מושך את הילד בכוח מן החדר.

פירסום התוצאות על לוח מואר של "דיעות-אחרונות" בתל-אביב

שערי-העמקים: רגע, רגע! האיש הזה מצביע פעם שניה. מישור מציע להזמין שוטר, אולם טננבאום מנסה לברר את הענין בלי משטרה. הצעיר מוכיח שהוא בסדר יותר מכל חברי הוועדה. סמל המשטרה הנרי כהן מגיע למקום. הצעיר משנה את הטון, כן, הוא עצמו כבר הצביע פעם אחת. אולם אחיו אינו יכול להצביע בגלל ליקויים בתעודת הזהות. הוא התנדב לעזור לו. מגיעה גידיה, העצור הראשון של הקלפי.

קלפי 79054, עמי"ש.

23.30 — "יש למישהו כאב ראש? מישהו רוצה כדורים?" הזובש המקומי עושה סיבוב. לא, כולם מרגישים טוב. "בעצם, תן לי כדור אחד. יש לך פלגיין? גם לי! גם לי!" היום הארוך בחור החם, הרעש שבגר ונאה מדי פעם במסדרון, עשו את שלהם. כולם כבר מחכים בכליון-עיניים לחצות, מועד כגירת הקלפי. כבר עתה אין יותר מצביעים. אבל צריכים לחכות — מי יודע, אולי יבוא מישהו ברגע האחרון?

משקיף של חרות נכנס בריצה. גנבו קלפי בראש-העין! הוא מודיע בהחלטיות. נשמעת שריקה חדה של השתוממות. הו"ר מכריז: "אצלי יהיה בסדר. יש לי מספיק שוטרים."

פגע חדש במדינה — קלפטומניה שהיא קלפיטומניה.

קלפי 50143, בית-ספר בלפור.

24.00. הרגע המכריע מגיע. וילנר מהפועל המזרחי אומר "שמע ישראל". שמואל פנקס הפרוגרסיבי נשם בכבודות. משקיף מקיף על רישום הפרוטוקול. בקה מלמד ממפים נודמת מרוב עייפות.

הרישום מתנהל באיטיות. יושב-ראש הקלפי חייב לרשום מתי הופיע כל משקיף, מי החליף אותו. זה למען ההיסטוריה.

בכך לא מסתיימת עוד הבעיה. חברי הוועדה מתוחכמים. איך לכתוב? 12 בלילה או 24 אפס אפס.

ואו פותח ביילין את הקלפי. בהדרת כבוד ובדיבור רב חשיבות הוא מסביר לחברי הוועדה בידודיות מה תפקידם. להם אין סבלנות. הם רוצים לראות כבר את הפתקאות. איזו אות תהיה ראשונה? כולם מתוחמים. צ. אף אחד לא מגלה סימני שמחה. הסיבה ברורה: נציג ה"צ"כ אינו משתתף בספירה. אין לו סבלנות לשבת בוועדת-הקלפי.

הפתקים מוצאים מן המעטפות במהירות. ביילין מאושר: אחר כך הפתעה: ש, סיעת-נכים ונפגעי-מלחמה. שוב פעם שקט. להמשיך מהר. אף אחד לא מתעניין. מגיע פתק ב. וילנר מרים את עיניו בגאווה בלתי מוסתרת. פ, ה, ה, ושוב א — ביילין מאושר, מתעורר לחיים. שוטר שנכנס במקרה מפריע לועזה. מפא"י מונקת. א.א. עוד א.א. ומוטע הפתקים נמשך עד לפתח האחרון. גם הוא א. נציג כל מפלגה מונה את קולותיו. רוב חברי הוועדה ממהרים להסתלק. את הפצעים הפוליטיים שלהם הם רוצים ללקק בבית, לא בפומבי.

קלפי 50239, שכונת התקווה.

00.15 — כולם שקטים מאד, מעשיים כאילו הם מסתירים את ההתרגשות. ניגשים לפתוח את הארגז. כל אחד מציע שיטה יעילה יותר. טננבאום העיף עומד בראש השולחן. משתדל להשאר זקוף עד כמה שאפשר. הוא מקבל את המעטפות מידי שני משקיפים עוזרים כשהן פתוחות, מקריא בקול את האותיות. מתחילים בשלושה פתקים של א. נציג חרות שקט. מיד מופיעים שניים של ח' והכל מבינים כי המאבק האמיתי מתחיל. בכל פעם שמופיעה רשימה חדשה, נציגיה יושב במקום, מברכים אותו כולם במזל-טוב לבני האמיתי.

התוצאות: 763 מצביעים. פסולים וריקים 34. הרוב פסולים בגלל הכנסת יותר מפתק אחד.

חלוקת הקולות של קלפי מספר 50239 היא: א — 227; ב — 73; ג — 51; ד — 253; טש — 1; לש — 1; ז — 15; טר — 1; פ — 2; צ — 22; ק — 16; רט — 1; רנ — 1; ש — 1; תו — 1; תז — 67.

תוצאות דומות מאד מתקבלות גם בקלפי התאומה של הבחירות לעיריה. ההבדל הכמעט יחיד הוא בכך, שהמפלגה השלטת בעיריה קיבלה הרבה יותר קולות מאשר בבחירות לכנסת. התוצאות הן: א — 209; ב — 68; ג — 49; ד — 212; ז — 14; ט — 2; צ — 84; ק — 17; תו — 52; טר — 3; ש — 23.

קלפי מס' 50040, רחוב דיזנגוף 221, תל-אביב.

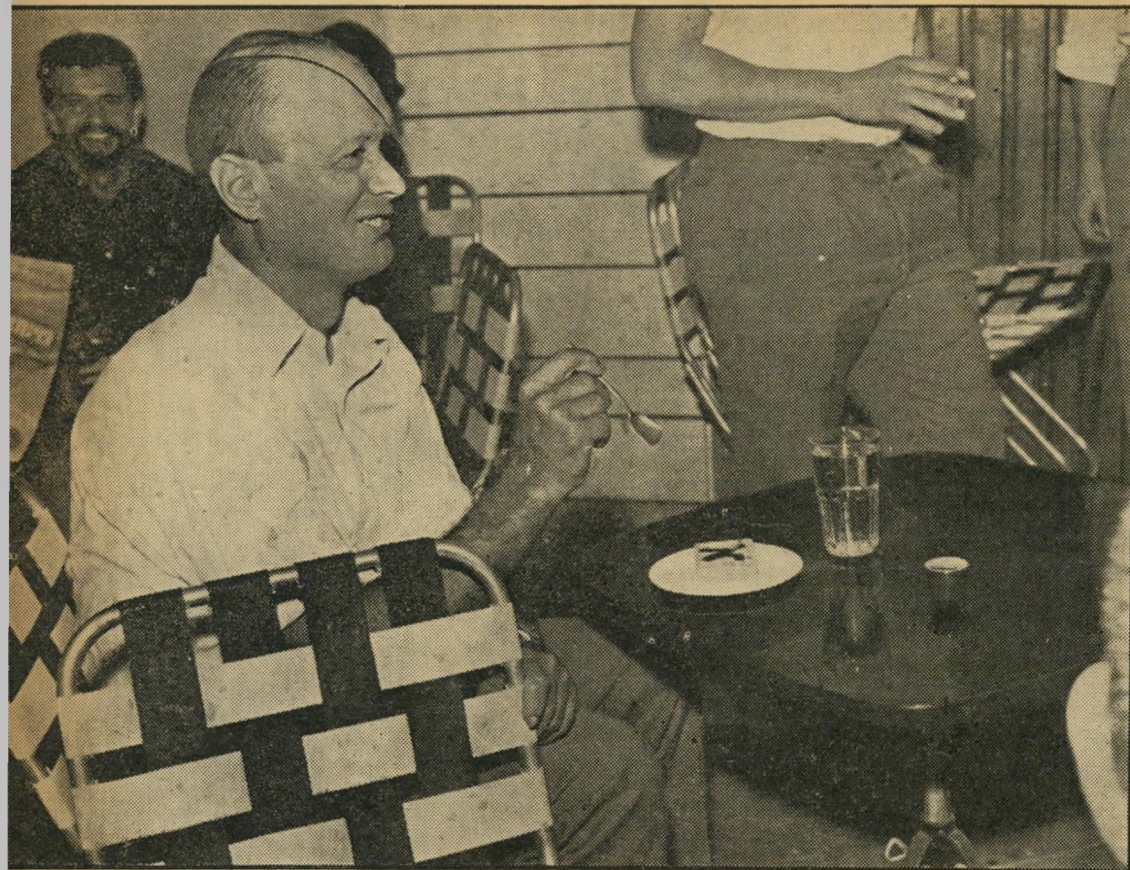
00.45. הענין נמשך יותר מדי. יש בעיות. לפי רשימה אחת, הצביעו 671 איש. לפי רשימת הבקורות 677 איש. ואילו מעטפות הוצאו 680. מי צודק? פותחים את התיבה, סופרים את המעטפות בפנים. יש 680. מה לעשות? אחרי היסוס, מחליטה הוועדה להכיר ב-680 מעטפות.

ארבעה סולות לריבוע

רגע, יש בעיה. מעטפה אחת נושאת רק את חתימת היושב-ראש המפא"י. חסרה חתימת הסגנית הדתית. לפתע מתגלה כי לרבנית דושינסקי יש אופי חזק מתחת לחיך השונה. דורשת לספול קוראים בחוק. המצב לא ברור. לבסוף נמאס לכולם. מחליטים לקבל את כל המעטפות.

גן רוצה לפתוח את כל המעטפות בעצמו, לטפור בעצמו. מתנגדים. זה לוקח הזמן זמן. לבסוף הוא נכנע, מרשה לטוטר לפתוח. הוא עצמו עומד וקורא בקול רם את אות הפתק. כל א' מצלצלת כתרועת-חצוצרה. האחרים רושמים בצורת ריבועים — 4 קולות לריבוע, קול חמישי כקו אלכסוני בתוכו.

אחרי הדקות הראשונות כבר ברור כי מפא"י חזקה, חזקה מאד. לפתעת כולם, חרות זולעת אחרי ה"צ"כ. בין השתיים מתפתח מרוץ סוסים, ראש אל ראש. פעם לאחר קול אחד יותר, פעם לצ"כ. שתיהן יחד מתקרבות בקושי למפא"י. גם הפרוגרסיבים חזקים. השאר חלש. הריבועים של מפא"י הולכים ומתרחבים. חוץ מגן ה' מפא"י, ששביעת-רצונו גוברת מקול לקול, מצביה-הרוח

משה דיין טועם את עוגת הנצחון של מפלגתו, המקושטת באות המפלגה, א

טוען בגין. הוא מסביר את ההבדלים המוסריים בינה לבין מפ"ם.

קלפי 79054, עמי"ש.

03.30 — זהו זה. הרגע הסופי וההחלטי, כל הקולות כבר ספורים. מפא"י צועדת בראש, עם 241 קולות. אחריה חרות: 158 קולות. היתה תופעה מעניינת מאד: לפחות שליש מן הפתקים של מפא"י היו מקופלים לארבע. שום מפלגה אחרת לא קיבלה פתק מקופל בצורה זו. צבי כפרי, נציג מפא"י, חייך בהנאה. פעילי המפלגה עשו את שליחותם נאמנה. הם השכילו להביא את הבוחרים לקלפי, כשברור להם כי יש להכניס למעטפה אך ורק את הפתק שנמסר להם על-ידי שליח המפלגה.

יין בשש בבוקר

בכמה מקרים קרה פנצ'ר ואוהד שלא הכין לעצמו את הפתק מראש הכניס שני פתקים של א' למעטפה. 16 מעטפות של א' נפטלו מסיבה זו. לא קראו כנראה את מודעת המפלגה, שהאיצה בהם ל"שים רק א' אחת בכל מעטפה".

הדתיים הלאומיים צעדו במקום השלישי — 87 קולות; מפ"ם — 34; הקומוניסטים — 19; אגודת-ישראל — 17 ("לא רע", אמרה חנה, "אבל נורא מאוחר. אני כבר צריכה ללמד מחר בשש בבוקר!"). אחדות העבודה — 14; ליכוד עולי צפון-אפריקה — 5; ס"ש (ספרדים) — 4; צ"כ — 4; פרוגרסיבים — 1. היה אפילו אחד שנתן את קולו לרשימה ר"א, רשימת הקידמה והפיתוח הערבית.

מרכז הציונים הכלליים, רחוב המלך ג'ורג' 33. 04.00. המצב קשה. הציונים הכלליים נחלו מפלה נוספת. "המצב גרוע למדי", מסביר שלמה פולאק, איש מחלקת ההסברה הדובר למכשיר הטלפון. חיים לבנון לא מודה שהמצב קשה. "אני לא יודע מה בכנסת, אבל בעירייה יש לקואליציה הנוכחית רוב", הוא אומר בבטחון. הוא לא יודע כנראה את התוצאות האמיתיות.

מרכז מפא"י, רחוב בן-יהודה 99.

06.00. מפא"י חוגגת את נצחונה. "חרות גמרה את עצמה, הכינו אותה בנשקה שלה", מכריז דובר מפא"י משה גלבוץ, "במאבק על הקולות הנוודים והבלתי מוגדרים ניצחנו את חרות".

במרכז מפא"י שותים יין החל משעה שש בבוקר. הם לא רוצים להתחיל לחגוג לפני שמתקבלת התמונה הכנונה. אבל כששותים — ש תים. דיין מתחבק עם אלמוגי. משה מספר שראה אותם מתנשקים. הנואמים הצעירים מספרים על החוויות שלהם בקרית-גת. דיין מגלה שלא היה נעים ביותר לדבר לפני כמה ימים בשכונת-התקווה. אולם עכשיו זה לא איכפת לאף אחד מהם. חברי מפא"י שיכורי נצחון. הם לא יודעים כיצד לשמוח, הנצחון הגדול הפתיע אותם. אלמוגי מתקשר בבוקר עם שדה-בוקר להודיע לוקן כי העם אמר כן לוקן.

רק כמה מחברי מפא"י נשארים מודאגים, ממשיכים בעבודתם. בשבילים המלאכה לא נסתיימה. כי חברי מפא"י המטפלים ברשימות הערביות של מפלגתם יודעים שלא הצליחו. עד לשעות הבוקר לא השיגו אפילו ציר ערבי אחד. בכל זאת הם הנעים. טוב להם לשמוע כי מזכיר חרות אברהם דורני מודה שהרגשתו ביום רביעי בבוקר אינה טובה ביותר.

מדוכא. איש לא פילל לזה. לבסוף מסכמים ומשוים. בסדר, לכולם אותן התוצאות. בקלפי 50040 הצביעו 680 איש, שהם 81.5% החלוקה: מפא"י (39%) 265 (106), דתיים לאומיים 42, חרתיים תורתיים 10, חרות 106, מפ"ם 18, פרוגרסיבים 76, צ"כ 121, מק"י 6. אחדות-העבודה 21, איחוד לאומי 1, הבונד 2, נפגעי הנאצים 4.

שתי מעטפות הכילו 2 פתקי א' כל אחת, אחת הכילה שני פתקי ח'. פסולים. שתי מעטפות הכילו פתק של ש"פ, רשימה המופיעה רק לעיריה. פסולים. שלושה שמו פתק לבן, לאות מתאה. אם טרחו לבוא לצורך זה לקלפי ביום שרב, כל הכבוד.

קלפי 79054, עמי"ש.

01.09 — סוף-סוף מתחילים לספור. הדלתות נעולות, שוטר יושב אתנו בפנים ומשמר של משמרה-גבול מוטוט מסביב לבניין. איש אינו נכנס. הו"ר קובע את מספר הבוחרים שהטילו מעטפות: 619. הוא מתחיל בספירה. המעטפה הראשונה נפתחת. הו"ר נוטל את הפתק הראשון. מ. כולם עושים צלב קטן ליד האות מ. על טופסי הספירה שביים. עוד מעטפה נפתחת: ג"ד. עוד צלב.

מצודת-זאב.

02.30. קול-ישראל משדר את התוצאות. חברי חרות אינם מאושרים. מפלגתם השיגה עד כה 1.2%. כולם חפויי ראש. רק בגין שומר על קור רוחו. הוא מלגלג על חבריו. התוצאות טובות, מצוינות. הוא מסביר לחבריו: בהתחלה מודיעים רק על תוצאות מן הקיבוצים. משעה לשעה עולה האחוז של חרות. ב-03.00 מגיעים אחוזי חרות ל-9.5%. בגין קם מכורסתו. הוא מתנבא בזוויות על סיכויי הטובים, אבל זה לא לפריסום.

בכל פעם שמגיעה ידיעה טובה מוחאים חברי חרות כפיים. בגין מעודד אותם לשיר. הוא בעצמו מתחיל.

משרדי הוועדה האזורית, בית ליסי, תל-אביב.

03.15. הבית מואר. תנועה עצומה מסביב. שוטרים עוצרים את המכוניות. עשרות מכוניות מכל המינים חונות בסביבה בערבוביה.

כל כמה דקות באה חבורה הנושאת קלפי, כדי למסור את פרוטוקול-הספירה ואת החומר. באולם הגדול אין לאיש מושג מה קורה בדיוק. אולם למטה יושבים העתונאים על הדוכנים הראשונים. כבר ברור: מפא"י נצחון גדול.

ד"ר יוחנן באר, איש חרות, יוצא מאחת הדלתות. מה דעתו? הוא מחייך חיוך עייף: "אני עולה, אבל אני לא עולה לכפליים".

כבר ברור: הנצחון המכריע של חרות לא התממש. מסביב הכל המים, פחות או יותר. אפילו המפא"יניקים אינם שמחים. איש לא הספיק עדיין להתרגל למחשבה. איש לא התכוון לזה.

מצודת-זאב.

03.30. סגן יושב ראש הכנסת השלישית, ח"כ אריה בן אליעזר, שומר על מצב הרוח המרומם. "שיבנה בית המקדש!" הוא שר. איש אינו מצטרף אליו. כולם עייפים כבר. הם בכל זאת משוכנעים שהתוצאות תהיינה טובות. ירושלים מבטיחה הרבה. "ואידיסליב הצביע בעד חרות!" מכריז מישהו. משדורי קול-ישראל ברור: הציונים הכלליים נגמרו. "אחדות העבודה נמחקה מעל המפה הפוליטית".

מכתקדוק ארותי

הצי השירות במדים. לזו שתכתוב מובטח עניין רב, חברה נעימה ובילויים יפים באם תדע לנצל כל זאת כהלכה...
מה את מסתכלת עלי ככה? אמרתי משהו?

הפזמון הרגיל

אם אמנם תחליטי לכתוב אל (1154/10) ורק אלוהים יודע למה — הצטיידו, כאשר אתם מקבלים את מכתביהם, בזכות מגי דלת. הן כותבות באומיות וזעזועות והושבות שזה נורא יפה. כעת אני מתחילה כבר להבין את המורה שלי, שצווחה עלי השכם והערב להגדיל את כתב היד. זהו, למעשה, תכסיס עצום. אתה מתאמץ כל כך לפתור את הכתב, ששוב אינך נותן את דעתך על הכתוב. ובמקרה זה, הדבר השיב, כיוון שלשתי הכנות אין דבר לומר, פרט לפזמון הרגיל שהן חברות והן רוצות להתכתב עם שני בחורים בסביבות 22-20, מעניינים ונתמדים. לאחר מכן מתחילה הרשימה השיגרתית המתחילה בתיאורן ומסתיימת בפיקניק. אחר כך הן אומרות שאחת יותר גבוהה והשנייה פחות. ושהן רוצות תמונה.

בני אמצעים מלאכותיים

אני חושבת שיהא זה משעשע למדי להתמודד בכתב עם (1154/11), אם את הטיפוס היודעת לקבל אתגר, יש לי הרושם שהאדון הנכבד אוהב מאד לשמוע את עצמו לדבר, לפסיק הלכות ולהרגיש חשיב בפרט ובכלל. הוא אומר שהוא מוכן לקבל את מכתבה של חיפאית ככת 18'17 שאיננה חושבת שלשבת 10 דקות בלי לדבר הוא טרגויה, והוא מואיל לצאת מתוך הנחה שיש לה בכלל יכולת מחשבה — שתחשוב שחברה של שניים היא בדרך כלל מספקת, ושמראה החיצוני יהא מעורר שימת לב גם בלי אמצעים מלאכותיים.
כל הנפש הזאת היא בת 21.

מכונות ו/או רישון

אם בחרתי למסור את כל מכתבה של (1154/12) כלשונו, הרי אין זה כל כך מתוך עצלות להתחיל לטפל במכתבים נוספים, כמו בגלל הסברה שהוא כל כך מאפיין טפשעשרה: "הפעם אצטר לעצמי, אולי אחד כמוני מהכה למכתבי. לכן החלטתי לכתוב ולנסות את מזלי... יודע לי שבקשתי היא היחידה במינה מכל הבחינות. אפשר לראות בהמשך מכתבי."

"יודע לי שבקשתי לא תתמלא לעולם, או נכון יותר, כל כך בנקל, אך תקוותי שלכל הפחות חצי תתמלא. ומה אומרים — מכל נסיון לומדים לקח. ודאי תשאל: מה המיוחד ובכן רותי הלא מיוחד יש לאלפים בשוק הישראלי. איני אומרת שבתוך אשר יכתוב לא יוכל שתחסרנה לו איוה מאחת הבקשות שלי אשר כמה מהם, הם ורק הם העיקר לפיהם אני בוחרת בבחור הראוי לאמון.

"... גילי הוא 18 אביבים בהיי יצאתי וביליתי הרבה מאד, מכירה כל מיני טיפוסים ומהם אני בוחרת את הבחור האידיאלי. ואלה הם בקשותי לגבר האידיאלי בקשות יוצאות הדופן.
"ובכן, הגבר אשר יכתוב רצוני לומר שאיני מתכוננת אך ורק להתכתבות אלא גם להכרה אישית ונפשית גם יחד, איני רוצה לכתוב כמו רוב הקוראות כי זה רק להתכתבות, כי מכל המובנים רואים כי זה להכרה אישית.
"ואל הכתוב בקשתי דבר ראשון, שיהיה מתלאביב, גילו ינוע בין 22-25. כמו כן רצוי שיהיה בעל מכונית פרטית, או לכל הפחות רישון נהיגה. כמו כן בחור מבוסס הון הבחינות. הן במקצוע טוב — שלא יתהלך בטל — והן בהשכלתו. בחור בעל הופעה אישית משבע רצון, היודע מה זה נקרא בילוי, איהה שזה לא יהיה. כמו כן היודע היטב לרקוד, כמו כן ריקודים סלוגניים.

את הכינות ומעלותי וגרעונותי איכל לספר לגבר אשר יכתוב ויחפוני לדעת. אך כמה מהן אתן למען יוכל לדעת למי הוא כותב.

"אני יפהפיה אך הופעתי טובה. איני מכוערת, אפשר לסבול בכל אופן רבים ככלו וסובלים כיום. בלי עין הרע לא חסר. כמו כן אין לי את גופה של בריגיט ברדו. אך יודעת אני מה זה נקרא לצאת ולבלות. הדבר החשוב ביותר אשר הגבר מחפש באשה.

"בטוחני שהגבר לא יתאכזב מחברתי וינהג להימצא בחברתי. בכל אופן הברירה תמיד בידו. כמו כן יודע לי שכל הדרישות לא יכולות להימצא ביחד, אך החלק הגדול צריך בדרך כלל להימצא בכל גבר וגבר.

"לכן זה לא אומר אם לאיוה גבר חסר אחד הנתונים, הוא לא יחשוב שאינו יכול לכתוב. הבטחתי היא שלכל אחד אני עונה. בכל אופן הדברים החשובים הם הופעה חיצונית, לאי דחקא ויפי אופי טוב.

ובכן רותי משימה קשה עומדת לפניך בטוחני שתצליחי. ולא אצלה לבד למצוא לי גבר אידיאלי מבין הרחוקה של תלאביב. אך בקשתי אליו שאת נשות איוה עקיצה אזי השבי היטב ואל תתני סתם ככה. תודה. תביני אותי ותראי שאני צודקת."

לא זו בלבד שהוא מאבד את העשתינות בקירבת נערה נאה, מוצא אותם רק לאהר שנעלמה לו מהאפק — ורק לכתוב אל דודה רותי — הרי שברוב התרגשותי, הוא שכח לציין את שמו וכתבתיו. פרט לעובדה שהוא ירושלמי. ואני לא אומרת מלה על כך.
"... כבכל הלילות יושב אני באולמי ימקא בירושלים. ובתאריך 22.10.59 ישבה מילי במקרה התגשמות חלומותי. ... נעמי — שיער שחרחר הלך...
"היא ישבה בחברת חברתה — מבטינו נפגשו למשך דקות ממושכות עד שנאלצתי לפתור את הבעייה על ידי ביקוש סיגריה ממנה.
"אמנם היא נענתה לבקשתי ברצון. אולם זה לא סיפק אותי. לאחר זמןמה עזבה את המקום. כמו כן, בלי להסס עקבתי אחריה עד שהשגתי בתחנת קו 13... ביקשתי הכרה איתה... ורק התחלנו כמו שאומרים — לדבר לב אל לב — האוטובוס הגיע והיא כמו כן נעלמה... מה לעשות?"

ציוו של השוב — הרע

הוא כל כך סריזי, (1154/9):
"אלו מילותיו של אדם אשר קוהה לציב ולפתע ניכח כי צילו של הטוב זה הרע, גשמי הברכה המשקום שדה שמש, יש ויהפכו למסרות זעף משמידים יבול בצמחה, ורוחות הים הקרירות המרעננות, האם לא קורה שישאו סערה בכנפיהן, סערה המחריבה כל בדרכה?
"לפעמים הרהרתי: האם אין שני לבבות תואמים? ייתכן כי ברגע זה יושבת נערה בין ארבעת כתלי חזרה, מעיינת בש הות אלה ותושבת: לכתוב או לא?
"אמר רק דבר אחד לנערה זו: אם היסטת בלבך לרגע קט, עזתי לך, לטיבת שנינו: אל תקחי את עטך לידך ואל תכתבי לי, כי באם היסט העט מלחף על גבי הנייר, כן יהסס הלב מלהבין לב אחר.
"לא אכרנו על אופיי כסוירה בשוק העיר, אלא אציין רק שאני חיל הנמצא בקירבת תלאביב, שגמר כבר את

עצה לאם

בראשית לימד התינוק ל" סיבב את ראשו ואהר"כך היא זוקף אותו. לאחר מכן הוא מתחיל להשתמש בזרועותיו ומפעיל את שרירי הגוף כדי להסתובב. מאוחר יותר באה ה" ישיבה וכאשר שרירי הרג" לים פועלים, מתחילה תקן פת הנחילה, ואחריה העמי" דה והפסיעות הראשינות. האם לא צריכה לדרבן את ילדה, עליה לעקוב אחר התפתחותו בשלוה ולתת לו להגיע בכוחות עצמו לכל מצב.

היכוננו לדגם החדיש של עגלות "מלכה" מלכה

מלכה
מלכת עגלות ילדים

דליות שושנים חרציות סיפנים צפורנים

אצל: משה בן ישיעיהו, ככר צינה דיזנגוף 13, טלפון 24749

חדשות מחדר האמנטיה

הידעת ממתי מתגלחים גברים בעצמם? משנת 1905 - השנה בה הומצאה מכונת הגילוח.

ולא להסתגלחים בעצמם עדי היום-משחת גלוח קמ בשפופרת הניצבת הנוחה של יצהר היא המשחה הע" דינה והחסכונית ביותר. כי היא מכילה סטרילין החומר האנטיספטי היי עיל ביותר לחסון העור בפני גרמי והידבקות

MEM SHAVING CREAM

ממ משחת גלוח

חוצרת יצהר סומר יצרני סמפופו משחת שיניים סולידוקס וכו'

נדרין לניסיון אילון

המינוי

קיבלת חשבונך, נא פרע אותו בהקדם.

דיו.ב.ק.

הנדרשת ביותר בישראל

תשבץ העולם הזה 1154

		7	6	5		4	3	2	1	
12				11	10			9		8
	16				15				14	13
		20		19		18				17
	25		24	23			22			21
		29		28				27		26
			33	32		31				30
39	38			37	36			35		34
		43			42	41				40
	48		47			46	45			44
		52		51			50			49
				54						53

מאוזן: 1. אשת

אחשורוש; 5. הי

מולה; 9. קיבוץ;

בודהא; 16. בעל

חי ביתי; 17.

חומש; 18. עירו

של רומולוס; 20.

מחלק מכתבים;

21. מילת בקשה;

22. מיבטא; 23.

גבוה; 25. מילת

שאלה; 26. קי

בוץ; 28. הוצאת

ספרים; 30. מגז

מס; 33. רוכל,

ללא סוף; 34.

חברה בינלאומית

למוצרי נפט; 35.

מידה; 36. ארנק;

38. ההיפך מאין;

40. ארץ מרח

בית; 41. עשיר

מופלג; 43. יפה;

44. מאכל בני

ישראל במדבר; 46.

אחדות העבודה;

48. צליל; 49. בירת

ארה"ב; 53.

תוצרת אביר; 54.

שכונה.

מאונך; 2. רעל;

3. השנה; 4.

מאתיים וארבעים;

5. חצי חושן; 6.

קואופרטיב לתחבורה;

7. רוב; בלי

ראש; 8. תואר כמורה;

10. בן יעקב;

11. זעזוע; 12. חצר

בית-המקדש;

14. ממנהיגי אחדות העבודה;

16.

הווי

עירום ועיריה

בירושלים, גנבו אברכי נטורי קרתא למעלה מ-50 תעודות זיהוי מבגדיהם של פעילי אגודת ישראל, בעת שטבלו במקוה לקראת שבת, על מנת למנוע בעדם מל-השתתף בבחירות הציוניות לעיריה.

דעה גלויה

בנירירוק, ארצות-הברית, סרבנו שש דוגמניות להציג בגדיים ביקיני, תוצרת ישראל, טענו כי הם בלתי-מוסריים.

מריטת עצבים

בחולון, ניסה לייב רונישצ'יק, כמתאה על שלא קיבל רשיון למריטת עופות, להתאבד בקפיצה מבניין העיריה, התעלף לפי ני השסיק להגיע לחלון.

עם בחירה

בישראל, תבעה אגודת ישראל מאורחים ערביים להצביע בעדה, נימקה תביעה זאת במצות הקוראן.

המין החלש

ברמת-גן, יצאו שמואל פלרמן ומנחם רומנו לעקל מטללים של שני נישומים, חזרו למשרד ההוצאה-לפועל קרועי בגדים לאחר ריבויים עם נשיהנישומים.

חפש את האשה

בירושלים, הסביר האחראי על עיצוב צורתם של שטרית-הכסף החדשים, כי בחר בתמונת החיילת על שטר מחצית הי לירה מאחר וזייפנים מתקשים לזייף דמויות נשים.

אמנה ואכזר!

בגבעתיים, מכר יוסף אבנוביץ לסמר טוטר חליפה ישנה בחמש לירות, גילה מאוחר יותר כי שכה בכיס החליפה 680 לירות.

עלבון המוסריות

בנצרת, שלחה רשימת ר"י, המסונפת למפא"י, חומר-תעמולה לבוחרת הערבית, הוצפה במכתבי-מחאה של בעלים שטענו כי הכרוזים פוגעים בצניעות נשותיהם.

כאש וכמים

בקריסטיון, פלורידה, חיבר שרברב הי עיר בטעות את מערכת הגז העירונית למערכת החימום של העיר, גרם להתפוצצות מתקני החימום.

עבודה מדוככת

בתל-אביב, בעת געילת תערוכת יובל תל-אביב, נתפס הגנב האחרון בתערוכה, תוך כדי גניבת שלוש סבונים.

חוב אבוד

בירושלים, קיבלה קונה באטלני עודף בשטרות-תעמולה של לירה אחת, שהי פיסה תנועת החרות.

ספרים

תרגום

גבילטה פיש ממיין זכר

בין המגן (דויד) לצלב (רומן) מאת ויליאם ליכטמן, תרגמה נורית ריינס, הוצאת הדר, 200 עמודים) נקלע לאון בקר, גבור הספר, מתגושש וטיס מקצועי אמריקאי שי נקרא להציל את ישראל בשנת תש"ח. הי תוצאה: ביאוגרפיה מבולבלת של ויליאם ליכטמן הסופר, הכורכת יחד חיי-מיון של גבילטה-פיש אמריקאי ממין זכר עם ציונות מהסוג הגרוע ביותר.

בקר, שנולד במזרח ניו-יורק למהגרים יהודיים יוצאי פולין, נשכר להטיס מפציץ כבד, ב-17, לשה תעופה בצ'כוסלובקיה, כדי לה-עמיס עליו את המטרשמיטים המפורקים, שהצילו את תל-אביב באביב תש"ח. הוא עושה זאת ברצון, מכובז את המאה-דולר לחודש-הוצאות שלו על משגלים רבי-רושם עם נוצריה צ'כית, אף היא ממוצא פולני. הדבר היחיד המרגיז את בקר ברקע ההודח-גות: צלב זהב זעיר, המונח לה לפולניה הצ'כית בין שדיה הערומים.

כ"ז נגד "אלמלכה". השאלה מה הריץ את סמי מברונקס במלחמת העצמאות הישראלית, זוכה אצל בקר-ליכטמן לפתרון מהיר: דולרים ירוקים ותחושה מוזרה שהוא מציל את העם היהודי. לרוע המזל נצרך בקר-ליכטמן לספר בן 200 עמודים כדי לס-פר פתרון זה.

בחוספת לרבי תמהוני, הגונב את כסף המגביות להצלת ישראל, אלמנה בריטית המעניקה את הסדיה לבקר בעליית גג מהודרת בנירירוק, וצברית תמהונית בשם מילדרד דחיס, יכול הקורא ליהנות מתיאורי קרבות אוויר מקצועיים, שליכטמן (הפעם בלי בקר) חזה בהם מבשרו, בשרתו בחיל האוויר של ארצות-הברית במלחמת העולם השנייה. קרבות אלה, כשהם מועתקים לזי-רת האוויר של ארץ ישראל בשנת 1948, ומסתיימים בהפלת שבעה מטוסים מצריים על ידי בקר עצמו, מעוררים רק גיחוך.

נקודה מעניינת אחת, שקשה לדעת אם יש ליחס אותה רק לדמינו הפרוה של הסר-פר: בקר, מפקד צוות מפציצי הבי-17, מת בקש על-ידי מפקדיו בהגנה להטיס מפציץ כבד אחד בגיחה נגד אניית האצ"ל אלטלינה. להורידה תהומה לפני שתגיע לחוף תל-אביב. **ציונבים אמריקאים**. הקורא היהודי האמריקאי, הלומד מספרו של בקר מה חלקו במלחמת העצמאות הישראלית, יכול להתמוגג מנחת למקרא אוסף ציונבים ביאוגרפי זה. הצרה היא שמן-ההוא מצא לנכון לתרגם אותו לעברית.

חדש וקריא

ארוטיקה מרוככת

טרנדיות (מאת ויליאם שייקספיר, הרי צאת עם-הספר, 563 עמודים). כל הטרנדיות השייקספיריות הלא-היסטוריות, בתרגומים ספרותיים מדי ובהוצאה מהודרת מדי מכדי שאפשר יהיה לקרוא אותן בהנאה.

מפע אה הפלשים (מאת ד"ר יהודה פיטלוביץ, הוצאת דביר, 181 עמודים). סיפור של מגלה הפלשים בחבש, כפי שנכתב לפני שתי עשרות שנים ועובד מחדש.

ממחתרת, חלק ב' (מאת מנחם בגין, הוצאת ציציק). כרוני מוצע בתקופת תנועת המרי וההסכם המבצעני בין כוחות ה-אצ"ל, ההגנה והלח"י, השבת השחורה, מאבק האצ"ל העצמאי והכרות הכ"ש בנובמבר, כפי שהגהו ונבחרו בידי מפקד האצ"ל. **ארצות-הברית** (ביאוגרפיה פיסית, כל-כלית וישונית, מאת ד"ר י. פאפוריש, הרי צאת יבנה). מחקר עצמאי של מורה ישראלי לגיאוגרפיה על עוצמתה הכלכלית והפסית של אחת משתי המעצמות העולמיות, בתי-ספת פרק מיוחד, ראשון במינו, על יהדות ארצות-הברית.

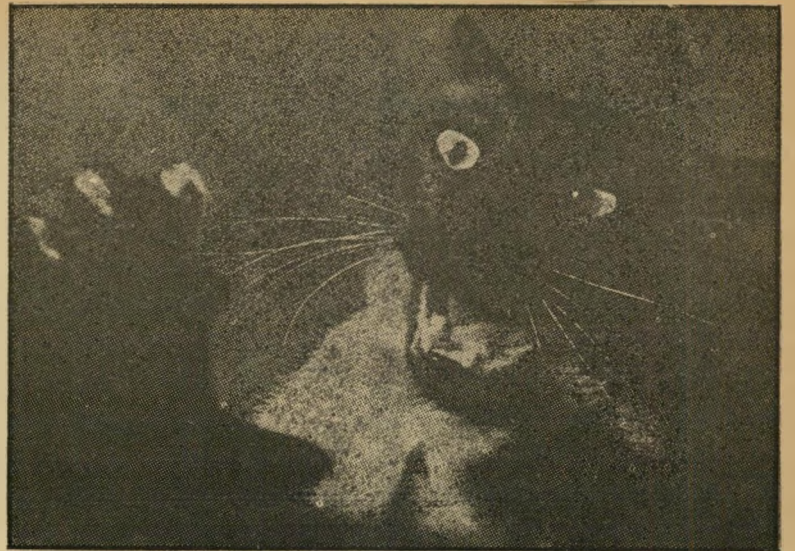
עיר קמומה (רומן מאת יהושע בר-יוסף, הוצאת עמיחי). עיבוד חדש של הרומן האירופי של סופר-השנה על יהדות צפת ב-מאה השנים האחרונות, לאחר שפרקי הי-אירוטיקה הגלויים רוככו וצונזרו.

האמריקני המכוער (רומן מאת ביל לדר ויוג'ין בלורדיק, תרגם ש. גילאי, הוצאת נ. סברסקי, 219 עמודים) מהחה הת-קפה מוחצת ובעלת-משקל על מדיניות-החתי-האמריקאית, שיטותיה, דרכיה ועקרונותיה. בארצות הנחשלות - ורומן קלוש הכתוב - בעזרת הטלפון והתקליט - בידי קצין-צי ורפורטר, היושבים איש בקצה אחר של העולם. הספר, שנכלל בעשרת רבי-המכר של השנה האחרונה בארצות-הברית, מתאים בקושי לרמתו של צופה סרטים אינפנטילי, שלא לדבר על קורא ספרים.

— פנים אל פנים —

שובתת אתא מגינה על עצמה

— קרב —

חתולה מגינה על עצמה

חשירים

מעשה בחייל, שמו גר,
ששאף להיות למג"ד,
הוא שלה בקשה,
גם תחינה, גם דרישה —
עד היום הוא פקיד במשרד.

בחור נחמד, שמו אביגל,
בכספיו של הבוס, הוי, מעל.
למחרת הוא נמלט
עם הכסף ביד —
הוא כעת מיליונר רבימשקל.

מעשה בסטודנטית, שמה מינה,
שכולם לטיול היא הזמינה.
מדי לילה בחצות
טיילה היא בגרנות;
איך ידעו זאת? — היא השמינה!
יהודה רונית, תל-אביב

העולם הבא

בעריכת לילי גילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים שבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של עשר לירות ישראליות. הזוכה בפרס השבוע הוא יונתן שפירא, חיפה.

אוהל מועד

שניים נפגשים ברחוב. האחד טופח לשני על הגב ושואל מה נשמע, אך נענה במבטי תמיהה בלבד.

"מה? הוא שואל, אינך זוכר אותי? הרי ישנו פעם יחד באהל?"

"באמת? משיב השני, באיזו הצגה זה היה?"

יורם ברנע, תל-אביב

טעות לעולם צודקת

מכניחה חנתה על מלון "אכדיה".
(למרחב) אורי שיקה, חיפה
טבטוטית מעל לגג.

דרמה ארוטית ורבת מתח — הנעי-
רה מהבורג. (הארץ)
מרדכי דן, תל-אביב
בת הורגת של מפתח שבדי.

תחרות הכדורגל תעובר בשלמותה.
(הארץ) אליעזר צוקרמן, ירושלים
מי יודע מה ילד משחק?

החקירה עלתה עתה על המסים הי-
נכונים. (הארץ)

יואל גור, תל-אביב
עליה צורך ירידה לחיי הנישום.

ביקשתי לקבוע פלישה עם האחראי.
(חדשות הספורט)

מרדכי דן, תל-אביב
לפי הכלל: פגש זכרתי.

צרו קל

★ שמעתם על שליח הרצון-הטוב מישראל שתעה בגיו-גלים של אפריקה, עד שנתקל בכושי אוכל-אדם ושאל או-תו: "מה אתה סוקר אותי כל כך?" השיב לו הכושי: "אני המפקח על המזון."

★ ועוד משהו על קאניבאליזם ומזון: כושי אחד כזה שואל את ראש השבט אם לבשל את שני הטבחים הלבנים שנלכדו מתוך האניה הטרופה. השיב ראש השבט: "לא. האינך יודע שיותר מדי טבחים מקלקלים את המרק?"

★ ומאוכלי-אדם ליצורים חמודים יותר: "סווי המסכנה, שערה מלבין מרוב דאגות." איזה דאגות? "היא אינה יכולה להחליט אם לצבוע את שערה בלבונד או לגינגי."

★ ועל דאגות כספיות: "שכחת שאתה חייב לי חמש לירות?" שאלתי אותו. "לא, השיב, אבל תן לי עוד כמה ימים ואשכח."

★ ועל איל-ההון המפורסם שהודיע בחברה, שהוא מוכן לשלם 100 אלף לירות למי שישא את דאגותיו במקומו. "טוב, השיב אחד הנוכחים, אני מוכן. איפה מאה אלף הלירות?" זאת, השיב העשיר, תהיה דאגתך הראשונה."

★ יורם נראה עצוב מאד: "אני לא יודע מה שעמום עושה עם פססו. אתמול לא היתה לו פרוטה בכיס, והיום שוב היה תפרן." "מח יש?" שאלתי, "הוא מנסה ללוות ממך כסף?" "לא, הסכים יורם, אני מנסה ללוות ממנו כסף!"

יונתן שפירא, חיפה

מזה צוחקים בדניה

"מטומטם! אינך רואה שהזזקת את התוכנית הפוכה?"